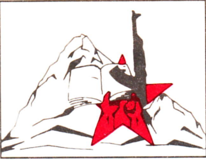

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ RE RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 11 / Sayı: 127 / Temmuz 1992 / 4.- DM

Özgürlük mücadelemizde yeni açılımlar ve karşı-devrimci komplolar

"Yaz sıcaklığına giriyoruz. Bu güneşin sıcaklığı değil, devrimin sıcaklığıdır." Bu sözler, PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaş tarafından Haziran ayına doğru Kürdistan halkına hitaben yayınlanan bir mesajında dile getiriliyordu. Aynı mesajda, TC'nin "ezme ya da teslim alma" taktiğinin boşa çıkarıldığı belirtiliyor ve artık içine girilen sürecin ise saldırıların oldukça yoğunlaşacağı ve çeşitleneceği bir dönemin başlangıcı olduğu açıklanıyordu.

Geçen zaman süresi boyunca Halk Kurtuluş Ordumuz ile TC ordusu arasında yaşanan savaşın kapsamı, niteliği, yoğunluğu ve tüm bunların sonuçları yaz saldırı döneminin bu mesaja denk düşen bir çizgide başarı hattını tutturacağını gösterdi. Bir aylık savaş bilançosu sonuçları değerlendirildiğinde, yeni dönemin saldırı taktiğine denk düşmeyen kimi eylem biçimleri gerçekleşse de ve yine kimi eylemlerde hatalardan kaynaklanan gerilla kayıpları olsa da, son bir ay içerisinde bu eksikliklerin önemli oranda aşıldığı ve bu bağlamda taktiğe hakimiyetin giderek gelişme yönünde seyrettiği görüldü. Öte yandan Kürdistan'ın bütün eyaletlerinde düşmanın beklemediği zaman ve koşullarda ARGK gerillalarının eylemler gerçekleştirmesi, TC için beklenenin de ötesinde bir karamsar tablo ortaya çıkardı. Ulusal kurtuluş mücadelemizin her günü eylemli geçirmesi ve bunun nitelik ve nicelik sıçramasına ivme kazandırması düşmanın şaşkınlığını daha bir ileri düzeye vardırdı.

Bu süreç içerisinde ARGK gerillaları, TC'nin karargah büyüklüğünde çok sayıdaki karakolunu, bütün tedbirlere rağmen, kuşatmaya alarak tüm mevzilerini imha edip düşürdüler. Yine karakol binalarını ya tümden yerle bir ettiler ya da büyük oranda tahrip ettiler. Ayrıca çoğu saldırı eyleminde ya hiç kayıp vermeden ya da çok az bir kayıp vererek taktiğe uygun bir şekilde geri çekilmeyi başardılar. Kapsamlı ve nitelikli olan çoğu eylem, düşmanın en çok gücünü konumlandırdığı ve savaş tekniğini devreye koyduğu Botan ve sınır boylarında gerçekleşti. Aynı zamanda bu, düşmanın Botan ve sınır boylarındaki gibi ha-

Devamı 2. sayfada

Zafer yürüyüşünde güçlerin doğru mevzilendirilmesinin önemi

1992 savaş yılının sıcak atmosferi içine giriyoruz. Düşmanla kıyasıya, ölümüne bir kavga yaşanacak. Hedef durumundaki tek tek kişilerden tutalım taburlara kadar uzanan şiddetli bir savaş, her alanda, her yönüyle sürdürülecek. Toplumda, kendini savaş dışında tutmak isteyenler dahi bu savaşın içine çekilerek netleşme, ayrışma ve cepheleşme hızlanacak. Bu Kürdistan'da, Türkiye'de hatta giderek bölgede etkisini büyük ölçüde duyuracak.

Zaferin artık imkan dahiline girdiği, her geçen gün taze, yeni güçlerin katıldığı, toplumun her kesiminden gelenlerle safların büyüyerek kalabalıklaştığı bir dönemde, düşmana karşı zafer kazanmak, onu imha etmek ve böylece Kürdistan'dan söküp atmak için var olan gücmüzün doğru ve en verimli bir biçimde kullanılması, mevzilendirilmesi yaşamsal önemini artırarak koruyor. En küçük bir olanaktan bile yararlanmak, onu devrimin hizmetinde azami bir biçimde işletmek ve vurup koparmak için en uygun gücü en uygun yere, en uygun biçimler içinde yerleştirmek gelişmenin, kazanmanın olmazsa olmaz kuralıdır. Yanlız askeri sanatta değil, en küçük bir örgütlemede, en küçük bir birimde veya en küçük bir uğraşta bile uygun bir düzenleme, planlama, yerleştirme olmadığında korkunç bir güç, zaman ve emek israfı ortaya çıkmaktadır. Ki, doğal olarak kayıpların ya-

Devamı 14. sayfada

14 Temmuz direnişinin atılımcı ruhuyla donanarak düşmana daha güçlü vuralım!

"14 Temmuz büyük ölüm orucu, her şey karanlığa gömülmek istendiği bir ortamdan aydınlığa çıkışı gösteren yoldur; pasifizme, oportünizme, teslimiyet ve ihanete karşı bir atılım ruhudur; yeni yaşamın ölümlerde yaratılmasıdır; düşman ne kadar güçlü olursa olsun ona karşı nasıl direnilmesi gerektiğinin en seçkin örneğidir..." **Yazısı 11. sayfada**

YAZ DÖNEMİNE İLİŞKİN PERSPEKTİFLER

Zafere güvenli bir yolda adım adım yürüyoruz

ABDULLAH ÖCALAN

Yapacağımız çözümlemeler; yaz hamlesine ilişkin perspektifleri vermeyi amaçlamaktadır. Tekrar da olsa, bazı hususları özetleyelim diyoruz. Bunun en önemli katkısı da, daha sonra farkına varılacak birçok hususu öngörmek olacaktır.

Bunları belirtirken, her zaman size hakim olan bir durumdan bahsetmek gerekir. Bu biraz gerekli de. Biz altı ay-bir yıl gibi bir süre sonra çok önemli bazı yetmezliklerimizi bilince çıkarıyoruz veya yapılması gereken işleri, böyle bir ertelemeden sonra bilince çıkarıyoruz. Tabii, taktik önderlikteki en hatalı yaklaşımlardan birisi budur. Altı ay önce yapılması gerekeni, bir yıl önce kestirilmesi gerekeni yerine getirememe durumu vardır. Tabii böyle olunca, elbette pratikte yetmezlikler yaşanır, nefessiz kalınır. Sanırım, kendini sıkça gösteren durum bu olmuştur. Birçok arkadaş şahsında yaşanan bu durumu elden geldiğince ortadan kaldırmak istiyoruz.

Günceli tam yakalamak, güncele dayatılması gerekeni tam dayatmak oldukça önemlidir. En temel taktik husus budur. Güne dayatılması gereken yaklaşım ve güne dayatılması gereken pratik adımdan dolayı, bu söylediklerimiz önem taşıyor. Yoksa amacımız bilinen hususları tekrarlamak değildir. Hazırlıklarımızı pratiğe geçirmenin neden önemli olduğunu, güncel uygulamanın neden tam olarak şimdiye kadar istenilen tarzda oturtulamadığını ve bunun nelere yol açtığını hatırlatmak istiyoruz.

Altı ay önce hükümetin durumunu kestirmek mümkündü. Buna karşı tedbirler çok yönlü geliştirilebilirdi. Bundaki sığlık kış kayıplarına yol açtı. Artık bunu kırmalıyız diye düşünüyoruz. En önemlisi de, görmek kadar döneme dayatılması gerekeni kestirmek; yönetimlerin, yöneticilerin en önemli görevlerinden birisidir. Bu nedenle, bu çözümlemeleri

Devamı 4. sayfada

Bağımsızlık ve özgürlük şiarıyla Garzan'ı kanlarıyla kızıllaştıran şehitlerimizi, vatan topraklarını özgürleştirerek yaşatacağız

Yazısı 7. sayfada

Savaş tarzımızı düzeltelim zafer yürüyüşünde iktidara ulaşalım!

Yazısı 12. sayfada

PKK'de her yargılamanın temelinde eğiticilik ve öğreticilik vardır

PKK öncülüğünde ve PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın yol göstericiliğinde yükselen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesindeki, insanlığı hayranlık içinde bırakan her yönlü gelişme düzeyi her geçen gün kendini daha da açık göstermektedir. Bu mücadelenin mevcut aşamaya kolay gelmediği de biliniyor. Kan ve ateş içinde gelinen bu aşamada, binlerce şehidin emeği ve anısı vardır. Dağda, zindanda ve mücadelenin diğer alanlarında muazzam fedakarlıklarla yaratılan direnişlerin damgası vardır. Büyük ki de dünyanın en zor şartları arasında sayılacak koşullarda ve toplumsal ilişkileri son derece çarpık, çok düşürülmüş, kendine yabancılaştırılmış, değerlerinden uzaklaştırılmış, adeta bir sorunlar yumağı haline dönüştürülmüş bir toplumsal yapının içinde bu muhteşem gelişme yakalanarak bu günlere gelinmiştir.

Kuşkusuz büyük kahramanlıklar ve eşsiz direnmelerin yaşandığı bu mücadele saflarında yol aydınlatıcı büyük cesaret örneklerinin güç verici, ayağa kaldırıcı gerçeğinin yansısıra, keskin ve acımasız bir sınıf kavgasının da verildiği açıktır. Kürdistan halkının toplumsal sorunlarında kendini gösteren kargaşanın ve

Devamı 16. sayfada

Kürt halk kişiliğinin askerileşme süreci

Askerileşmenin tarihi kökenine indiğimizde, güçlü yurtseverlikle birlikte toprağa ve halka bağlılığın savaşımını görürüz. Dirilme mücadelesini veren bir halkın yurt sevgisiyle kendisine sahiplenmesi ve koruyabilmesi askerleşmenin maddi zeminini oluşturur. Askerleşme doğal olarak yurt sevgisiyle bağlantılıdır. Toprağını, halkını, kültürünü sevmeyen onu koruyamaz, aynı zamanda askerleşemez de. Buna göre; askerleşmenin, asker olmanın tanımını yaparak, konuyu daha da açabiliriz.

Asker olmanın birçok tanımı vardır. Kendi içinde birçok farklılıklar içerir. Ezilen halklar için tanımını şu şekilde yapabiliriz: Sömürge statüsünde tutularak, çağdışı bir yaşamın içine itilen, bütün tarihsel-toplumsal değerleri (toprak, dil, kültür, sanat, yeraltı-yerüstü zenginlikleri, ahlaki

Devamı 6. sayfada

Özgür Gündem gazetesinin PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşla yaptığı röportaj:

Yazısı 18. sayfada

Özgürlük mücadelemizde yeni açılımlar ve karşı-devrimci komplolar

Baştarafı 1. sayfada

zırlıklı olmadığı iç bölgelerde gerillanın daha başarılı eylemler ortaya koyacağını gösteriyor. Öte yandan Güney Kürdistan'ı bombalayan savaş uçaklarından bir F-104 uçağının yara alarak yere çakılıp parçalanması ve yine Dersim'de başarılı bir eylem sonrasında müdahaleye giden bir helikopterin düşürülmesi düşmanın hava gücünün gerilla karşısında sonuç alamayacağının önemli bir belgesi oldu. Ayrıca atılan yaygın pusu eylemlerinden yüzde yüze yakın başarılı sonuçların alınması düşmanı moralmen çökertirken, ulusal kurtuluş mücadelemizin psikolojik cephesine büyük güç kattı. Nitekim bu gelişmeyi çok net bir şekilde gören düşman, bunun önüne geçmek için var gücüyle çabalayıp durdu.

Gerilla, sömürgeci ordu güçlerini hedefleyen eylemlerinin yanısıra, kontr-gerilla şebekelerine ve köy korucusu çetelere de ağır darbeler vurdu. Bilindiği gibi partimiz IV. Ulusal Kongresi'nde köy korucularına vd. tüm işbirlikçi çetelere yönelik af yasasını çıkararak uygulamaya koydu. Bir yıllık süreli olan bu af yasası, 1992 yılının başında dolan süresini 21 Mart tarihine kadar uzattı. Fakat af yasasından yararlanan işbirlikçi çevreler olduğu gibi, Türk ordu birliklerinin saflarında gerillalara karşı savaşmaktan vazgeçmeyen korucu çeteler de oldu. Partimiz ve diğer parti örgütlerimiz, son bir uyarı amacıyla açıklamalar yaparak, düşmanla işbirliği yapma tutumlarında ısrar edenlere şiddet temelinde yöneliceğini kamuoyuna duyurdular. Hatta yapılan açıklamalarda, "koruculuk yapmakta ısrarlı olan çeteler, kadın ve çocukları evlerinde uzak tutsunlar" uyarısında bulunuldu. Bu temelde savaşın bir tarafı olan partimiz; sivillerin, kadın ve çocukların öldürülmemesi için üstüne düşeni en yüksek düzeyde yerine getirme sorumluluğunu göstermiş oldu.

Partimiz insani yaklaşımını başarıya götürmek, TC sömürgecileri ile kendi arasındaki bu tarihi hesaplaşma savaşına sivilleri bulaştırmamak, savaşı asıl muhatapları arasında sınırlandırmak ve bu temelde savaşın geçerli kurallarına bağlı kalmak için, denilebilir ki çıkışından bu yana büyük çabaların sahibi olmuştur. Savaşın bu cephesinde yaşanan amansız koşullara rağmen böyle insani çabalar elden bırakılmazken, temsilini TC'de bulan karşı cephede ise yaşanan nedir? Biliniyor ki, partimiz tarafından af yasası ilan edilir edilmez TC sömürgecileri büyük bir korku duymuş ve bu yasanın boşa çıkarılması için var gücüyle çalışmışlardır. Yine TC'nin, ulusal kurtuluş güçlerimize karşı nasıl bir ikiyüzlülükle köy korucularını kullandığı bilinen gerçeklerdendir. Köy korucularını operasyon ve çatışmalarda en öne süren ve onları gerillaya kurşun sıkmaları için zorlayan TC ordu komutanları, ayrıca kelle başına ödüller de vaad etmektedirler. Fakat bunlar gerilla tarafından hak ettikleri cezaya çarptırılınca da devlet yetkilileri, burjuva basın vd. devlet yanlısı çevreler, PKK "sivilleri katlediyor", "Kürtleri de öldürüyor", "kadın ve çocukları acımadan kurşunluyor" vb. propagandalara giriştiler.

Gerçekler yerli yerine oturtulmak zorundadır. Bir savaş tüm acımasızlığıyla sürüyor. TC gibi barbar bir gücün bu savaşın bir tarafında yer alması ve hiçbir insani kuralı tanımamakta ısrar etmesi, savaşın şiddetini ve acımasızlığını daha yakıcı kılıyor. Demek ki, PKK-TC arasındaki savaşta sorumsuz davranan, sivillerin, çocuk ve kadınların ölümüne yol açan faşist Türk sömürgecileridir. Bu hiç kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçektir. TC, Kürtleri ikiye ayırarak katlediyor: Ulusal kurtuluştan yana olanları kendi eliyle öldürürken, işbirlikçi ihanetçi kesimleri ise savaşın ortasına atarak ölümlerine yol açıyor. İşte Kürdü Kürde kırdırmanın en dolaylı ve aynı zamanda en sinsi bir yöntemi...

Ulusal kurtuluş güçlerimizin köy korucularına, kontr-gerilla ve onun uzantısı olan hizbi-kontra elemanlarına yönelmeleri, halkımızın da bir beklentisiydi. Bu yönelimin gerekliliğini ve haklılığını, "Bu katliamı Ermeniler bile yapmaz", "PKK prestij kazanmak için sivil halka saldırıyor", "Teröristler camiyi basarak din adamlarını vuruyor" vb. gibi ikiyüzlü yaklaşımlarla saptırmanın hiçbir inandırıcı yönü yoktur. Düşmanın kendisi bile çok iyi biliyor ki, PKK varlığını tamamen halkın özgücüne dayandırıyor. PKK'nin din adamlarını, sivilleri, kadın ve çocukları öldürmesinin hiçbir gerekçesi olamaz; bunun izahını yapmak mümkün değildir. Gerillalar Silvan'ın Yolaç köyünde camiden 10 kişiyi çıkararak kurşuna dizmişlerdir. Bunların maskesi ne olursa olsun, ispatlı bir gerçek vardır ki, o da, bu kişilerin silahlı bir şekilde camide "faili meçhul olay"ları planlamak için toplantı halinde olduklarıdır.

Son bir aylık süreçte savaş pratiğinin ortaya çıkardığı bir gerçek de yapılan tüm uyarılara rağmen düşman saflarında halkımıza ve onun öncü güçlerine karşı savaşmakta ısrar eden köy korucularının, kontra şebekelerinin ezilmelerinin hedeflenmesi oldu. Bu yönelim daha şiddetlenerek devam edecektir. Bu ihanet ve katliam şebekelerini ne gerilla ve ne de halk affedecektir.

Köy korucularının vd. kontra şebekelerinin gerillanın sıradan bir yönelimiyle bile engel olmaktan çıkarıldıklarını gören TC devleti, umut bağladığı bir oyununun daha boşa çıkarıldığının şaşkınlığını yaşıyor. Tercüman gazetesinde koruculuk üzerine bir dizi yazının başlatılması tesadüf değildir. Bu dizi yazısında, korucular birer kahraman olarak sunuluyor, onlara devlet propagandası yaptırılıyor ve yine onların ağzından halka karşı-devrimci terör şiddeti meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Öte yandan ise, onların dilinden yurtsever köyler ihbar ediliyor ve sözümona "teröristlere" nasıl yardım eden "suçlu" köyler oldukları yönünde hedef gösteriliyor. Bununla hiç kuşkusuz amaçlananlar vardır. Bir yandan koruculuk sistemi ayakta tutulmaya çalışılırken, diğer yandan ise katliam hedefleri sabitleştirilmek isteniyor. Savaş uçaklarının bir uçuşu sırasında teknik arıza sonucu birkaç bomba da tespit edilen yurtsever köyler üzerine neden düşmesin! Arıza mıntıka tanımaz ya!

Bütün bunlar boş çabalardır; başarı şansı olmayan oyunlar serisidir. Dünyanın hiçbir yerinde "terörün belinin bu şekilde kırıldığı" görülmemiştir. Gerilla hiçbir dönemde olmadığı kadar planlı saldırı eylemlerini gerçekleştirmiştir. Yaşanan son bir aylık çatışmaların büyük çoğunluğu, raslantısal karşılaşmalar sonucu değil, bizzat gerillanın planlayarak hazırlaması sonucu ortaya çıkmıştır. Bu, elde edilmesi için büyük çabalar sarfedilen önemli bir gelişme düzeyidir. Tutturulan bu gelişme düzeyi ile, gerilla istediği zamanda ve seçtiği zeminde eylem planlıyor ve hedef üzerinde uygulayarak başarılı sonuç alabiliyor. Nitekim sürecin de bir özelliği, gerillanın sürekli saldırı halinde olması itibarıyla düşmanı savunma pozisyonlarına düşürmesidir. Bu da, bir yandan gerillanın geniş alanlarda hakimiyetinin sağlanması ve diğer yandan ise düşmanın manevra alanının giderek daralması, belli merkezlere çekilip sıkışması ve dolayısıyla Kürdistan'dan parça parça sökülmesi anlamına geliyor. Nitekim düşmanın hava gücünü yoğun bir şekilde kullanıyor olması, tek başına tehdit amaçlı değildir. Asıl önemlisi, gerillanın bu gelişme durumundan dolayı TC'nin kara gücünü istediği zaman ve koşullarda kullanamaması, kullansa da sonuç alamaması ve böylece de hava gücünü harekete geçirmek zorunda kalmasıdır.

"Tutulmayan vaad:" Olağanüstü Hal uzatıldı

Kürdistan'da 19 Temmuz 1987'den bu yana yürürlükte olan Olağanüstü Hal'in süresinin 4 ay daha uzatılmasının nedenlerini, yaşanan savaşın kapsam ve niteliğinde aramak gerekiyor. Olağanüstü Hal'in bu kez uzatılması, daha önceki uzatmalardan daha farklı anlamlara sahip bulunuyor.

"Sıkıntılı bir toplantı... Huzursuz ve gergin atmosferin egemen olduğu salonda kravatlar gevşetiliyor, bakanlar birbirlerini gergin gözlerle izliyor... Demirel'in başkanlığında önceki akşam toplanan Bakanlar Kurulu, Çekiç Güç ile Olağanüstü Hal süresinin uzatılmasını ele alıyor.

"Kolay değil, DYP ile SHP'nin seçim öncesinde şiddetle karşı çıktıkları, iktidara geldiklerinde 'mutlaka kaldırmayı' savundukları iki temel konuda, bugün iktidar sahibi olarak, 'Hayır, ihtiyaç vardır, uzatılması gerekir' diyerek tam ters bir savunmaya girmek zorunda kalmaları..."

Milliyet gazetesinin köşe yazarı Yalçın Doğan, 26 Haziran 1992 tarihli makalesinde, konu ile ilgili Bakanlar Kurulu toplantısındaki izlenimlerini yukarıdaki alıntıda böyle dile getiriyor. Yine aynı makalenin bir bölümünde, Başbakan Demirel'in, gerginliği azaltmak amacıyla yumuşak bir giriş yaparak, *"Konu çok hassas arkadaşlar... Terörün üstesinden geleceğiz. Eğer, Olağanüstü Hal kalkarsa işler durur"* dediği belirtiliyor.

Olağanüstü Hal uygulaması ne zaman, nasıl ve neden gündeme geldi? Kısaca da olsa bu soruları yanıtlamak ve Demirel'in de sözlerinde dile gelen bir sinsi ve ince çarpıtmayı açıklığa kavuşturmak gerekiyor.

Yıl 1987:

PKK, Ekim 1986 tarihinde III. Kongresi'ni başarıyla gerçekleştirmiştir. Bu kongrede parti tarihinde ilk defa bir bütün olarak geçmiş mücadele pratiği en ince ayrıntılarına kadar incelenerek irdelenmiş, kişilik yapılanmaları, anlayışların ve yaklaşımların bütün sorunları kapsamlı çözümlere tabi tutulmuş, neredeyse partinin tasfiyesini hazırlayan tutumlar mahkum edilmiş, geçmişin derslerinden yararlanılarak geleceğin zafere götürecek başarı çizgisi netleştirilmiş ve sonuç olarak *"burada çözümlenen an değil tarih; kişi değil sınıfdır"* tahliline ulaşılmıştır. Bu temelde objektif ve subjektif olarak parti karşıtı tutum sahiplerinin ve TC sömürgecilerinin bütün beklentileri boşa çıkarılarak partiye yeni bir soluk aldırılmıştır. Çeşitli engelleme çabalarıyla ve diğer zorluklarla karşılaşılsa da III. Kongre çizgisinin büyük bir fedakarlık ve kararlılıkla sıcak savaşım alanlarına taşırılması başarılmıştır.

Çok açık ki, düşman, beklemediği bu gelişme karşısında boş durmayacak, karşı-devrimci siyasetini tekrar gözden geçirip yeni bir imha hareketine girişecekti. Çünkü PKK en zor bir dönemi atlatmış, birliğini daha sağlam temeller üzerine oturtmuş, düşmana karşı tasfiye ile yüz yüze gelmemek için kendisini yenilemiş ve yeni bir savaş sürecine bu temelde başlamıştır. Dolayısıyla düşmanın komplocu, provokatif oyunları ve diğer tüm taktikleri boşa çıkarılmıştır. Düşman, PKK'deki bu yeni gelişmeyi fark ederek ona göre yeni taktiklere başvurma gereğini duyacaktı. Hiç şüphesiz bunlar sıradan taktikler olamazdı; emperyalizmin sınıfsal ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı uyguladığı özel savaş örneklerini uygulamaya koymak gerekecekti. Hem, TC'nin üst düzey yetkililerinin o dönem dile getirdikleri gibi "terörle birlikte yaşama"ya alışmak zorundaydılar. Hiç olmazsa, ulusal kurtuluş mücadelesini imha edemeseler bile en azından kontrol altına almalı ve böylece tehlike olmaktan çıkarmalıydılar. Olağanüstü Hal'in bu dönemde uygulamaya konulması, aynı zamanda Kürdistan'ın dolaylı yollardan sömürge statüsünün kabul edilmesi anlamına geliyordu.

İşte bu koşullarda 19 Temmuz 1987 tarihinde gündeme getirilen Olağanüstü Hal uygulamasının başına da CIA merkezlerinde eğitilen bir kişilik olarak Hayri Kozakçıoğlu getiriliyordu. TC Olağanüstü Hal uygulamasına ve bunun başındaki Kozakçıoğlu'na büyük umut bağlamıştı. Nitekim "Süper Vali" olarak basında övülerek tanıtılan Kozakçıoğlu da, çok iddialı demeçler veriyor; 1987 yılının kış mevsiminde, bahara çıkmadan sözümona "teröristlerin" kökünü kazacağını açıklıyordu. Fakat geçen zaman süresi içerisinde PKK'nin savaş taktiklerinin bu karşı-devrimci projeyi işlemez duruma düşürdüğü görüldü. Bunun bir sonucu olarak büyük iddialar ileri süren Kozakçıoğlu da geri adım atıp istifasını (kabul edilmese de) sunacaktı. Çünkü istifa devlet prestijinin yerle bir olması imajını yansıtacaktı.

Demirel-İnönü hükümeti, neden bulunduğu vaade bağlı kalıp Olağanüstü Hal'i kaldırmadılar? Bunun nedenleri açıktır. Kaldırılır veya kaldırılmaz; her şeyden önce bu, tek başına fazla bir anlam ifade etmez. Burada gözden kaçırılmaması gereken en önemli nokta; soruna hangi mantıkla yaklaşıldığıdır. Demirel, *"Terörün üstesinden geleceğiz. Eğer, Olağanüstü Hal kalkarsa işler durur"* derken, kendisine has büyük bir demagojiyle sahtekarlık yapıyor. Sanki, "terörün" önlenmesi Olağanüstü Hal uygulamasıyla mümkünmüş gibi, bu kuruma büyük bir rol atfediyor. Bunun altında da sinsi bir aldatmaca yatıyor: Örneğin, 4 aylık uzatma süresi ardından Olağanüstü Hal'in kaldırılması olasılığına karşı, bunun büyük bir demokratik adım olarak kabul görmesi sağlanmaya çalışılıyor.

Benzer bir sahtekarlığı devletten daha devletçi ve Kürt düşmanı olan gazeteci Uğur Mumcu da, "Seçenek nedir" adlı köşe yazısında sergiliyor:

"Bölgede olağanüstü koşullar yaşanıyor mu? Yaşanmıyor mu? Olağan üstü Hal'in kalıp kalmaması bu soruya bağlıdır." 15 Ağustos 1984'ten bu yana süregelen savaşın bilançosunu kanıt olarak gösteren U. Mumcu, devamla şunları belirtiyor: *"Her gün sınır karakollarına PKK saldırılarının yaşandığı bölgede olağan koşulların var olduğunu kimse ileri süremez..."* Ve, *"Bu koşullarda Olağanüstü Hal'in seçeneği sıkı yönetimdir"* diyor.

Bütün bunlar, bilinen gerçekler üzerinde geliştirilen demagojilerdir. Dolayısıyla bu bir çözümsüzlük örneği ve hatta nasıl yapılsa da yenilgiye doğru gidişi durduramamanın çaresizliğidir. Önemli olan, yüzeyde görünen şu ya da bu uygulama biçiminin adını değiştirmek veya adını tümden ortadan kaldırmak değil; bu uygulamalara ve çözümsüzlüklere kaynaklık eden mantığı kökten reddetmektir. Demokrat geçinen U. Mumcu, daha sert önlemlerden yana, çünkü kendisince, *"Güneydoğu'da yaşanan terör olaylarının daha da tırmanıp önce bir rejim değişikliğine, sonra da savaş nedeni olmaması için PKK terörünün son bulması gerekir..."* Hatta askeri darbeleri de göze alarak, Olağanüstü Hal uygulamalarından daha da sertlikte olan sıkı yönetimi seçenek olarak ortaya koyuyor.

Özgür Gündem gazetesinin 26 Haziran 1992 tarihli sayısında, Haluk Gerger *"Olağanüstü Hal"* başlıklı köşe yazısında, bu karşı-devrimci kurumun gerçeğini şöyle tanımlıyor:

"Gerçek şu: Bugün 'orada' fiilen bir 'iç savaş' yaşanıyor. Yaşananlara hangi boyuttan bakarsanız bakın, ortaya çıkan tablo bir 'iç savaş' görüntüsüdür.

"Olağanüstü Hal, iç savaşı yürüten ama adını koymak istemeyen, bu temel gerçeği ülke ve dünya kamuoyundan gizlemek isteyen hükümetin bir kamuflajı. 'Psikolojik savaş'ın bir unsuru.

"Olağanüstü Hal, gerçeklerin üzerini örten bir demirden şal, toplumsal bir olguyu saklamaya yönelik bir hukuki kavram; bu anlamda hukukun da kötüye kullanılması.

"Olağanüstü Hal, yüz kiloluk bir yetişkine beş yaşındaki bir çocuğun ceketinin giydirilmeye çalışılması gibi bir garabet örneği. 'Güneşi balçıkla sıvama'ya çabalamak.

"Ama gerçekler inatçı! Ama mızrak çuvala sığmıyor! Her şey gün gibi ortada; sorun, özel timiyle, kara ve hava kuvvetleriyle, psikolojik savaş unsurlarıyla bir 'iç güvenlik' sorununu çoktan aşmıştır. Sorunun boyutları, 'Olağanüstü Hal' kavramını cüce bir anlamsızlığa indirgiyor. Kuşkusuz ortada bir 'olağanüstülük' vardır. Olağanüstü olan bir 'iç savaş'ın 'iç güvenlik'le ilgili bir yasal düzenleme ile gizlenmeye çalışılmasıdır; böyle bir düzenlemenin ardına sığınılarak iç savaş kararında ısrar edilmesidir..."

Olağanüstü Hal uygulamasının uzatılacağı, dolayısıyla ortadan kaldırılmayacağı, Demirel-İnönü hükümetinin daha ilk günlerinde önüne koyduğu "ezme ya da tesli alama" planının bir gereği olarak yaptıkları bombalama saldırılarıyla, Newroz katliamıyla ve devamla sürdürülen terör uygulamalarıyla kesinleşmişti. Öte yandan halkın sindirilmesi için, halk saflarında öne çıkan yurtsever

leri yerinde infazı amaçlayan "faili meçhul olaylar" bu hükümet döneminde yoğunluk ve yaygınlık bakımından daha da artış gösterdi. Dolayısıyla Olağanüstü Hal ugulamasının kaldırılması, beklenebiliecek bir gelişme değildir. Nitekim her şeye damgasını vuran ve yönünü tayin eden Milli Güvenlik Kurulu'dur. Bu hükümeti seçim öncesinden hazırlayan ve bugün de onu öngörülen politikaları uygulamakla görevlendiren MGK'dir; bunun gerçekliği Demirel-İnönü hükümeti pratiğinde bir kez daha ispatlanarak gözler önüne serilmiştir.

Kaldı ki, Olağanüstü Hal kurumu bir sembolik kılıftır. Kürdistan'daki özel savaşı ne yürütme gücü ve ne de bunun yetki hakkı vardır. Yine ülkemizdeki savaşta PKK önderliğindeki Kürdistan halkı ile TC sömürgecileri görünürde tarafları oluştursalar da, gerçekte ise bu tam doğru değildir. Çünkü bu savaşın uluslararası bir karakteri bulunuyor. PKK, aynı zamanda TC şahsında emperyalizme karşı savaşıyor. Bir NATO ülkesi olan TC'yi müttefikleri çok yönlü destekleriyle ayakta tutmaya çalışıyorlar. Dolayısıyla Olağanüstü Hal kurumu, böylesine çok boyutlu bir savaş içerisinde fiili olarak bir hiçtir. Olsa olsa sömürgeci özel savaş çarkının bir dişlisidir.

Olağanüstü Hal'in uzatılmasıyla devlet, kanlı terör politikasından vazgeçmeyeceği mesajını vermiştir. Partimiz de kuşkusuz bu politikaya hiçbir şekilde boyun eğmeyecek ve bu politikanın sahibine anladığı dilden bir savaşla karşılık verecektir. Bu da savaşın oldukça tırmanacağı anlamına geliyor. Fakat gerek Türkiye kamuoyu ve gerekse de dünya kamuoyu şu gerçeği çok iyi görmeli ki savaşın çok kanlı geçmesinde sorumlu ve suçlu olanlar TC ve onun her türden destekçileridir

Çekiç Güç, Türkiye ve bir senaryo

Temmuz ayının gündemini işgal eden önemli konulardan birisi de, Çekiç Güç'ün dolan süresinin uzatılması sorunu oldu. Hükümet ve burjuva muhalefet çevrelerinde uzatalım ya da uzatmayalım tartışmaları gelişti. Ancak bu tartışmalar kamuoyunu aydınlatmaktan çok, dikkatlerin esas noktalara takılmasını engellemeye hizmet etti.

TC'nin bağımsız politika yürütme inisiyatifini kaybettiği, ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında varlığının tehlikeye girmesiyle birlikte emperyalizme bağımlılığını daha da sağlam temellere oturttuğu konusu, partimizin daha önceleri yaptığı tespitler arasındadır. Ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel alanlarda derin bir bunalımı yaşayan Türkiye, iç politikada olsun ve dış politikada olsun ciddi gelişmeler karşısında ABD gibi etkin emperyalist güçlerin onay ve desteğini almadan karar verme gücünü kendisinde bulamıyor, tek başına sorumluluk yüklenmekten ısrarla kaçınıyor.

Aynı zamanda Çekiç Güç'e karşı bir tavrın da olduğu şeklinde bir imajın yaratılması ikiyüzlü bir yaklaşım olarak maksatlıdır. TC, Çekiç Güç'ün bölgede bulunuyor olmasından yanadır. 2000'e Doğru dergisinin 12 Temmuz 1992 tarihli sayısında da yer alan "Çekiç Güç'ü uzatma bedeli: Kuzey Irak'ta ortak operasyon" başlıklı bir haberde, Başbakan Demirel'in *"Hem Çekiç Güç'ü gönderip hem de ABD, İngiltere ve Fransa'ya bizim sınırötesi operasyonlara eskisi gibi sıcak bakın diyebilir miyiz"* açıklamasını yaptığı belirtiliyor. Şu ortaya çıkıyor ki, Çekiç Güç "Kürtlerin korunması" maskesi altında bölgede konuşlandırılırken, bu TC'nin iradesi dışında gerçekleşmiş değildir. Bülent Ecevit'in, *"Kuzey Irak'taki otorite boşluğunun devamı anlamına gelen Çekiç Güç'ün görevine devam etmesini sağlayanlar PKK teröründen sorumludurlar"* şeklindeki sözlerinin tutarlı hiçbir yanı yoktur. Ecevit, en altlardan en üstlere çıkma hırsında olan bir figürandır.

Çekiç Güç'ün en önemli amaçlarından birinin PKK'nin bağımsızlık çizgisinin başarıya gitmesini engellemek olduğu çok açıktır. *"Çekiç Güç niye geldi? Göç olduğu zaman ben Amerikalılara açtım, söyledim"* şeklindeki açıklama TC Cumhurbaşkanı Turgut Özal'a aittir. Yine Başbakan Süleyman Demirel, *"Bu işi çözersek, bu konjonktürde çözeriz"* açıklamasında bulunuyor, kendisine yakın gazetecilere. Elbette, bu açıklamayı kendi olası tahminlerine dayanarak yapmıyor. Aynı Demirel'in ANAP iktidarda iken ve partisi DYP muhalefetteyken de Çekiç Güç için "işgal kuvveti" dediği biliniyor.

Evet, kimi demokrat geçinen çevrelerin Çekiç Güç'ün bölgede bulunmasından kaygı duydukları doğrudur. Fakat bu çevreler, gerçekten kaygı içinde bulunuyorlarsa, Türkiye'nin gelinen noktada emperyalizmle onursuz ilişkilerini sürdürmekten başka seçeneğinin olmadığını görmek durumundadırlar. Türkiye emperyalizmin elinde kukladan da çok kukla olan bir devlettir. Sömürgeci egemenler kendi ömürlerini uzatmak karşılığında devleti satmış durumdadırlar.

Özellikle de Çekiç Güç'ün süresinin uzatılmasının temel nedeni olarak "Kürtleri koruma amacı"nı göstermek, bunun böyle olmadığının görülmemesi içindir. Sabah gazetesinden Cengiz Çandar, konuyla ilgili bir köşe yazısında, Çekiç Güç'ün bölgede bulunmasından kaygı duyanları şöyle cevaplandırıyor:

"Sevr kompleksinden kurtulamayanların dayanamadığı hususlardan biri, Kuzey Irak'ta ya da Irak Kürdistanı'nda Kürtlerin kendi yönetimlerini kurmuş olmalarıdır.

"Bu gelişmeden duydukları korku, 'Amerikan emperyalizmi'nin planları gereğince bir 'bağımsız Kürt devleti'nin kurulacağı ve bunun giderek Türkiye'ye sirayet etmesiyle, Türkiye topraklarının bölüneceğidir.

"Bir kere, Amerika'nın sadık ve güçlü müttefikini niçin ille de bölmek istediği herhangi bir mantığa oturmuyor..." (Aktaran Tercüman, 6 Temmuz 1992)

Cengiz Çandar'ın, Özal'ın yakın danışmanlarından biri olduğu biliniyor. Türkiye'nin de içinde yer aldığı bir senaryonun işaretlerini veren Cengiz Çandar, aynı zamanda Güneyli işbirlikçi güçlerin PKK'ye karşı alternatif olarak kullanıldıklarını da itiraf ediyor. Yine bir başka yazısında Özal'ın çok netçe Türk-Kürt federasyonlaşmasından bahsettiğini aktarıyordu. Tabii ki, bu senaryoda PKK'nin dıştalanması, gerektiğinde Güney'i de kapsayan bir Kürt-Türk federasyonlaşması, böylece bir yandan Musul-Kerkük petrollerine sahip olma ve diğer yandan ise Ortadoğu'nun bütün bölgelerine etkin bir biçimde müdahale etme gücüne ulaşılması hesapları yapılıyor. Bununla birlikte daha birçok olasılığı gözden geçirme girişimlerinin hazırlıkları gündeme çıkarılıyor. Güney'de bir Kürt devleti kurulsa bile, bu asla Kürtlerin değil, ABD'nin üs olarak kullanacağı bir mini devlet olacak. Çünkü bir devleti kim yaratırsa onun egemenliğinde olur. ABD, Güneyli işbirlikçi güçleri tamamen kendi iplerine bağlayarak, istediği yöne gerektiği gibi harekete geçirecektir. Türkiye de bazı kırıntılar karşılığında sadık bir jandarma olarak kullanılacaktır.

Tüm bunlar ABD'nin başını çektiği "yeni dünya düzeni" çerçevesinde geliştirilecektir. Son dönemlerde bu politikaya hız kazandırılmaya çalışıldığı görülüyor. ABD, karşısında rakip güçlerin yükseleceği, bu temelde gücünün zayıflayacağı ve böylece de öncülüğü kaptıracağı ya da paylaşmak zorunda kalacağı gibi endişeleri nedeniyle, bir yandan ABD karşıtı odaklar üzerine yürürken, diğer yandan ise dünya gündeminde uluslararası niteliğe sahip olan sorunları bu projesi çerçevesinde çözmeye çalışarak kendisini kabul ettirmeye çabalamaktadır. Kıbrıs sorununa yakından müdahalesi, İsrail'de liberal siyasetçi olarak sundukları İzhak Rabin'in başbakan seçilmesi ve ardından ABD Dışişleri Bakanı Baker'ın Ortadoğu gezileri, Rabin ile Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mubarek'in Kahire'de görüşmesi, yine Musevilerin İspanya'dan Türkiye'ye göç edişlerinin 500. yıldönümü vesile edilerek İsrail Cumhurbaşkanı Herzog'un Türkiye ziyaretine büyük önemin verilmesi gibi gelişmeler peşpeşe ve zincirleme şekilde öne çıkması bir tesadüf olmasa gerek. Öte yandan Orta Asya'ya, Kafkaslar'a ve Balkanlar'a kadar uzanan Karadeniz Ekonomik İşbirliği Bölgesi (KEİB) projesinin Türkiye öncülüğünde gerçekleştirilmesi de yukarıdaki gelişmelere eklenirse, ABD'nin "yeni düzen" politikasının nasıl sömürü kollarını uzattığı daha iyi görülür. Kollarını iyice sıvayan ABD, teşhir olan yüzünü de yeni bir makyajla değiştireceğe benzemesi, bu gelişmelerin bir parçasıdır. Yaklaşan başkanlık seçimleri arifesinde yapılan en son kamuoyu yoklamalarına göre Demokratların adayı önemli bir farkla Cumhuriyetçilerin adayını geride bırakıyor. Sözümona yeni bir çehreyle atağa geçiyor.

Hiç kuşkusuz ABD, bu gelişmeler doğrultusunda Kürt sorununa da daha yakından el atacaktır. Nitekim son dönemlerde, ABD dış politikasına hazırladığı raporlarla katkı sunduğu belirtilen ve başkanlığını da ABD'nin eski Ankara büyükelçisi Monton Abramowitz'in yaptığı "Carnegil Endowment" adlı bir kuruluş, Güney Kürdistan'da incelemelerde bulundu. Bu inceleme gezisinde, gazetecilerin yanısıra ABD yönetiminden temsilcilerin ve Kongre'den bazı danışmanların da katıldığı belirtiliyor. Gezi sonrasında yapılan toplantıda, Güney Kürdistan'da bağımsızlık eğiliminin şekillenmeye başladığı, TC'nin Güney Kürdistan'ı hedef gözetmeksizin bombalamasının oradaki Kürtlerle PKK'yi birleştirmeye götürdüğü ve Kürdistan'da ortaya çıkan durum ışığında ABD'nin kendi Kürt politikasını gözden geçirmesi gerektiği belirtilerek, bunun artık zamanının geldiği ve ABD'nin uzun dönemde bu soruna nasıl eğileceği konusunda şimdiden düşünmek durumunda olduğu açıklandı.

Özal'ın başını çektiği kliğin, ABD'nin Kürt senaryosuna eğilim gösterdiği anlaşılıyor. Örneğin, Turgut Özal, "Değişen dünya ve Türkiye" konulu bir toplantıda Kürt sorununa ilişkin şöyle bir açıklamada bulunuyor:

"Kuzey Irak'ta kurulacak herhangi bir devlete Türkiye evet demezse, zaten yaşayamaz. Her şeyiyle size tabi olur. Peki ama bu insanları niye karşımıza alalım? Sonra unutmayalım ki, bunlar sizinle aynı soydan. Hudut burada kaldı, onlar oradan geçti. Niye biz bu insanları kendimizden dışarı atalım? İçimizde bu kadar aynı kökenli insan varsa, bunların akrabaları da bizim vatandaşlarımızın soydaşlarıdır. Bulgaristan'daki Türkleri nasıl koruma altına alıyorsak, bunlara da yardımcı olmamız lazım. Niye himayemize almıyoruz biz bunları? Niçin başkalarının himayesi altında bırakıyoruz?

"Irak'ta bir şeyler oluyor da, Türkiye bunu kendisiyle hiç alakalandırmıyorsa, işte o zaman kötü..." (Milliyet, 15 Temmuz 1992)

Özal, aynı konuşmasında, *"Ancak, terör bambaşka bir olaydır. Terörün karşısında bizden daha fazla şahin olmaz"* sözlerini de özellikle vurgulayarak, senaryonun içeriğini ve kapsamını ortaya koyuyor.

Yine Cengiz Çandar, "Sevr kompleksi" başlıklı makalesinde bu senaryoya uygun görüşler dile getiriyor.

"Kürt olgusunu gözardı ederek, Kıbrıs'ta 'ayrılığı' hangi ilkeye oturtup savunmak mümkündür?

"Kürt haklarına 'No'; Kıbrıs'ta uzlaşmalı bir çözüme 'No'; Ermenistan'ı sonuçta Türkiye'ye muhtaç konuma sokacak ve Kafkasya'da Türkiye'nin rolünü artıracak, Ermenistan ile normalleşmeye 'No'... Orta Asya'ya uzanmaya 'Evet'; Balkanlar'da Yunanistan'ı marjinalleştirecek bir güç olmaya 'Evet'...

"Bu kadarını, 600 yıl dünyanın en görkemli coğrafyasında ayakta duran Koca Osmanlı İmparatorluğu gerçekleştiremedi de, onun bir parselinde kurulan Türkiye Cumhuriyeti mi gerçekleştirecek!

"Türkiye'nin 'şahinleri', küçük düşünen, dar ufuklu 'vatanseverler'dir.

"Ama, tarih ve jeopolitik, Türkiye'ye aksini emrediyor!"

Cumhuriyet gazetesinden Uğur Mumcu, "Kürt gerçeği ve cahş" başlıklı yorum yazısında, söz konusu senaryoya yakın sonuçlar üzerine şunları belirtiyor:

"Talabani ve Barzani'nin Washington ve Ankara ile temasları tam bugünlerde yoğunlaştı.

"Pentagon'un, Saddam'ı Kuzey Irak'ta kurulan Kürt devleti ile kuşatarak devirme ve bölgedeki petrol kaynaklarına el koyma planı çerçevesinde yürütülen bu siyaset gereği PKK dışlandı."

Uğur Mumcu, aynı makalesinde 1 Mayıs 1988 tarihinde PKK ile YNK arasında yapılan anlaşmanın Amerika'nın devreye girmesiyle çekişme ve çatışmaya dönüştüğünü de açıklıyor.

Bugünlerde önce Talabani ve ardından da Barzani Türkiye'ye gittiler. 26 Temmuz tarihli Milliyet gazetesi, Talabani'nin demecini manşetten veriyor: "Kürt lider Talabani'den sürpriz çıkış: Musul'la birlikte Türkiye'ye katılalım..."

Senaryonun figüranlarından ve efendilerin uşağı Talabani'nin konuştukları ibret verici. Şunları söylüyor:

"Irak Kürtleri şu anda birçok olasılıkla karşı karşıya... Irak'ın demokratik koşullara kavuşması ilk durum. İkincisi, bizim nerede yaşamak istediğimiz. Eğer Irak'ta Kürt halkına sorarsanız, biz, demokratik bir Türkiye ile birlikte yaşamayı tercih ederiz. Demokratik hakları, insan haklarını garanti eden uygar dünyanın bir parçası olarak Türkiye'yi tercih ederiz. Türkiye'nin bu demokratik sistemi içerisinde Türkiye ile özel düzenlemelerin görüşmelerini yapabiliriz.

"Ben en iyi olasılıktan söz ediyorum... Bizim için insan haklarına saygılı demokratik Türkiye'ye katılmak, bu korkunç koşullar içerisinde kalmaktan daha iyidir..."

Talabani, TC'yi devlet yetkililerinden daha iddialı savunmakla yetinmiyor ve şunları da söylüyor:

"Eğer tarihe bakarsak, Musul vilayetinin Türkiye'nin bir parçası olduğunu ve Irak tarafından, belli yükümlülükler karşılığında ilhak edildiğini görürüz. Ancak Irak bu yükümlülüklerini bugün ihlal ediyor. Türkiye ve İngiltere, bu sorunu bugün yeniden gündeme getirme hakkına sahipler. Çünkü bu ülkeler, bu anlaşmanın asli tarafları..."

Bu açıklamalar, nelerin, nasıl ve hangi amaçla yapılmak istendiği konusunu izah etmeyi gereksiz kılacak kadar net ve anlaşılırdır. Yine Talabani'nin hangi kalıplara uygun düşeceği bizzat kendi açıklamaları ortaya koyuyor. Öte yandan PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi etrafında dönen oyunların ve komploların ne kadar pervasız ve alçakça olduğu yukarıdaki alıntılardan daha iyi görülebiliyor. Ve yine, "Çekiç Güç gölgesinde Kürt devleti kuruluyor, sıra Türkiye'ye gelecek", "Batı Sevr'i hortlatmak istiyor", "PKK maşa olarak kullanılıyor" vb. gibi açıklamaların perde arkasında, emperyalist ve sömürgeci metropollerde senaryoları çizilen oyun ve komploları gözden kaçırmakta sahipleri için belki bir değeri olur, fakat başka da hiçbir anlam ifade etmezler.

Taha Akyol, "Çekiç Güç'ten destek" başlığını koyuyor makalesinin başına ve hemen şöyle başlıyor:

"Milli Güvenlik Kurulu'nda Çekiç Güç hakkında askerlerin tutumu ne oldu? Politikacılardan bunu araştırırken, bugüne kadar kamuoyuna yansımayan bir olguyu tespit ettik: Çekiç Güç, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kuzey Irak'ta PKK'ya karşı giriştiği operasyonlara 'teknik destek' sağlıyor.

"Teknik destekten kastedilen şu: Çekiç Güç, Kuzey Irak'taki hareketler, PKK kampları ve sivil yerleşim yerleriyle ilgili bütün istihbaratı Türk makamlarına veriyor."

Taha Akyol, sınırötesi operasyonların Çekiç Güç sayesinde yapıldığını söyleyen Demirel'in şu sözlerini de aktarıyor:

"PKK'ye karşı yaptığımız sınırötesi operasyonlara karşı hiç ABD, İngiltere ve Fransan'dan tepki geldi mi?"

Bir noktayı daha açıkça ortaya koyan T. Akyol, *"Bu tablo, PKK ile Kuzey Iraklı Kürt Liderler arasındaki ihtilafa da uygun düşüyor"* diyor.

"Türk topraklarında bir yabancı gücün bulunması, ilk bakışta duyarlılık yaratabilir. Ancak Çekiç Güç buraya belirli bir misyonla ve Ankara'nın istemi ve işbirliği ile gelmiştir" şeklindeki açıklamasıyla Sami Kohen de, Çekiç Güç ile TC'nin bağlantısını teyit ediyor.

ABD, Türkiye'yi bütünüyle nüfuzu altına alarak, adeta yangından mal kaçırırcasına Ortadoğu'ya çullanıyor ve Ortadoğu lokmasından en büyük payı koparmak için çabalarını yoğunlaştırıyor. Almanya'nın Türkiye'ye silah ambargosu gibi tehditlerde bulunması ya da Kürt haklarından bahsetmesi, ABD ile Türkiye'nin bu kadar iç içe girmesinden dolayıdır. Fransa'nın da rahatsızlıkları var; özellikle de Kürdistan konusunda hesaplar peşindedir. Daniel Mitterrand'ın Güney Kürdistan'a gidişi sıradan ya da söylendiği gibi insani amaçlı bir ziyaret değildir. Madam Mitterrand'a yapılan suikast üzerinde neden durulmadı, basın doğru-dürüst neden araştırmadı? Fransa ile ABD'nin Kürdistan üzerindeki çekişmesi bir kenara itilip, suikastin Saddam rejimine mal edilmesinin gerçekçi mantığı bulunuyor mu?

Kısacası, Kürdistan sorununa karşı bir hareketlilik, bir kuşatma gelişiyor; çok olasılıklı senaryolar uygulamaya geçiriliyor ve komplolar tezgahlanıyor. Bunlar içerisinde en başta gelen hedef; PKK'nin -tasfiyesi ve imhası da dahil- etkinliğinin ve bu konumuyla oluşturduğu engelin ortadan kaldırılmasıdır.

Başaramayacaklar!

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, tezgahlanan oyunlara dikkat çekerek şunları söylüyor:

"Özellikle PKK direnişe önderlik ettiği için, onun üzerindeki oyunlar şiddetli ve sistemli. Fakat bu tehlikeli çabaları boşa çıkarmak için, PKK de, gerçekten oldukça hazırlıklı ve kararlı. Tüm saldırılara karşılık verebilecek güçte. Hedefledikleri modelin hem Kuzey'e taşırılmasını önlemenin ve hem de Güney'de bu modeli boşa çıkarmanın sistemli çabaları içinde bulunuyor. Daha önceki oyunları gibi bu oyunun da fazla şansı yok..."

YAZ DÖNEMİNE İLİŞKİN PERSPEKTİFLER

Zafere güvenli bir yolda adım adım yürüyoruz

Baştarafı 1. sayfada

geliştirmek istiyoruz. Giderek en önemli dönemi dolu kavramak mutlaktır ve kaçınılmazdır. Evet, tam bir taktik önderlikten söz edeceksek, taktik önderliğin önemi, güne dayatılması gerekeni yakalamasından kaynaklanıyor. Mücadele tarihimiz incelendiğinde, taktik önderlik konusunda gerilemenin, ertelemeciliğin veya çok sonradan fark etmenin bir gaflet durumuna kadar götürdüğünü; bunun da birçok şeyi kaybettirdiğini görürüz.

Daha soluklu olmak, daha değerli olmak, epey başarıya götürebilir, birçok tedbirsizliği giderir ve birçok eksikliği de kapatır. Bunun yanında, birçok fırsat ve olanağın değerlendirilmesini de sağlar. Zaten önderlik de, biraz budur. Önderlik tercübeyle yakalayabilirse, işi götürebilir. Önderlik aksi halde bir artçıdır. Artçı olmak da, savaşta çok tehlikelidir. Birçok sakıncayı da beraberinde getirir. Tabii, maceracı olmak da vardır: Öngörmenin çok ilerisinde hayallere kapılmak... Evet bu maceracılığa götürür. Maceracılığın tahribatları da az değil. Dolayısıyla gerçekçi bir öngörü ve güne hakim olma, tek doğru önderlik tarzıdır. Bu nedenle, önderlikle ilgili değerlendirmeleri sıkça yapıyoruz.

Yeni bir tarihi evrenin eşiğinde iken, ulusal kurtuluş mücadelenin düzeyini açıklamak ve ondan çıkaracağımız gerçekçi sonuçlarla, dönemi kazanmak için savaşa yüklenmek; bu temelde yürüyüşü kesintisiz kılmak; son tahlilde iktidarı yakalamak ve bu temelde tüm görevlerin üzerine yürümek kaçınılmaz olduğu kadar büyük çabalarla mümkündür. Hiçbir iç-dış engelin bizden söküp alamayacağı bir gerçeği, varlığımız olarak kavramalı ve buna uygun her şey yapılmalıdır. Denilebilir ki, geçirdiğimiz altı aylık dönemi; cumhuriyet tarihinin en sinsi, ama aynı zamanda en kurnaz bir terör hükümetiyle karşılıklı bir mücadele içinde geçirdik. İyi biliniz ki, bu hükümet içinde Demirel gibi, otuz yıldır bir başbakanlık dönemini değişik süreçlerde yaşamış, büyük tercübeye sahip sağcı-faşist bir kişilikle, Kürdistan halkının soykırımında en temel rolü oynamış ve TC'yi oluştururken, bunda Kürdistan halkının imhasını bir hedef olarak benimseyip uygulamış biri ile, İnönü gibi, kendisini aratmayan oğlunun liderliği ile karşı karşıya kaldık.

Bu hükümet birinci hedef olarak, önüne, mücadelemizi tasfiye etmeyi koydu. Bizi tasfiye etmek için sergilediği çabaların -Evren-Özal yıllarına göre- çok yönlü bir tedbiri içerdiğini görüyoruz. Basında çıkan bir diğer husus da buydu. Fakat açığa çıkartma açısından, söz verdikleri demokrasiye olgun adımlar atması -en azından, kamuoyunda ne olduklarını göstermek açısından- uygun bulunmuştur. Gerçi çok iyi biliyoruz ki, özel savaşın emrinde daha gelişmiş kabalığa dayanan bu hükümetin, Özal hükümetinden daha fazla -iç ve dış kamuoyunda- müttefik arkasına alarak, ilk hamlede mücadelemizi tasfiye etmek istediğini göz önüne getirmek durumundayız. Lice-Kulp katliamından başlayıp -katliam 20 Aralık'da olmuştu- baharın sonuna dek, bize yönelik politikalarında çok sistemliydiler. Hedeflerinde tasfiye vardı. Bunda da, her türlü savaş araçlarını kullanıyorlardı.

Bu altı aylık süreç değerlendirildiğinde, tüm çabalarını ortaya koymalarına rağmen, arzuladıkları sonuca ulaşamadıklarını görüyoruz.

Bizim cephede ise, mücadelemizin taktik adımlarını istediğimiz gibi atamazsakta, parti tarihi boyunca ön görülen çizgi, çalışma tarzı ve tempo -ki belirleyici olan da budur- istenildiği gibi atılım yapmadıysa bile, kendisini koruduğu ve özellikle gelişmekten de alıkonulamadığı gibi, gelişme hızı bile kestirilemedi. Eğer tempo biraz daha iyi tutturulsaydı, hiç şüphesiz kazanımların fazla olacağı biçiminde bir değerlendirmemiz vardı. Burada da yepyeni komuta tarzı, yepyeni taktik önderlik, gelişmelerin daha da boyutlanmasının en önemli iç nedenidir.

Demek ki, özel savaşın uygulaması, sadece kaba baskı değildir. Yine, sadece ekonomiyi kullanmakla kalmadı, buna ek olarak çok sahte bir Kürt kişiliğini de canlandırmak istedi. Hikmet Çetin'in dışişleri bakanlığı ve amaçları; Barzani'nin, Mart ayında Türkiye'ye gidişi ve amaçları, yine çok sinsi bir biçimde Kürt reformculuğu adı altında geliştirilen propagandalar ile işin diğer yanı tamamlanmak istendi. Bu arada, psikolojik savaşa alabildiğine ağırlık verdi. Mücadelemizi ve onun başarılarını örtbas etmeye çalıştı. Kendi kayıplarını sürekli gizlerken, bizim kayıpları sürekli abartarak verdi. Bunlar da, savaşın psikolojik boyutlarıydı. Uçak, helikopter, mayınlama, tank vb. savaş araçları da devreye konulmuştu. Kendilerine göre, bizim yapacağımız bir taktik hataya karşı -özellikle de serihildanlarda- katliam da dahil, bir takım vahşi uygulamalara girişmeyi göze almıştı. Düşman cephesinde bunlar açığa çıktı. Hepsi somut sonuçlardır.

Bizim planımız, ileri bir ayaklanmayı yaratma değildi. Ayrıca çok güçlü bahar atılımları filan da değildi. Bunlar gerçekçi olmadığı gibi gücümüz yeterli değildi. Fakat normal planlı gelişmelerin sağlanabileceği biçimindeydi. Nitekim olan da budur. Bütün bunlara rağmen, geçen altı aylık süre içinde, dikkatli olunması gereken hususlardan en önemlisi de, partinin gelişmeleri nasıl sağladığının, yapı tarafından tam bilince çıkarılmaması, bilinmemesi oldu. Vardığımız en önemli sonuç bu! Genelde parti tarihi, özelde ise son dönemlerin parti ve onun yürüttüğü savaş gerçekliği, kadroların ezici bir kesimi tarafından bilinmiyor. Yani yanılgı şurada; ayakta kaldık, ama nasıl kaldık; gelişme oluyor, ama nasıl oluyor; imhadan uzak kaldık, ama nasıl kaldık, bunun dayandığı önderlik gerçeği, iç-dış dengeleri nasıl yürüttü, bizzat bütün pratik adımlar neler pahasına, nasıl adım adım gerçekleşti; bu süreçteki yoğun ilgi, yoğun irade gücü, yoğun pratik ustalık nasıl sergilendi? Bunların fark edilmemesi, gelişmelerin kendiliğinden olduğu, artık böyle sürüp gedeceği ve dolayısıyla taktiklerin fazla olmaması gerektiği gibi düşünceler bir yanılgıdır. Eğer herkes tarafından bu yanılgılar aşılmazsa ya da yaşadığımız mevcut gerçeklere göre kendini tam ayarlayamayanlar kaybedebilir veya kazanacakları şeyler az olur.

Şimdi, komuta tarzı için söylediklerimizi fazla tekrarlamanın gereği yok. Halen de eğer savaşımızı istediğimiz gibi boyutlandırırsak, önemli fırsatlar yakalayabiliriz. Oysa parti gerçekliğinin, onun tarihi ve güncelliğinin abartılı, gerçekçi olmayan tarzda yorumlanmasının ve en önemlisi de ona ulaşamamanın, onu özümseyememenin rolü halen belirleyicidir. Bu durum aşılmazsa, kayıplar da yaşanır, kazanımlarımız da sınırlı olur.

Önümüzdeki süreç, en önemli süreçlerden biridir. Gelecek için, hep geçmişten ders çıkarın. Zaten, bizim de yaptığımız budur. Şimdi önümüzdeki altı ayın, ne kadar önemli olduğunu vurgulamaya gerek yoktur. En önemlisi, bu altı ayı nasıl karşılıyoruz? Altı aylık hamlemiz, hükümeti bunalıma uğratacaktır. Eski hızla ve eski tarzda darbelemeye çalışması pek fazla mümkün olmayacaktır. Tabii, eğer çok açık hataları yaşamazsak, kazanımlı çıkmamız mümkündür.

TC, esas itibarıyla orduya dayanıyor. Artık kontra-hizbullah şebekeleri eskisi gibi işine yaramaz. Yine, diğer savaş biçimleri fazla etkili olmayacaktır. O eski politikalar, esas itibarıyla işlevini yitirmiş bulunmaktadır. Daha çok yeni ordu birliklerine dayalı olarak Kürdistan'da kalmaya, varlığını sürdürmeye çalışacak; bunu esas alacak: Yani büyük saldırılarla büyük sonuçlar almak değil, elindeki imkanları sonuna kadar kullanarak varlığını koruma!.. Bu, tam bir denge durumu olmazsa da; bizim bazı bölgelerde buna benzer pozisyonlar yakaladığımız anlamına gelir. Eğer ciddi taktik hatalar yapılmazsa, TC ordusunun ülkemizde fazla yürüyebileceğini beklemekmek gerekir. Belli bir durulama dönemine girmiştir. Tabii bu da, kendini yenileyemez, operasyon yapamaz anlamına gelmiyor. Hayır, yine hepsini yapar. Ama, genelde bir kuşatmayı, ezmeyi başaramaz. Ve bu da, bizim geldiğimiz aşamadan dolayı böyledir. Süreç içinde, düşman ordusu yorulacak, gittikçe sistemi tahrip olacaktır. Artık bu süreç başlamıştır. Nitekim devletin tüm kurumları işlev görmekten uzaktır. Dolayısıyla bu kurumlarla, kendisini tutturması mümkün değil.

TC, esas itibarıyla çıplak orduya dayanarak, gününü uzatmak isteyecektir. Bu altı aylık kış sürecinde yaptığı gibi, sonuç almaya imkanı yoktur. Bizim zorluklarımızı kullanmak istedi. Bu zorluklar da aşıldı. Bunun yanında diplomasiyi kullanıyor. Herhalde, bunun da boyutu bu kadardır. Bundan sonra, fazla diplomasiyle sonuç alamaz. Azami düzeyde aldığı sonuç da budur. Öte yandan, parlamentodaki birlik de sağlandı. Yılbaşından beri bunu sağlamaya çalıştılar. Daha fazla bu konuda sonuç alamayacağı gibi, yıpranma sürecine de girmiştir. İç ve dış politikadaki destekleri giderek azalıyor. Nasıl ki, ordu yıpranma sürecinde ise, iç ve dış politikada da belli bir yıpranmayı yaşıyor. Bu durum daha da hızlanıyor.

Ekonomide de, para basma imkanı kullanıldı. Hem de çok kötü kullandı. Bu ekonominin sonuçlarını şimdi görecek. Ekonominin tümüyle tıkandığı bir süreci yaşıyor. Bu sonuçlar, süreç içerisinde daha da tahripkar olacaktır.

Son günlerde geliştirmek istedikleri şu sahte anayasa tartışmaları ise; mevcut gelişmeleri iflas ettirmek içindir, halkın tepkisini çarpık hale getirmek içindir. Bunun öyle fazla demokratik bir değeri yok. Sıkışmışlıklarının verdiği bunalımı atlatmanın bir çaresi olarak düşünülüyor. Bu tartışmalara güvenmemek gerekiyor.

Bunun yanısıra önümüzdeki altı ayı kazanmak için sizin durumunuz, koşullar ve imkanlar sonuna kadar elverişlilik arzediyor. Yeni hazırlıklar ve özellikle de ordulaşmada katedilen mesafe ileri bir boyuttadır. Ordu içerisinde parti öncülüğü hem nicelik, hem de nitelik olarak ilerlemekte ve gittikçe de ilerlemeye devam edecektir. Bu konuda, kesin bir gelişmeden söz etmek mümkündür.

Geçen altı aylık sürede partileşme ilerlemiştir. Parti yaşamı, parti ahlakı orduya egemen oluyor. Yine kitlelerin partiye akışı, her geçen gün daha da büyümektedir. Nicel ve nitel olarak bir gelişmenin olduğu mutlaktır. Katliam tehditlerine rağmen, hızla kitlesel yoğunlaşmaya ulaşıyoruz. Kısaca bu konuda, kitleselleşme hızından bir şey kaybetmeden ilerliyor. Psikolojik olsa da, giderek artan bir biçimde herkes sıcak savaşımızdan yana tavır almaktadır. Burada önemli olan, kitlelerin savaş isteğinin hızlanması ya da artması değil, kitlelerin politikleşmesidir. Savaşma arzusu, şimdi daha yüksek... Bu da, psikolojik üstünlüğün bizde olduğunu gösterir. Halk daha fazla savaş istiyor. Hatta ordumuzun, savaşı daha da geliştirmesinden yanadır. İşte bu, psikolojik bir üstünlüğü ifade etmektedir.

Düşman ordusunda ise, tam tersi bir durum yaşanmaktadır. Yine teknik donanım açısından bir ilerleme kaydetse de, genişliğine bir yayılmada mesafe alsa da bu bizim psikolojik üstünlüğümüzü gölgeleyemiyor. Geçen bir yıl içinde ulaşamadıkları birçok alana ulaşmayı sağladılar. Nicelik ve nitelik olarak, bazı bölgelerde yoğunlaşmayı, güçlenmeyi yaşıyorlar. Öte yandan kış sürecinden başlayıp, baharı da etkisine alan olumsuz koşulların alanda bizim için dezavantaj teşkil etme durumu vardı. Buna karşı büyük bir dayanma gücü gösterdik. Şimdi artık lehimizde bir iklim var. Bu da, önem verilecek bir durumdur. Bütün bunlar şunu gösteriyor: Düşman için somut olan bir şey; bizim için mükemmel bir başlangıçtır. Ve sayısal gelişmeler hemen bizi zafere, bağımsızlığa götürür demiyoruz ama, bundan çıkarılacak sonuç ordulaşma ve her eyalet için düşünülen planlamanın üstüne çıkılabileceği ve gerillanın tam oturtulabileceğidir. Serihildanlar oldukça yaygınlaştırılabilir, hem de karmaşık bir duruma getirilerek yaygınlaştırılabilir.

Mevcut deneyimlere dayanarak, dönemi ve olası gelişmeleri böyle kestirebilmek mümkündür. Daha da somutlaştırırsak; önümüzdeki üç ay içinde, örgütsel gelişmelere ağırlık verilecektir. Genel hatlarıyla, kentlerde belli bir örgütlenmeyi sağlayacağız. Gerek şehirlerin örgütlenmesi ve gerekse de gerillanın yardımıyla, yapılacak söz konusu örgütlenme daha ileri düzeye ulaştırılmalıdır. Kent ve köy örgütlenmeleri, mümkün olduğu kadarıyla ileri bir düzeye çıkarılabilir. Mevcut planlamanın en önemli bir yanı, bu asgari örgütlenmeyi yapmaktır. Yani temsilcisiz, komitesiz bir kent-köy bırakmamak büyük önem taşıyor. Bu, bizim ve gerilla bölgesinin katkılarıyla başarılması ve ilerletilmesi gereken bir görevdir. Yine bu alanlarda gerilla örgütlenmesi biraz daha derinleşecektir. Özellikle de sıcak savaşımın avantajıyla kendisini çelikleştirecek, hemen hemen bütün kent ve köyleri vurabilecek bir noktaya getirecektir. Gerilla birliklerimiz, bu üç aylık süre içinde savaşımı hemen hemen bütün kent ve köylere taşırmalıdır. İstedikleri zaman, bu alanlara girip-çıkacak bir düzeye ulaşmalıdırlar. Bu, daha çok üç aylık bir planı kapsıyor.

Kısaca, bir yandan asgari örgütlenmeyi tamamlamak, diğer yandan da gerillayı her yere girip-çıkacak düzeye getirmek, pekiştirmek ve oturtmak gerekiyor. Ondan sorası, gerçekten önemli sonuçlara ulaşabilecek bir iç içe savaştan oluşmaktadır. Bu, çok kapsamlı, halk hareketiyle gerillayı iç içe ele alan ve işleyen bir savaşımdır. Nereden bakarsak bakalım, bu iş böyle geçecektir. Bütün birimler -gerek gerilla birimleri, gerekse diğer birimler olsun- güz aylarını çok ilerlemiş bir savaşçılıkla geçireceklerdir.

Kent işgalleri günlerce de sürebilir. Birçok işbirlikçi hedefler, tamamen ezilecektir. Bazıları kaçırılacak, bazıları tahrip edilecek hedeflerdendir. Bazılarına da el konulacaktır. Gerek kentlerde, gerekse de köylerde bu uygulama hayata geçirilecektir. Daha gelişmiş hedeflerin şimdiden tespiti ve giriş tarzının planlanması söz konusudur. Kesinlikle, ikinci dönemi böyle karşılamak durumundayız. Çok yaygın ve çok şiddetli karşılamak durumundayız. Dolayısıyla geçen yılları ve hatta şimdiye kadarki süreci aşan bir yaklaşım olacaktır. Bunun derin bilinciyle, bütün birimler, komiteler hareket eder durumdadır. Sonuçta, denetimimizdeki alanlar daha da genişleyecektir. Siyasi yönden halkın kazanımı çok ileri boyutlara ulaşa-

caktır. Bu konuda hayalci olmuyoruz. Ama ülkenin askeri yönden de önemli bir kısmının denetimini ve siyasi yönden de ezici bir denetimini uzak görmüyoruz; ulaşılabilir hedeflerdir.

Aynı şekilde bu çalışmanın içine, ulusal meclis çalışmalarını da alacağız. Bu aylar, aynı zamanda ulusal meclis çalışmalarına bir çözüm arama ayları olacaktır. Sezon sonu, ulusal meclise doğru da bir hazırlık süreci olacaktır. Bu konuda da söz konusu gelişmeler başarılı olmaya yol açacaktır. Buna göre hazırlıklar, seçim sistemi, aday belirleme ya da delege sistemi geliştirme göz önüne getirilmesi gereken hususlardır. Nasıl hazırlanılabilir? Bunun en önemli şartı, bildiğimiz gibi taktik önderliği işleten sorumlu komutanın çalışmasıdır. Bu siyasi komutadır, askeri komutadır, hatta ideolojik komutadır. PKK'de bugünkü temel sorun, ne savaşa hazırlık sorunu, ne araç-gereç sorunudur; temel sorun komuta sorunudur.

PKK'nin siyasi-askeri çizgisi, stratejisi ve taktiği esas itibarıyla işliyor. İdeolojik düzeydeki çizgisi de, en devrimci çizgi olarak varlığını sürdürüyor. Peki sorun nerede denilirse; gerçekten bu konuda sorun, komuta tarzının işlemesi, örgütlendirilmesi, denetiminin sağlanması gibi hususlarla kendini belli ediyor. Bu konudaki acemilik ve amatörlükten tutalım çok çarpık saptırmalara kadar, birçok sorun ile karşı karşıyayız.

Komuta tarzına ilişkin söylediklerimiz buraya eklenebilir. Aslında bu konuyu fazla uzatmaya gerek yok. Kısaca özetlenirse; bir parça vatanı kurtarabilecek, hatta bir hükümet olmaya kadar götürebilecek bir gelişmeye ulaşmak komuta tarzının sağlam işleyişine bağlı olduğu gibi, ulaşamazsak da bu yüzdendir. Gerçekten nereden bakarsak bakalım, böyle kazanılmış bir halk, bu kadar akan savaşçı seli, maddi-manevi destek, araç-gereç nerede görülmüştür? İstediğin kadar halkını savaştır, istediğin yeri denetimin altına al, istediğin hedefi vur. Bunlar hazır meyve gibidir, elini sallasan düşürürsün, ama bu el olabilecek bir düzen gerekiyor, komuta gerekiyor. Bunun bazı sorunlarını size açıkladık ve sanıyorum bahsettiğim bir neden yanında başka nedenler de var.

"...Denilebilir ki, geçirdiğimiz altı aylık dönemi; cumhuriyet tarihinin en sinsi, ama aynı zamanda en kurnaz bir terör hükümetiyle karşılıklı bir mücadele içinde geçirdik. İyi biliniz ki, bu hükümet içinde Demirel gibi, otuz yıldır bir başbakanlık dönemini değişik süreçlerde yaşamış, büyük tercübeye sahip sağcı-faşist bir kişilikle, Kürdistan halkının soykırımında en temel rolü oynamış ve TC'yi oluştururken, bunda Kürdistan halkının imhasını bir hedef olarak benimseyip uygulamış biri ile, İnönü gibi, kendisini aratmayan oğlunun liderliği ile karşı karşıya kaldık..."

Öngörü sağlam bile olsa, güne pratik olarak hakim olamama; yapının eğitilmesi, örgütlendirilmesi ve denetimine hakim olamama var. Kitlenin beklentilerine cevap verilemiyor. Sistemsiz, dağınık ve yetersiz kalınıyor. Bunun yanında, fırsat çıkıyor, özellikle eylemde bu fırsatı değerlendiremiyor. Kendini zora sokuyor. Sürekli bir intihar çizgisiyle, maceracı çizgi arasında dolanıp duruyor. Eyleme intiharvari yaklaşımlar, son derece gafil yaklaşımlardır. Böyle düzenli, planlı, sistemli bir kazanma pozisyonuna giremiyor. Savaşçı ve kadro eğitimi çok ağır bir şekilde ihmal ediliyor. Yine kitle eğitimi hakeza ihmal ediliyor. Örgütlenme, eylem, eğitim bu kadar ihmale uğrayınca, taktik önderliğin yürümesi düşünülemez.

Bütün eyaletleri inceledik; affedilmez hatalar içine düştüklerini gördük. Bazıları yıllarca ertelemecilik ve tereddütten bahsettiler. Partinin zorbela eğittiği kadroları ucuz eylemlerde harcıyorlar. Bunu Dersim, Güney-Batı ve Amed'de gördük. Bu her yerde ortaya çıktı. Zorbela yirmi-otuz kişilik bir kadro yetiştiriyorsun, ki işlense her biri fethetmeye yakındır. Onları ucuz eylemlere göndermek ihmalliktir aslında. Yine kadro ve savaşçılar, aylarca işlevsiz bırakılıyor. Ya böyle çürüyor, ya öyle! Bunu yapan kimdir? Sözde komutanlığını sağlama almak isteyenlerdir. Böyle komutan örnekleri var. Ad vermek istemiyoruz, ama biliyoruz. Partinin gücünü, imkanını kendi güvenliğini sağlamada, kendine göre bir yaşam içinde tutmada kullanıyor. Tabii, sen bu kadar insanı harcatırsan, partinin bu büyük etkinliğini böyle harcatırsan yaşayabilirsin, zor değil! Ama, ne pahasına yapmışsın! Sorumsuzluktan ötürü onlarca yoldaş gidiyor. Yine o kadar silah gidiyor, kitlede moralsizlik yaratıyor. Bu gerçek bir darbedir. Ama bizim komutan bunun farkında değil. Mühim olan günü kurtarmaktır onun için. dikkat edelim; mesela Savur'daki olay nasıl gelişti? Geçen yıldan beri bir rahatlıktan bahsediliyor. Rahatlık, sonu nereye götürdü? Birçok birimimiz, her gün kayıp veriyor. Küçük birimlerdir, köyden çıkmıyorlar. Köyün yanıbaşında bir mağara varmış, oradan çıkmıyorlar. Şimdi elini sallasan bulabilirsin. Adam alışmış, köyünden çıkmıyor. Çıksa da, yanıbaşındaki mağaradadır, tepededir.

Bu anlayışın gerillayla alakası var mı? Ve sürdürülürse, kesin yenilgi değil midir? Amed'de, Mardin'de, Garzan'da ve birçok alanda bu ortaya çıktı. Bile bile korucunun, devletin denetimi altındadır. Hatta ilişki içindedir, zımni bir uzlaşmayı da yaşıyor. Dersim'de de böyle oldu, Güney-Batı'da da. Bunu niye aşmıyorlar? Bu komutan adaylarımızın rahatı bozulmasın diye. Çok yanlış bir önderlik anlayışları var. Bu arkadaşlar çevrelerini, partinin bazı güçlerini alıyorlar. Anlaşabildikleriyle anlaşıyorlar, anlaşmadıklarını kötü noktalara, iyi olmayan konumlara getiriyorlar. Sonuç, kendine göre örgütü koruma, kendine göre önderlik yapmadır. Bu tehlikeli bir anlayıştır. Diğer bir anlayış da, dediğim gibi, değerlerin nasıl oluştuğunu hiç umursamayan yaklaşımdır. Savaşçıları maceracı, intiharvari birçok şey içine itebiliyor. Koruma, eğitme, onlardan çok iyi komutanlar çıkarma diye bir sorun umurunda bile değil! Harca, nereye giderse gitsin! Kendisini de, yoldaşlarını da düşünmüyor.

Bir kısmı çok pasif, savunmacı. Aylarca boş gezmekten öteye yaptığı bir şey yok. Avare, asi bir gruptur. Altı ay ne anlama gelir, masrafı nedir, fırsatı nedir? Hiç bunları düşünmüyor. Bunun gibi birçok özellikten bahsetmek mümkündür. Aslında çözümlemelerde bunlar kapsamlı işlenmiştir. Bunları siz değerlendirirsiniz. Bu anlayışla bırakalım başarı sağlamayı, çoğunun sandığının tersine kendilerini bile koruyamazlar. Eğer, kendilerini koruyorlarsa, bu, onların tarzı sayesinde ya da yaptıklarından dolayı değildir; partinin genel etkinliğinden, genel önderlik tarzının, stratejik önderliğin ayakta duruşundan kaynaklanıyor. Bu olmazsa, 24 saat dayanamazlar. Arkadaşların bunu kavraması gerekiyor. Suistimal etmeyip, buna hakkını vermeleri gerekiyor. Düzenlemeler son derece keyfidir; esasta kendilerini dikkate alıyorlar. Hareketin bölge örgütünün yaptığı, halkın ve bir bütün olarak partinin ihtiyaçlarını sıkı sıkıya takip ederek, buna bağlı kalınarak ayakta kalma, komutayı sürdürme durumu değildir. Eskisi kadar olmasa da, halen bizi tehdit eden yön budur. Bu tarz bir komutayı kabul etmiyoruz. Alınması gereken bir tedbir, bu anlayış içinde olanları uyarmak, hızla kendilerini düzeltip yetkinleştirmezlerse onları, görevden almaktır. Kabul edilemeyecek başarısızlıklar ve hatta ağır ihmalkarlıklardan ötürü yargılamalar hızla devreye girmelidir. Gerekirse, 24 saat alttan üste, üstten alta doğru denetim sürdürülmelidir. Görevleriyle bağdaşmayacak durumda olanlar, layık oldukları konuma düşürülmelidirler. Bu şart, önümüzdeki dönemin en çok sıkı sıkıya gözetilmesi gereken bir şartıdır.

"...Ve en son kurşunu da kendine sıkıyor. Bu doğru bir tarz değildir. Evet, bir kahramanlıktır, ama içinde yanlışlıklar da vardır. Bunun yerine daha gizli bir örgütçülük, daha kamufle edilmiş çalışmalar yürütmek gerekir. Yakalansın, çok çok birkaç yıl içerde kalacak; varsın kalsın, ama böyle bir biçimde imhayı göze alamayız. Bu da çok işlenen bir hatadır..."

Geçen yıllarda olduğu gibi, altı ay bekleyelim, yeri doldurulamaz kişilerdir, dengeli hesaplayalım şeklindeki yaklaşımlara düşmeyeceğiz. Bunlar yanlış hesaplardır ve bu birçok gelişmeyi kapattır. Gerek tedbir, gerek görevden almalar daha hızla olmalı ve günlük başarı pratiğine bağlı olarak yapılmalıdır. Denetim aylık değil, mümkünse haftalık yapılmalıdır. Görev değişikliğine de sık sık gitmek gerekir. Zayıf noktaları, uygun görevlendirmelerle doldurmak gerekir. En önemli yönetim görevi, komuta görevi bu oluyor.

Bunun üzerine daha çok vurgu yapılabilir. Biz, sadece kısmen dokunduğumuzu belirtelim. Çözümleme ve son perspektifler daha derinliğine incelenmelidir. Yetmeyen komuta, eksik komuta, her yerde, her birim için geçerlidir. Mangadan tutalım en üst düzeydeki birimler için bu giderilmelidir. Hala düşkünlük, maceracılık, boş pratikçilik, hiç kimsenin artık tenezül etmeyeceği ve mahkum edilmiş tavırlar olarak hak ettiği yeri bulmalıdır. Eğer nicel ve nitel olarak komuta sorunu ister şehirde, ister kırda, ister gerillada ve isterse de örgütsel faaliyetlerde bu tarzda oturtulursa başarı kesindir. Tabii bununla bağlantılı olarak lojistik hazırlıkları, araç-gereç teminleri, kurye-istihbarat sistemi ve yine bunun gibi birçok taktik husus, en başta da güçlenme meselesi doğru tutturulursa -tabi bu şartlara bağlıdır- kesin başarılır.

Hemen belirtelim, bazı birimlerimizin düşman kontrolü altında olduğunu düşünüyorum. Şu son kayıplara neden olan köylere dayalı yaşam kesinlikle aşılmaldır. Örneğin Mardin'deki birimler kendini yürütemez duruma gelmiş birimlerdir. Güvenlikli alana çekilmelidirler. Üs alanları vardır. Kendilerini az-çok savunabilecek, koruyabilecek alana çekilmelidirler. Eğer ovaya veya alanlara uzanacaklarsa, bu da planlı, tertipli ve geçici bir alanla sınırlı olabilir.

Örneğin Amed için de bunlar belirtilebilir. Yayılma planlıdır, belli amaçlara ulaşma temelindedir. Aksi halde sürekli köylere dayalı yaşamı parti kaldıramaz ve buna güç de dayanmaz. Son kayıpların hepsi bu niteliktedir. Üsse bağlanmış değil, harekat tarzında gizlilik yok. Düşman geldiğinde, kendini savunacak, manevra yapacak durumda değil. Tabii ki, bunlar imha olurlar. O açıdan böyle birimlere neredeyse müdahale edip, onları sağlam üs alanlarına, doğru çalışma tarzına, hareket tarzına çekmek gerekiyor. Bu konuda erteleme olmamalı. Başta Mardin olmak üzere, özellikle Amed ve benzer alanlardan biri olan Garzan, hızla müdahale ederek bu konumdaki birimlerini çekmeleri büyük önem taşıyor. Kural dışı, taktik dışı birimleri aşmak gerekiyor.

Bu, şehirler için de böyledir. Beline tabanca takmakla -hele bayanlar- kontra timine cevap verilemez. Peki neden tabanca? Bununla çatışamayacağı açık. Ama niye veriyorsunuz? Ve en son kurşunu da kendine sıkıyor. Bu doğru bir tarz değildir. Evet, bir kahramanlıktır, ama içinde yanlışlıklar da vardır. Bunun yerine daha gizli bir örgütçülük, daha kamufle edilmiş çalışmalar yürütmek gerekir. Yakalansın, çok çok birkaç yıl içerde kalacak; varsın kalsın, ama böyle bir biçimde imhayı göze alamayız. Bu da çok işlenen bir hatadır. Gizli çalışacaksa, çalışma tarzını bilsin! Gerillacılık yapacaksa, gerillayı bilsin! Ama bir tabancayla ne gerilla olunur, ne şu ve ne de bu. Bu tür hatalarla çok değer yitirdik. Bu, yanlış bir çalışma tarzıdır.

Yine milislerin kullanımı çok önemlidir. Milislerin örgütlendirilmesi, onların doğru çalışma tarzına bağlı kılınmaları önemli sonuçlar doğurabilir. Bir Mardin'de, Amed'de gerillanın yapamadığını milis önemli oranda yapabilir. Özellikle ovalık alanlardaki birçok hedefi milislerin önüne görev olarak koymak gerekir. Yeter ki planla ve önüne koy. Bir-iki gerilla da gidip yönlendirebilir.

Bunlar daha da geliştirilebileceğimiz doğru hususlardır. Milisin yönlendirilmesini cephe çalışanlarının yönlendirilmesini gerillayla karıştırmayalım. Gerillayla bunları karıştırmak çok hatalıdır ve bu ciddi kayıplara yol açıyor. Buna fırsat vermeyelim. Tedbirlerin sürekli geliştirilmesi gerekiyor. Eğer bütün bunlar karşılanırsa, yani bu eksiklik ve yetmezliklere fırsat verilmezse, önümüzdeki aylar, şehirlerde iyi örgütlenme ayları olacaktır. Kırsal alanda da oldukça güçlenmiş bir gerilla, güçlenmiş bir gerilla savaşımıdır. Bu temelde güz ayları da gerçek bir saldırı süreci olabilir. Böyle yapacağız.

Hepinizin bu derin görev anlayışıyla hareket etmesi gerekir. Bütün gücümüzü zorlayacağız ve geniş bir saldırıyı çok yönlü, çok karmaşık gerçekleştireceğiz. Bu demek değildir ki, şimdi eylem yok, hayır var. Serîhildanlar da var, yürüyüş de... Her şey olacak, fakat olağanüstü ve daha sonuç alıcısını o döneme tırmandırarak devam ettireceğiz. Sonuç, şüphesiz yıl sonuna doğru kazanılmış bir yıl olabilir.

Bu yaz hamlesine yönelirken, temelde bunları vurgulayabiliriz. Her bölge, her mıntıka gereken sonuçları, kendi somut durumunu da göz önüne getirerek kestirebilir, kestirebilmelidir de. Bunun üzerine yoğunlaşmalıdır da. Ek planlar, planlara uygun görevlendirmeler, değiştirmeler, düzeltmeler sonuna kadar yapılmalıdır. Ve her şey, ülkemizin tamamen siyasi denetim altına alınması için olacak. Çok ileri giden hiçbir haine, işbirlikçiye yer verilmeyecek bir halk ortamıyla, garnizonlara sıkışmış bir düşman gerçeği ortaya çıkarılacak. Bunun dışında hiçbir şeye fırsat vermemeliyiz.

Ana hedef budur. Bunun içinde, dediğim gibi, parça parça kurtarılmış alanlar da söz konusudur. Halkın kendi otoritesini alabildiğine geliştirmesi de vardır. Belki bir hükümet değildir, ama hükümete benzer bir durumdur. Bunun ulusal meclisi vardır ve giderek kendini dünyaya kabul ettirmiş Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımı olur. Bu, kendini Türkiye'ye de kabul ettirmiş bir savaşımdır. Tabii ki bu da, az bir kazanım değildir; daha fazlası da olabilir. Bunu da imkansız görmüyoruz. Daha da ileri boyutlu kazanımlar olabilir, bu hepimizin tutkusudur. Bunu da zorlayacağız ve gerekirse tam bağımsızlığı bazı alanlarda sağlayabiliriz de. Bunu da düşümüyor değiliz. Ama kayıplara da yol açmayacağız. Daha az kazanımlara da fırsat vermeyeceğiz. Bu da yeterlidir deyip, üzerine yatmayalım. Hiçbir savaşçımız, militanımız sıradan gelişmeler üzerinde yatma hakkını kendisinde görmesin. Hele, rahat yaşama imkanları arttı deyip, kendi kendini aldatmasın. Tam tersine her zamankinden daha fazla kazanma hırsı, tutkusu sonuna kadar olmalıdır. Savaşa yaklaşım tarzı budur.

Hırs büyük, kazanma tutkusu büyük; kazanılanı yeterli görmemek, daha fazlası için mevcut imkanı, olanağı ve fırsatı çok iyi değerlendirmek, hem de aman tanımaz bir biçimde yürümek ve gelişme gününü yakaladım demek bir savaşçı militanının tarzıdır. Hepinizden beklenen budur. Biz bu temelde tekrar bütün alanlardaki, eyaletlerdeki, bölge ve mıntıkalardaki mangadan tutalım en gelişmiş birliklerimize kadar, bütün şehirlerdeki komutalardan tutalım köy temsilcilerine, ideolojik, siyasi, askeri düzeydeki parti çalışanlarına, milis gücümüze ve bütün taraftarlarımıza kadar herkesi, kazanmak için her şeylerini ortaya koymalarını, asla düşmanın direkt veya indirekt aldatmacalarına, sindirmelerine aldanmamalarını, tam tersine, her zaman zorluklarda dahi büyük bir direnmeyle ve bu temelde sağlanacak gelişmeyle karşılık verme, bolluklarda da yatma değil, fırsat bu fırsattır deyip, daha fazla savaşım değerleriyle bu dönemi yakalama ve böylece kesintisiz zafere doğru iktidar yürüyüşünü gerçekleştirmeye çağırıyoruz. Bütün bu çalışmalar üzerine bu temel perspektifler dahilinde yürümenizi, savunmanızı, bunun için içten ve dıştan kaynaklanabilecek tüm engellere ustaca karşı koymanızı ve mutlaka hedeflerimize ulaşmanızı bekliyoruz. Bizim de bu temelde, buna elimizden geldiğince, şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da tüm gücümüzle destek olacağımızı belirtir, yoldaşça selam ve sevgilerimizi sunarız.

26 Mayıs 1992

KÜRT HALK KİŞİLİĞİNİN ASKERİLEŞME SÜRECİ

Baştarafı 1. sayfada

değerler vb.) azgın bir faşist zorla gaspedilen bir halkın, sömürgeciliğe karşı savaşması, böylesi bir savaşın askeri olmasını beraberinde getirir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, güçlü yurt sevgisi olmayan biri asker olamaz ve dolayısıyla askerleşme sanatını da öğrenemez. Askerleşmek; toprağı, halkı sevip onu korumak için gerekirse canını hiç tereddüt etmeden feda etmektir.

Halkların ilk askerleşme süreçleri şöyledir: İnsanlar, uluslaşma savaşları aşamasına girdiklerinde üzerinde yaşadıkları toprakları sevmiş, uğruna kan dökmüş ve sahip çıkmışlardır. Böylece sahiplendikleri şeyi içteki ve dıştaki tehlikelere karşı savunmanın bilinç ve sistemini oluşturmuşlardır. Halkların askerleşmesiyle insanlar 7'den 70'e kadar toprağa, halka sahip çıkma duygusuyla onları korumuşlar ve bununla da kalmayıp savaşmayı göze alabilmişlerdir. Buna, proletarya devrimleri çağında özgürlüğünü kazanmış uluslar çarpıcı örnekler oluşturuyor. Vietnam, Küba, Angola, Gine, Çin ve ayrıca Fransız sömürgeciliğine karşı Cezayir'in küçük burjuva radikal önderliğinde bağımsızlık savaşı vardır. Bu mücadelelerde halkın askerleşerek savaşımları söz konusudur. İran devrimi de örnek verilebilir. Halkın tüm kesimleri devrim yapma psikolojisiyle hareket edip, kendi içinde hızlı ve yaygın örgütlenme tarzıyla, dar olanaklarla faşist şah rejimini devirmişlerdir. Bu daha sonraki süreçlerde başka biçimlere dönüşmüştür. Örneğin, halklar kendilerini rahat bir ortamda hissettiklerinde, artık halk olarak değil de askerleşmeyi uygun seçilmiş özel birliklerle oluşturmayı uygun bulurlar. Çünkü, ezilen uluslar artık dış zor güçlere karşı başarılar elde etmiş, düşmanlarını etkisizleştirerek çökertmişlerdir.

Halk olarak askerleşmede tarihe damgasını vuran Kürdistan halkı, bugün askeri kişilikten epey uzak ve buna uyumda zorluk çekmektedir. Bunun tarihsel ve toplumsal nedenleri vardır. Ortadoğu alanında ilk askerleşen halklardan biri olan Kürt halkı o dönemde güçlü bir savaşım vererek tarihe başarılı zaferlerle girme ünvanını kazanmıştır. Bugün ise halkımız gerçek anlamda yeniden askerleşmeye adım atıyorsa, bunun tarihi kökenleri olmakla beraber bu, PKK mücadelesinin bir sonucudur. Yani diyebiliriz ki, o dönemin güçlü askerleşme yapılanması canlılığını yitirmeseydi, partimiz bu kadar zorlanmaz ve ulusal kurtuluş mücadelemiz daha kısa sürede sonuç alırdı.

Halk olarak askerileşme yönünde çektiğimiz zorluklar konusuna Parti Önderliği şöyle değinir: *"Kürtler tarihe halk olarak atılmayı, insanlık tarihinin ilk düzenli ordusunu oluşturarak gerçekleştirdiler. Ve yine Kürtler, Med ordularından sonra hiçbir zaman bir ordu gücü düzenlemesine ulaşamadılar. Tarihin en kanlı savaşlarını verdikleri halde güçlerini orduya dönüştürmemelerinin sonuçları bizim için oldukça tayin edici olmuştur."*

Kürtler de diğer ilk toplumlar gibi gelip yerleştikleri topraklarla bütünleşmiş, sevmiş ve sahip çıkmışlardır. Bugün dört parçaya bölünmüş ve üzerinde yaşadığımız toprakların her karışıyla et ile kemik gibi perçinleşmiş, onu dış güçlere karşı korumak için kendilerini siper etmişlerdir. Gerek ilk dönemlerde Asurlarla başlayan kanlı savaşlar, gerek giderek birçok gücün otoritesi altına girmeleri ve gerekse de daha sonraki dönemlerde yeniden kendi topraklarına kavuşmak için verdikleri savaşlarla halk olarak savaşçı, askeri özelliklerini göstermişlerdir. Biz onun toprağına, halkına ve kendi öz değerlerine sahip çıkışını güçlü yurtseverliğine bağlayabiliriz. Yurtseverliğin zayıf olması durumunda toprağa, halka sahip çıkılmayacağı bir gerçektir. Böylece bir kaçış, kendi özbenliğinden uzaklaşma ve hatta ihanete kadar gitme gibi acı bir gerçeklik ortaya çıkabilmiştir. Bunları daha sonra örnek vererek açacağız.

Olay bir başka açıdan değerlendirildiğinde, bugün askeri kişilik yeniden şekilleniyorsa, Kürt halkının tarihindeki ilk ordulaşmasında, askeri özellik ve kişiliklerinden etkilenme de vardır. İnsanlarımız dış güçlerin otoritelerini kabul etmeyip kendilerini korumak için yükseklere, dağların doruklarına çıkmışlardır. Doğal olarak, hem kendilerini korumak, hem de gelen saldırılara karşılık vermek için askeri özellikler kazanmışlardır. Ve bunu gittikçe çeşitli şekillerde geliştirmişlerdir. Ayrıca tarih boyunca birçok savaşın içinde olması askerleşme eğilimini güçlendirmiştir. Bu konuda askerleşme ve ordulaşma önünde engel olan tarihsel-toplumsal nedenler yanında, yine askerleşmekten uzak ve kendi öz halkının askeri özelliklerini kazanmasını engelleyen tutumlar, yapılanmalar, hareketler de olmuştur. En başta, halkımız başka güçlerin otoritesi altına girdikten sonra, genel anlamda bir ordulaşma ve askerleşmeye güvenini yitirmiştir. Gerek bireysel ve gerekse hareket olarak ortaya çıkan güçler de tam olarak ordulaşmanın, askerleşmenin gereklerini yerine getirmedikleri veya bunu başaramadıkları için, onları kısa süreli olmaya ya da yenilgiye mahkum etmiştir. Bu yönlü asker olmama veya askeri sanatı iyi kullanmamanın nedenlerinden bir tanesi de halkına ihanet edenlerin öncülükleriyle başkalarına savaş malzemesi ya da "asker" olmalarıdır. İhanetin bu yanı, insanlarımızı kendisi için asker olmaktan uzaklaştırdığı gibi, onların güven duygusunu da kırmıştır. Böylelikle çeşitli otoriteler altına alınan Kürdistan toplumu, bir yandan o sözü edilen hain uşaklardan yararlanarak güç kazanma, diğer yandan da zorla halkın içinden seçtiğini, beğendiğini alıp kendi amaçlarını askeri olarak kullanması söz konusudur. Osmanlı padişahı Yavuz Sultan Selim, İdris-i Bitlisi öncülüğüyle birçok aşireti kendi etrafında toplayıp, onlardan oluşturduğu güçle; Doğu'da İran'a karşı, Güney'de Memluklar'a karşı sefere çıkarak Kürtleri savaştırmış ve harcatmıştır. Anadolu Selçukluları'nın Malazgirt savaşından tutalım Yavuz Sultan Selim'in Mercidabık savaşına ve oradan da TC'nin Kore, Kıbrıs savaşlarına kadar halkımızın güçlü askeri özelliklerinden yararlanmışlardır. Kazanılan zaferler insanlarımızın kandırılıp kendi öz benliklerinden uzaklaştırılmasıyla mümkün olmuştur. Bu halkımız açısından, şanlı tarihinin tersyüz edilmesi olmuş ve hep dış egemen güçlerin çıkarları doğrultusunda savaşmasına yol açmıştır. Yine o dönemde Kürdistan'a egemen olan sınıfların savaş ve askerleşme tarzı da ona göre şekillenmiştir. Bu şekillenmeler, birçok sinsi politika temelinde yürütülmüş, halkımız kendine gelmeyecek bir şekilde her şeyden mahrum bırakılma konumuna getirilmiştir.

Kürdistan tarihi hep işgal ve istilalarla dolu olduğundan sürekli bir ordulaşmanın maddi zemini sürekli baltalanmıştır. Bu da doğal olarak askeri kişilik yönünde olumsuz etki yaratmıştır. Birçok isyan ve ayaklanma olmuştur. Kanlı, büyük savaşlar da verilmiştir, fakat gerçek anlamda savaşmak, köklü ve güçlü yüklenmek için, ne ordular kurulmuş, ne de askerleşmenin kural ve kaideleri sağlanabilmiştir. Düşmana karşı ne kadar direnişçi özellik varsa da ilkelce bir savaşım tarzı sonucu kolay lokma haline gelinmiştir. Oysa Kürt halkı kendisini tarihte, ilk halklaşma döneminde ve daha sonraları güçlü asker olabileceğini kanıtlamıştır. Örneğin Keyhüsrev, Selahaddin Eyyubî, Seyîd Rıza, Şêx Seîd ve daha birçokları, o dönemlerin o nitelikteki önderleri, askeri kişiliklerdir. Kahramanlıklarından, cesaretli ve iyi nişancı olmalarından tutalım, dönemin silah araçlarını iyi kullanabilmeye kadar her türlü savaş yeteneğine sahip olmaları gerçekliği vardır.

Günümüz koşullarında Kürt halkı adına birçok şeyin değiştiği görünmektedir. Bu her yönden bir değişikliktir. Eskinin yerine yenilikçi, ilerici özellikler almaktadır. Tarihin tekrar Kürt halkına verdiği bir fırsat, PKK hareketinin öncülüğüyle değerlendirilip adım adım hedefine doğru yürümektedir.

Partimiz ilk çıkışından günümüze kadar önder kadrolarıyla, asker nedir ve nasıl temsil edilir sorusunu güçlü yönleriyle (askeri-siyasi) ortaya koymaya, kanıtlamaya çalışmıştır. Gerçekten de bunu Kürt halkına yakışır bir biçimde kişiliklerinde, yaşamlarının her alanında ve mücadelelerinde sergilemişlerdir. En başta bu halk gerçekliğiyle, karşısında büyük savaş deneyimi olan ve her türlü teknik-askeri üstünlüğe ve imkanlara sahip bulunan bir güce karşı çıkabilmek için halk olarak yeniden askerleşmenin gereği kanıtlanmış ve önümüzdeki dönemde bunun zorunlu olduğu ortaya konulmuştur.

Halkın askerleşmesi için, onu yürüten, harekete geçiren gücün, dönemin istediği siyasi ve askeri kişiliğe ulaşması şarttır. Hareketimiz mücadele tarihiyle bunu yerine getirmiştir. Askerlik sanatı, herşeyden önce, savaşı gerçek askeri kurallarla yerine getirmektir. Askeri, siyasi tüm bilgi ve kuralları hayata geçirirken sonuç verecek, çözüm olacak tarzda uygulamak esastır. Yine askeri alandaki kural-kaide, disiplin, yol-yöntem, iç düzen, hareket ve çalışma tarzı gibi hususlar kişiliğimizden tutalım saldırı biçimine kadar bilinmesi ve uygulanması gereken özelliklerdir. Bu en başta siyasallaşmaktan geçer. Politik olmayan biri bunu uygulayamadığı gibi pratik yaşamda da tıkanıp kalır. Böylece, sorunlara çözüm olamadığı gibi kişilik ve sonuç alıcı çalışma yönünden de bir sapma içine girer. Askeri yanımız, siyasallaşmaya bağlı olup başlı başına bir özelliktir. Askeri sanatı iyi uygulamak için, günlük siyasal gelişmeleri incelemekle beraber tavırda, davranışta, düşüncede, üslupta, giyimde, kısacası yaşamımızın her yönünde asker olduğumuzu kanıtlamalıyız. Bizde asker nasıl olunur ve bir askerin özellikleri nelerdir biçimindeki sorulara cevap verildiğinde, askeri kişiliği geniş olarak, biraz daha iyi tanımış da olacağız.

"Asker nedir?" sorusuna daha önce genel anlamda değinmeye çalışmıştık. Bu bölümde ise, bunu daha çok kendi açımızdan nasıl anlamalıyız sorusu çerçevesinde konuyu sürdüreceğiz. Bizdeki askerleşme sorununda, başta asker olma özelliklerinden çok, nasıl asker olunur yanı vardır. Her militan ve savaşçının bunu bilerek kişiliğinde somutlaştırması gerekir. Bazı belirlemeler ışığında daha iyi açımlamaya çalışalım.

Asker, katılığı ve esnekliği iç içe uygular ve çözümleyicidir. Asker, kendi alanında birikim sahibidir. Asker, politiktir, nerede ve nasıl tavır koyması gerektiğini bilendir. Asker, halkın, devrimin çıkarını gözeten ve uygulayandır. Asker, öğretmendir, öğrencidir, dar ve kalıpçı değildir. Asker, yöneten-yönlendirendir. Asker, emir alan, emir veren ve gereğini kararlıca hayata geçirendir. Asker, kendi alanına bir sanat duyarlılığıyla yaklaşandır. Kuşkusuz bu tanımlar devrimci anlamda askerlik açısındandır ve sahip olunması gerekli olan bazı özelliklere işaret etmektedir. Ve hemen görüleceği gibi çok yönlü olma durumu vardır. Bunlar, halk gerçekliğine bağlı olup her açıdan zorlu olan devrimimizin öne çıkardığı koşullardır. Bize düşen, günümüzün bu kaçınılmaz gerekliliğine ulaşmasını bilmektir.

> *"...Asker, katılığı ve esnekliği iç içe uygular ve çözümleyicidir. Asker, kendi alanında birikim sahibidir. Asker, politiktir, nerede ve nasıl tavır koyması gerektiğini bilendir. Asker, halkın, devrimin çıkarını gözeten ve uygulayandır. Asker, öğretmendir, öğrencidir, dar ve kalıpçı değildir. Asker, yöneten-yönlendirendir. Asker, emir alan, emir veren ve gereğini kararlıca hayata geçirendir. Asker, kendi alanına bir sanat duyarlılığıyla yaklaşandır..."*

Askerliğin ve asker olmanın diğer bazı özelliklerini ise şu biçimde sıralayabiliriz: Özellikle askeri sanatta yetkinleşme cephesi önemlidir. Sanatın inceliğini, anlam ve güzellik yüklü özelliklerini bu alana yansıtabilmek için bu şarttır. Askerliğin, askerleşmenin en iyi hakkını vermek zorundayız. Bunu da, o bildiğimiz güçlü özellikleri, dönemin istediği zafer kişiliğiyle bütünleştirerek gerçekleştirmeliyiz. Bu çerçevede asker; yapıcıdır, yaratıcıdır, imkansızlıklardan yakınmaz, en dar, zor koşullarda yaratmasını bilir. Devrimcidir; uzlaşmaya reformist eğilimlere karşı ödünsüzdür. Duyarlı, dikkatlidır. Canlıdır, atiktir. Kolektif olduğu kadar inisiyatif sahibidir. Üretendir, üretken kılandır. Bunun gibi daha birçok tanım ve özellik sıralanabilir. Bunlar ilgili tüzük ve yönetmelikler çerçevesinde açık ve net biçimde ortaya konulmuş olup sahip olmamız gereken özelliklerden sadece bazılarıdır.

Askerlik sanatını bilinçlice uygulayarak askerleşmek, hem parti çizgisinde yürümek, hem de dönemin bizden istediği halk olarak askerleşmek, ordulaşmak ihtiyacını karşılamak açısından acil bir hedeftir. Kuşkusuz böylesi bir askerleşme, derin bir yurt sevgisiyle yoğrulmuş yeni bir kişilikle olanaklıdır. Bu nedenle sıradan bir gayret değil, köklü ve özlü bir yaklaşım şarttır. Bu başarıldığı ölçüde askerleşilebilir ve halkın askerleşmesinde de öncü ve çözüm gücü olunabilir.

"20. yy.'ın son yıllarına girdiğimiz bu dönemde halk olarak son savaş şansımızı kullanıyoruz. Karşısında savaştığımız düşmanın tarihsel bir ordu deneyimi var. Ve günümüzde düşman ordusunu besleyen korkunç bir emperyalist savaş sanayii söz konusudur. Öte yanda ise ortak hareket etme kabiliyeti, toplum disiplini hemen hemen ortaya çıkarılmış bir halk gerçekliği söz konusudur. Biz böyle bir düşmana karşı, böyle bir halk gerçekliğinden yola çıkarak savaşı yürütüyoruz. Böyle bir savaşın ön koşulu ne olursa olsun bu halk gerçekliğimizi bir ordu gerçekliğine dönüştürmektir." Parti Önderliği, sorunu bu sözleriyle son derece yalın bir tarzda ortaya koyuyor.

Gerilla mücadelemizin ulaştığı bugünkü boyutta, giderek ağırlığını ve çözümünü dayatan önemli sorunlarımızdan birisi de ulusal kurtuluş askerini yaratma olayıdır. Bu sorun "asker bulma" olarak kavranmamalıdır. Daha çok Kürdistan halk sorununun asker tipini yaratma, yaygınlaştırma, bu temelde halk ordusunun inşasını başarıyla ilerletmek sorunudur. Bundan ötürüdür ki, partimiz ordulaşmayı önemli hedeflerden biri olarak gündemleştirmiştir. Genel olarak ordulaşma, özgülde ise askerleşme... Gerek kişilikte, gerekse de halk düzeyinde...

"Önümüzdeki dönem hiçbir bahane ve gerekçeyle ertelenmeyecek bir ordu kurma dönemidir. Bu konuda imkanlar ve fırsatlar hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar elverişli ve başarıyı garantiler niteliktedir. Halk ordumuzu iç örgütlülüğüne kavuşturma ve askeri bir kuruluş olarak kurumlaştırmada sağlam bir merkeze ulaşmak temel şartlardandır." Parti Önderliği, bu alıntıda da görevin aciliyeti ve önemini ortaya koymaktadır. Halk ordusunun askerlerini yaratma, halk savaşının temel görevidir. Çünkü halk ordusunun inşası, halk ordusunun askeriyle mümkündür.

Mevcut dönemde savaşımız çok kapsamlı bir şekilde güçlenirken, vurduğu etkili darbelerle sonuç alıcı bir tarzda, düşmanı çöküş sürecine sokmuştur. Gerilla eylemleriyle güçlenen hareketimiz, halkımızı silahsız-silahlı serîhildanlara hazırladığı gibi, zafere adım adım yaklaşmaktadır. Botan-Behdînan Savaş Hükümeti'ne doğru yol alırken, dereceli iktidar, kurtarılmış geçici-kalıcı alanları yaratma ve savunma, büyük birliklerce ordulaşma mevcut sürecin sorunlarıdır. Tüm bu genel hedeflerimizle birlikte, bunlara ulaşmada büyük bir çaba gerekiyor. Bunu sağlayacak objektif-subjektif imkanlar vardır. Bu imkanları değerlendirmek, zafer kişiliğine ulaşmakla mümkündür.

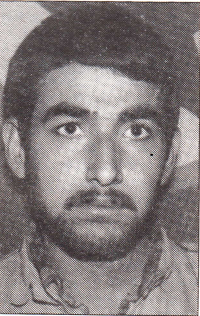
Buna mücadele tarihimizden güç-

Devamı 23. sayfada

Bağımsızlık ve özgürlük şiarıyla Garzan'ı kanlarıyla kızıllaştıran şehitlerimizi, vatan topraklarını özgürleştirerek yaşatacağız!

1991 yılına doğru adım atılırken, ulusal kurtuluş savaşını Kürdistan'ın dört bir yanında geliştirmek, her alanda tarihsel bir hamle gerçekleştirmek için, partimiz, IV. Ulusal Kongre ardından gerçekleştirdiği yeni düzenlemelerle savaş güçlerimizin mevzilendirilmesine gitmişti. Kürdistan'ın bütün eyaletlerine olduğu gibi, mücadelemiz açısından önemli bir yere sahip olan Garzan alanına da, sıcak savaşın deneyim ve tecrübesini yaşayan bir grup arkadaş gönderilmişti. Eyalete gönderilen grup, tarihsel bir hamleyi gerçekleştirmek amacıyla görevlendirilmişti. Uzun yıllar, koruculuk sistemi ve ajanlaştırmayla, mücadelemizin gelişmemesi için çaba sarfeden düşmanın bu taktiğini boşa çıkarmak, koruculuk sistemini etkin darbelerle çökertmek, halkı örgütlendirerek alanı bir savaş mevzisi haline getirmek gibi tarihsel bir rol alan grubumuz, 1991 yılının ilkbahar aylarında Garzan eyaletine ulaşır. Yaşanan zorluklara karşı yoğun bir savaşım verilir ve halkı örgütlemede genişliğine bir açılım sağlanır. Ancak alanın iç bünyesinden kaynaklanan sorunlar, koruculuk sistemi ve düşmanın yoğun operasyonlarına karşı etkin tedbir ve önlem geliştirme ve karşı atağa geçmede dönemin taktiği tutturulamaz. Mayıs aylarında düşmanla, gerilla birliklerimiz arasında sürekli devam eden çatışmalar yıl boyunca devam eder. Bu çatışmalarda düşmana darbe vurulurken, ARGK'nin değerli komutan ve savaşçıları da kahramanca savaşarak şehit düşerler. Mayıs, Temmuz ve Ağustos aylarında genelde Garzan Eyaleti'nde yaşanan çatışmalarda en çok kayıp verdiğimiz alanın, başında, Bitlis ve özellikle de Şirvan savaş cephesi gelmektedir. Sadece üç ayrı çatışmada 30'dan fazla yoldaşımız şehit düşmüştür.

Bugüne kadar haklarında yeterli bilgi toplayamadığımızdan dolayı yayınlayamadığımız şehitlerimizi araştırıyor, haklarında derlediğimiz kısa bilgiler ışığında gecikmelere yol açsa da şehitlerimizi yayınlamaya devam ediyoruz.

Adı soyadı: Mehmet YOLAÇ
Kod adı: Sami
Doğum yeri ve tarihi: Beşerê köyü-Silopi, 1972
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarihi: 16 Mayıs 1991, Şirvan

Yoğun katılımların sağlandığı 1989 yılının bahar aylarında gerilla saflarına katılan Sami yoldaş, atik ve enerjik yapısıyla gelişme kaydeder. Botan Eyaleti'nin çeşitli savaş alanlarında savaşın sıcaklığını yaşar. Çatışmalarda mevzi tutar, baskın eylemlerinde düşmanın mevzileri üzerine yürür, düşmanın attığı pusuları boşa çıkaran atiklikle geri çekilir. Yaşamın bir parçası olan büyük anları çokça yaşayan Sami yoldaş, süreç içerisinde savaşı kurallarına göre yürütmesini öğrenir. Gerillanın akıcı ve değişken yaşam koşullarında önemli sonuçlar çıkarmasını bilen Sami yoldaş, olanaklar dahilinde verilen parti eğitiminde öğrendiklerini pratikte uygulamaya çalışır.

Savaşkan ve güçlü özelliklerinden dolayı manga komutanlığına atanan Sami yoldaş, görev ve sorumluluk anlayışıyla hareket eder. 1990 yılının sonlarında Güney Kürdistan'da eğitim kamplarına ulaşır. Belli bir siyasi ve askeri eğitimden geçer. Partimizin IV. Ulusal Kongresi'nde güvenlik birimi içinde yer alarak, Kongre'nin ülke topraklarında gerçekleşmesinin coşku ve sevincini yoldaşlarıyla paylaşır. Kongre sürecinde parti ve mücadele gerçekliğini daha yakınen öğrenme fırsatına kavuşan Sami yoldaş, gücü ve bilinci oranında önemli sonuçlar çıkarır.

1991 baharında Garzan Eyaleti'ne gönderilen birlikler içinde yer alan Sami yoldaş, ülkenin değişik savaş alanlarına açılmanın coşkusunu yaşar. Parti tarafından yapılan düzenlemelerde Sami yoldaşa da manga komutan yardımcılığı verilir. Görevinin bilinci içinde Şirvan'da yürütülen faaliyetlere katılır. Alanın mücadelemize açılması ve gerillanın oturtulması çalışmalarında büyük fedakarlık ve cesaret örnekleri sergileyen Sami yoldaş, önemli hizmetler sunar. Bu yönlü bir faaliyetlilik içindeyken, sömürgeci ordu güçleriyle girilen bir çatışma sonucu iki yoldaşıyla birlikte şehit düşer. Daha önce girdiği bir düşman pususunda yaralanır. Yaralı haliyle ikinci bir çatışma durumunu yaşar ve güçlü bir direniş sergileyerek şahadete ulaşır.

Atak ve güçlü özellikleriyle anılan Sami yoldaşı da, Kürdistan'ı adım adım düşmandan temizleyerek yaşatacağız!

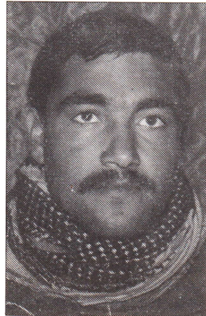
Adı soyadı: Yusuf ULGUR
Kod adı: Yusuf
Doğum yeri ve tarihi: Silopi, 1967
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarih: 16 Mayıs 1991, Şirvan

Yurtsever bir aile ortamında büyüyen Yusuf yoldaş, düşmana karşı nefret duygularıyla yetişir. Küçük yaşlarda düşmanın zulmüne tanık olur. Düşmanın uygulamaları O'nda yurtseverlik duygularını derinleştirir. Koçerlik yaparak geçimini sağlayan ailesine, daha genç yaşlarda hudut boyu kaçakçılık yaparak katkı sunar. Ailenin küçüğü olması, sorumluluk taşıyarak aile geçimine katkı sağlaması O'nu ailesi tarafından sevilen ve değer biçilen bir konumda tutar. Bu konum, Yusuf yoldaşta hep sorumluluk taşıma ve hep önde yürüme duygularını geliştirir. Sorumluluk duygusunun gelişkin oluşu Yusuf yoldaşı, mücadelemize karşı da duyarlı kılar. Yusuf yoldaş askerlik yasasının uygulanması sonucu ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına katılır.

Yusuf yoldaş, saflara katıldıktan sonra Uludere ve Güney Kürdistan hattı üzerinde faaliyet yürütür. Bu süreç içerisinde manga komutanlığı, takım komutan yardımcılığı ve ardından komutanlık yapar. Fedakar, cesaretli ve atak özellikleriyle hep önde olur. Partinin eğitim kamplarında belli sonuçlar çıkarır; siyasi yönde istenilen formasyona ulaşmaz, ama askeri kişilik olarak daha çok öne çıkar; kendisini pratiğe vererek önemli görevleri yerine getirir. Siyasi yönde kendisini geliştirmemesi, pratikte gösterdiği büyük çaba ve uğraşı da zorlar. Hep en iyisini yapmak ve başarmak ister. Gelişmeye ve ileri görevler üstlenmeye adaydır. Ancak siyasi darlığını aşmada kendisine yüklenmemesi sonucu beklenenin gerisinde bir faaliyetlilik içinde olur. Mücadelemize önemli hizmetler yapan ve düşmanın üzerine korkusuzca yürüyen savaşçı bir kişilik olarak, savaş deney-tecrübelerine sahiptir. Özellikle TC'nin Güney Kürdistan'a yönelik saldırıları sırasında mevzi tutar, fedakarlık ve cesaret örnekleri sergiler. Düşman güçlerinin geri püskürtülmesinde yoldaşlarıyla birlikte gün boyu çatışır. Pratik ortamda canlı ve atak kişiliğiyle arkadaşlarının güven ve takdirini alan Yusuf yoldaş, 1991'in yaz aylarında Botan Eyaleti'ne geçer.

En son 4. Bölge faaliyetleri içinde yer alan Yusuf yoldaş, bir görevin gerçekleşmesi için Garzan Eyaleti'ne gönderilir. Eyalete birlikleri geçirme ve bağlantı kurma amacıyla gönderilen Yusuf yoldaş, takım komutanıdır. Geri dönüş sırasında saflara yeni katılmış bir birlik düzeyindeki yoldaşlarıyla hareket halindedir, Şirvan yakınlarında 16 Ağustos 1991 günü düşmanın ordu güçleriyle girilen bir çatışmada yeni katılım yapan arkadaşlarını kurtarmak ve partiye ulaştırmak için büyük çaba gösterir. Çatışmada kahramanlık örnekleri segileyerek şehit düşer.

Yusuf yoldaşın cesaret dolu kişiliğini örnek alarak, mücadelemizde yaşatacağız!

Adı, soyadı: Mahmut İSO
Kod adı: Xebat
Doğum yeri ve tarihi: Mixtelo Seri köyü-Kobani-G. Kürdistan, 1970
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarih: 9 Temmuz 1991

Güney Kürdistan Mixtelo Seri köyünde dünyaya gelen Xebat yoldaş, sömürgeciler tarafından çizilen hudutlardan habersizdir. Çekilen tel örgülerin, döşenen mayınların nedenini daha küçük yaşlarda bilemez elbet. Yaşamı çoğunlukla kendi köyünde geçer. Xebat yoldaş, ilkokulu okur ve liseyi bitirir. Ancak parçalanmış ülke gerçekliğini çözemez ve soru işaretleriyle dolu olan düşüncelerine cevap arar. Hele gençlik arasında yoğun tartışılan Kürdistan bağımsızlık mücadelesi ve PKK'nin öncülüğü O'nun da ilgi alanındadır. Ve O da kendisini tartışmaların içerisinde bulur. Partili kadrolarla girdiği ilişkiler sonucunda partinin düşüncelerini, program ve stratejisini kavrayan Xebat yoldaş, aktif bir sempatizan olarak Güney Kürdistan parçasında yürütülen cephe faaliyetlerine katılır ve uzun süre bu yönlü faaliyetlerde, önemli hizmetler sunar.

1990 yılında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne giden Xebat yoldaş, siyasi ve askeri eğitime tabi tutulur. Kişilik dönüşümünü bu süreçte daha derinden yapar. Bir çok gerçekliği Akademi sahasında öğrenen Xebat yoldaş, partiye, sıcak savaş alanlarına gönderilmesine dair raporlar sunar: Raporlarında savaş gerçekliğini yakınen yaşamak istediğini, bağımsızlık ve özgürlük davasına ülke topraklarında düşmana karşı savaşarak katkı sunmanın kendisi açısından yararlı olacağını belirtir. Xebat yoldaşın bu talebi parti tarafından uygun karşılanır. Ve 1990 yılının sonbahar aylarında ülkeye yönelir. IV Ulusal Kongre sürecinde ülke toprakları üzerinde yaşayan Xebat yoldaş, Kongre'ye delege olarak katılır ve Kongre sonrası yapılan düzenlemelerden sonra, Garzan Eyaletine gönderilen birlikler içerisinde yer alır.

Şirvan mıntıkasında faaliyet yürüten birlikler içerisinde yer alan Xebat yoldaş, savaş gerçekliğini yaşayarak kavrama durumunda olur. Deney ve tecrübe sahibi olan yoldaşlarından savaşı ve yaşamı öğrenir, bildiklerini öğretmeye çalışır. Bilinci ve gücü oranında katılım sağlayan Xebat yoldaş, kurtuluş mücadelesinin bir neferi olarak sömürgeci ordu güçleriyle girilen bir çatışmada şehit düşer. Bağımsız Kürdistan özlemiyle vatan topraklarını kucaklayan Xebat yoldaşı, bağımsız Kürdistan'ı yaratarak yaşatacağız!

Adı, soyadı: Abdullah TEMİZ
Kod adı: Bişar
Doğum yeri ve tarihi: İdil-Mardin, 1976
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarih: 9 Temmuz 1991

Mücadelemizin geliştiği alanların başında gelen İdil'in çevre köylerinde büyüyen Bişar yoldaş, gerillalarla tanışır ve gerilla olmanın yoğun etkisini yaşar. Dağda çobanlık yaptığı sıralarda gerillayla tanışan ve askerlik yasasıyla saflara alınan Bişar yoldaş, gerilla yaşamına katılımda fiziki olarak zorlanmaz. Ancak yeni bir yaşama düşüncede katılım sağlamada zorlanır. Süreç içersinde eğitim yoluyla birçok doğruyu öğrenir ve bir savaşçı olarak kendisini geliştirir. Yoldaşlarının da yardımıyla öğrenmekte zorlandığı gerçekleri sorar, araştırır ve öğrenir. Bişar yoldaş gerillanın yaşam ve ilişki tarzını yaşayarak öğrendiği gibi, savaş kurallarını pratik içerisinde kavrar.

Aynı amaç ve hedefler doğrultusunda biraraya gelen ve her şeyi birlikte paylaşan bir topluluk içinde çok şey öğrenen Bişar yoldaş, gerillanın canlı ortamında gelişme kaydeder. Eylemde, çatışmada silahını en iyi bir tarzda çalıştırarak, güçlü savaşçı özelliklere sahip olduğunu kanıtlar. Birçok eylem ve çatışmada yer alır. Bişar yoldaş atak ve girişkendir; üstlendiği her görevi mutlaka başarır ve bu temelde görevlere yaklaşır. Botan'da çeşitli savaş alanlarında kalan Bişar yoldaş, en son Garzan Eyaleti'nde faaliyet yürüten birlikler içerisinde yer alır. Bişar yoldaş, 9 Temmuz 1991 tarihinde sömürgeci güçlerle içine girilen bir çatışmada şahadete ulaşır.

Vatan topraklarını kanlarıyla sulayarak, bağımsızlığa ulaştırmak isteyen tüm şehitlerimize verdiğimiz sözü yeniliyor ve Bişar yoldaşı da zafere olan inançla mücadelemizde yaşatıyoruz!

Adı, soyadı: Muhammed ABDO
Kod adı: Rezan
Doğum yeri ve tarihi: Afrin-Güney Kürdistan, 1969
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarih: 9 Temmuz 1991

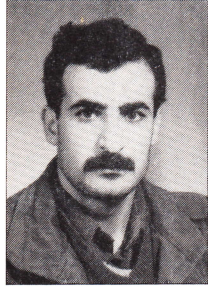
Güney Kürdistan sahasında, partimizin öncülüğünde yürütülen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı sempati duyan ve silahlı savaşım içinde yer almak isteyen Rezan yoldaş, orta öğrenimini tamamlamaz; öğrenimini yarıdan keserek, ulusal kurtuluş savaşına daha aktif

katılmak amacıyla, ilk etapta alanda yürütülen cephe faaliyetleri içinde yer alır. Uzun süre gençlik arasında çalışan ve bu süreç içerisinde parti yayınlarını okuyarak belli bir kavrayışa ulaşan Rezan yoldaş, 1987 yılında akademi sahasına gönderilir.

Akademi sahasında siyasi ve askeri eğitimde geçen Rezan yoldaş, her yönüyle kendisini gözden geçirerek, istenilen düzeyde kişiliğini devrimci dönüşüme ulaştırmaya çalışır. Doğup-büyüdüğü ortamın etkilerinden arınıp, yeni olan devrimci yaşam ve ilişkilere ulaşmanın mücadelesini verir. Rezan yoldaş, devrimci bir kişiliğin her türlü zorluğu yeneceğinin bilinci içinde kendisine ve eskiye ait olan her şeye yönelir. Akademi eğitiminde önemli sonuçlara ulaşan Rezan yoldaş, sıcak savaş alanlarına yönelmek istediğine dair partiye rapor sunar. Ancak bu istemi, 1989 yılının bahar aylarında gerçekleşir. İlkin Botan'ın çeşitli savaş alanlarında kalarak, savaş deney ve tecrübelerini kazanır. Rezan yoldaş, araştırıp inceleyerek öğrendiklerini pratikte hayata geçirerek ve pratik yaşamla bütünleşerek birçok konuda derinliğine, kişiliğinde yetkinleşmeyi sağlar.

Rezan yoldaş, 1991 baharında Garzan Eyaleti'ne geçer. Burada kaldığı süreç içerisinde yararlı olmaya ve kendisini katmaya büyük özen gösterir. Şirvan alanında düşmanın yönelimlerine karşı yoldaşlarıyla birlikte birçok zorluğu paylaşır. 9 Temmuz 1991 günü sömürgeci güçlerle, gerilla birliklerimiz arasında çıkan bir çatışmada şehit düşer.

Rezan yoldaşı da zafere yakın günlerde bağımsız ve özgür Kürdistan'ı yaratarak yaşatacağız!

Adı, soyadı: Nurettin GÜLO
Kod adı: Mustafa
Doğum yeri ve tarihi: Kamışlı, 1962
Mücadeleye katılış tarihi: 1984
Şehit düştüğü tarih: 9 Temmuz 1991

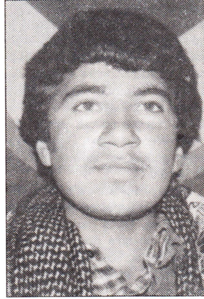
Yurtsever bir çevreye mensup olan Mustafa yoldaş, bağımsız Kürdistan düşüncesiyle yetişir. İlkel milliyetçi hareketin bağımsızlık çizgisinden uzak, strateji ve program oluşturmadan, fırsatlar üzerine kurulu aşiretçi ve aile çıkarlarını esas alan politikasını parti hareketimizin Güney Kürdistan'da yürüttüğü faaliyetler sırasında anlar. Yurtseverlik duygularından hareketle uzun yıllar KDP'ye sundukları yardım ve desteğin sonuç alamayacağını, yurtseverlik görevinin bu tarzda yerine getirilmeyeceğini kavrar. Evli, dört çocuk babası olan Nurettin yoldaş, bağımsızlık düşüncesiyle tanıştıktan sonra, partimizin alanda yürüttüğü faaliyetlere aktif katılır. Kitle içinde belli bir saygınlığa ve etkinliğe sahip olan Mustafa yoldaş, uzun süre Güney Kürdistan faaliyetleri içinde kaldıktan sonra, Mahsum Korkmaz Akademisi'nde askeri ve siyasi eğitimden geçer.

Ortadaki Mustafa yoldaş

1989 yılında ülkeye, sıcak savaş alanlarına yönelen birliklerle Cudi'ye ulaşır. Çeşitli savaş alanlarında belli görev ve sorumluluklar alan Mustafa yoldaş, savaş koşullarına en erken adapte olan arkadaşlar arasında yerini alır. Sorumluluk duygusu derin olan Mustafa yoldaş, örgüt ve savaş sorunları karşısında çözüm gücü olmasını bilir. Olgun ve derin düşünceleriyle yoldaşlarının da güven ve saygısını kazanan bir yoldaş olarak anılan Mustafa yoldaş, en son Garzan Eyaleti'nde yürütülen faaliyetler içinde yer alır. Bölge yönetimi içinde yer alan Mustafa yoldaş, yönetim düzeyinde üstlendiği görev ve sorumluluğun bilinci içinde mücadelemizin alanda gelişmesinde önemli hizmetler sunar. Bu yönlü faaliyetlilik içindeyken, Şirvan'da sömürgeci ordu güçleriyle girilen bir çatışmada 13 yoldaşıyla birlikte şahadete ulaşır.

Değerli bir halk evladı olarak, halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde kahramanca yürüyen, dar aile çıkarlarını ülkesinin çıkarlarına tabi tutan Mustafa yoldaş, savaşımızın sıcaklığı içinde anılacak, bağımsız ve özgür Kürdistan yaratılarak yaşatılacaktır!

Adı, soyadı: A. Rahman İNAN
Kod adı: Ferhat
Doğum yeri ve tarihi: Pervari-Siirt, 1975
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarih: 9 Temmuz 1991

Yaşamını çobanlık yaparak geçiren Ferhat yoldaş, ailesinin geçim sıkıntısını da bu tarzda hafifletmeye çalışır. Yaşı küçük olmasına karşın sorumluluk taşır ve çalışır. Dağlarda çobanlık yaptığı sırada sık sık gerilla birlikleriyle karşılaşır. Gerillalar kendisiyle konuşur. İlk etapta fazla sonuç çıkarmaz, ancak soru işaretlerine cevap arar. Ve bir gün askerlik yasasıyla saflara alınır ve gerçekleri gerilla yaşamı içerisinde öğrenir. İlk sınavını Bestler alanında verir. Askerlik yasasıyla gerilla saflarına alınışının hiçbir olumsuz etkisini yaşamaz. Gönüllü ve coşkulu katılım sağlar. Yaşam ve ilişkilerinde saygı ve sevgi doludur. Silahlı güçlerin arasında yer almanın güveni içerisinde silahına sarılır ve savaşır.

Artık Ferhat yoldaş dağlarda sürü peşinde koşan, yanlız başına kalan bir çoban değil, bir gerilladır. Savaşçı özelliklere sahip olduğu için savaş ortamında erken gelişir. Kısa sürede manga komutanlığını üstlenecek düzeye ulaşır. Görev ve sorumluluk anlayışı belirgindir. Günlük pratik işlerden, çeşitli görevlere kadar ilk görev verilen arkadaşlar arasındadır. Kendisine verilen her görevi mutlaka yerine getirir.

Ferhat yoldaş 1991 baharına kadar Bestler'de kalır. Garzan Eyaleti'ne geçen birlikler içerisinde görevlendirilerek, Şirvan alanına gönderilir. Ülkenin değişik alanlarını görme ve tanıma şansına kavuşan Ferhat yoldaş, daha çok açılır. Ancak yeni ulaştığı faaliyet alanında düşman ordu güçleriyle sık sık çatışma durumu yaşanır. Ferhat yoldaş savaş deney ve tecrübelerine sahip bir savaşçı, bir komutan olarak kahramanlık örnekleri sergiler. 9 Temmuz 1991 günü, yine düşmanla karşı karşıya gelinir. Gün boyu süren çatışmalarda Ferhat yoldaş yaralı haliyle çatışır. Gece geç saatlere kadar yaralı haliyle yaşar. Kan kaybı sonucu şehit düşer.

Hücum ruhuyla dopdolu olan Ferhat yoldaşı direngen, fedakar özellikleriyle anarak, mücadelemizin sıcaklığı içinde yaşatacağız!

Adı, soyadı: Mehmet ELİNÇ
Kod adı: Salih
Doğum yeri ve tarihi: Zerav köyü-Cizre, 1968
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarih: 9 Temmuz 1991

1989 yılında saflara katılan Salih yoldaş, içinde yetiştiği ortamın etkisini yıkmaya çalışarak; gerilla yaşamına ulaşmak ister. Parti eğitiminden kavradığı gerçekleri pratikte uygulamaya ve bu gerçekler doğrultusunda kendisini mücadeleye katarak büyük çaba gösterir. Eski yaşam tarzına ait ne varsa, kişiliğinde söküp atma ve her yönüyle yeni olan, büyük amaçlara ulaşmayı sağlayan, devrimci kişiliğe ulaşmanın hedefi içinde görevlere yaklaşır. Eğitimde öğrendiği ve pratik sonuçlarıyla kavradığı gerilla kurallarını büyük bir dikkatle uygular ve uygulanmasında dayatıcı rol oynar. Günlük yaşam kurallarından, hareket tarzına ilişkin kurallara kadar, kuralları disiplin anlayışı içinde uygular, çevresindeki arkadaşları buna teşvik eder ve etkileyici olur. Bir kuralın ihlali dahilinde ortaya çıkacak sonuçları hesaplayarak hareket eder ve ettirmeye çalışır. Görevlere karşı oldukca duyarlı olan Salih yoldaş, askeri bir kişiliğe sahipti.

Savaş ortamında tedbiri elde bırakmayan Salih yoldaş, günün 24 saatini çalışarak geçirdiği ve hiç dinlenmediği anları yaşar. Yorgunluk, açlık, uykusuzluk vb. durumlarda verilen her göreve anında koşar, en ufak bir istememezlik hali göstermez. Görev büyük olur, küçük olur; bunun parti görevi olduğunun, mutlaka yerine getirilmesi gerektiğinin bilinci içinde olur. Eylem ve çatışmalarda en ön saflarda yerini alarak, hücum ruhuyla düşmanın üzerine yürür. Birçok çatışma ve eylemde güçlü bir komutan olduğunu gösterir. Yürüttüğü her faaliyette başarılı olur. Manga komutanlığı görevini en iyi biçimde yerine getirerek, arkadaşlarının beğeni ve taktirini kazanır. Uzun süre 4. Bölge faaliyetleri içinde yer alan Salih yoldaş, Çatak, Garzan gibi birçok güçlük ve zorluğu içeren alanlarda kalır. Savaş deney ve tecrübelerini bu saha üzerinde kazanan Salih yoldaş, parti tarafından durumu değerlendirilerek yeni bir görev sahasına gönderilir. Garzan Eyaleti'ne gönderilen birlikle birlikte 1991 baharında yeni savaş alanlarına açılır.

1991 baharında Garzan Eyaleti'ne açılan birliklerin öncüsü olan Salih yoldaş, coğrafyaya hakimdir. Tüm birlikleri sağlıklı bir biçimde istenilen alanlara ulaştırır. Yorulmayı bilmez, enerji doludur. Tüm enerjisini mücadelenin hizmetine sunar. Moral ve coşku kaynağıdır. En zor ve dar anlarda yüksek moral gücüyle çevresindeki arkadaşları harekete geçirir. Yoldaşları arasında birçok özelliğiyle sevilen ve saygı duyulan Salih yoldaş, faaliyetlerinde en çok verimli olacağı bir dönemde sömürgeci ordu güçleriyle girilen bir çatışmada Şirvan alanında şehit düşer.

Salih yoldaş, güçlü komutanlık özellikleri ve kurallara bağlılık duygusuyla hareket eden bir yoldaş olarak anılacak, kurallara göre hareket etmenin kazandırıcı olacağının bilinci içinde hareket edilecek ve savaşımızın ölümsüz bir komutanı olarak yaşatılacaktır!

Adı, soyadı: Salih AYBİ
Kod adı: Zeki
Doğum yeri ve tarihi: Bilıka köyü-Silopi, 1966
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarih: 9 Temmuz 1991

Gençliğin gerilla saflarına aktığı ve savaşma azmiyle dopdolu olduğu Botan'da, Zeki yoldaş, mücadeleye katılma kararı verir. Savaş halini yaşayan bir ülkede yapılması gerekenlerin bilinci içinde hareket edilmesi, O'nun için bir zorunluluk halini alır. Zeki yoldaş, bu temelde kendisini mücadeleye karşı sorumlu hisseder, uğruna savaşılması ve ölünmesi gereken değerleri kavradığı anda köyünü terkeder. Gerillaya ve silaha ulaşır. Gerillanın kurtuluş mücadelesindeki yerini, önemini tüm yönleriyle görüp değerlendirmese de, bir gerilla olarak katması gereken değerlerin olduğu bilinciyle hizmete koşar. Zeki yoldaş, sade kişiliği ve hiçbir karşılık beklemeden gösterdiği hizmetlerle kendisini mücadelenin gelişmesine katık eden önemli br çabanın sahibi olur.

Savaşçı özelliklere sahip olması, O'nu savaş ortamında güçlü kılar. Uzun süre Uludere alanında savaş birlikleri içerisinde kalır. Daha sonra Güney Kürdistan'daki eğitim kamplarına gönderilir. Eğitime yaklaşımı ciddi ve olgundur; önemli sonuçlar çıkarır. Bir gerillanın göreve yaklaşımı ne olmalı, değerlere nasıl sahip çıkmalı? Tüm bu sorulara cevap buldukça sorumluluk duygusu gelişir ve derinleşir. Atak ve girişken özellikleri, görev ve sorumluluk anlayışıyla birleşir ve belli sorumluluklar üstlenir. Değerlere sahip çıkmadaki duyarlılığı O'nu birçok alanda ve birlik içerisinde genel lojistik sorumluluğuna getirir. Zeki yoldaş, görevini büyük bir özen ve duyarlılıkla yerine getirerek başarır. Aynı zamanda eylemde, çatışmalarda en önde savaşarak güçlü bir savaşçı olduğunu da ispatlar.

Cesaret ve fedakarlık özellikleriyle tanınan Zeki yoldaş, 1991 baharında Garzan Eyaleti'ne ilk gönderilen birlikler arasındadır. Çok coşkulu ve mutludur. Yeni savaş alanlarına açılma ve mücadeleyi o alanlarda derinleştirmenin bilinci içindedir. Tüm gücünü ve bilincini harcayarak kendisini çalışmalara katar. Uyumlu ve olgundur. Kazandırıcı ve geliştiricidir. Şirvan gibi kendisine özgü zorlukları olan bir alanda önemli hizmetlerde bulunur. Bu yönlü bir faaliyetlilik içindeyken, sömürgeci ordu güçleriyle girilen çatışmada şehit düşer.

Karşılık beklemeden kendisini mücadeleye katık eden Zeki yoldaşın özverili ve soylu yaklaşımını esas alarak Kürdistan'ı zafere götürerek, O'nu da mücadelemizde yaşatacağız!

Adı, soyadı: Resul UĞUR
Kod adı: Agit
Doğum yeri ve tarihi: Aker köyü-Pervari, 1976
Mücadeleye katılış tarihi: 1990
Şehit düştüğü tarih: 9 Temmuz 1991

Sömürgeciler tarafından köyleri yakılıp yıkılan savaşçılardan birisi de küçük Agit'tir. Daha çok küçükken düşmanın baskı ve zulmüne tanık olmuş ve kabullenmemiştir. Eli silah tutacak günü beklemiş ve durmuş. Kin ve öfkenin büyüttüğü Agit yoldaş, yaşı küçük olmasına karşın büyük düşünerek gerillaya ulaşmıştır. Yoldaşları tarafından çok sevilen küçük Agit, cesaretli, atak ve şi-

rindir. Onun için kaldığı her ortamda aranan ve değer biçilen bir konumdadır.

Yaşam ve ilişkilerde ciddi ve samimidir. Kendisine küçük gözüyle bakılmasını istemez. Görev ve sorumluluk anlayışıyla hareket eder ve her işe herkesten önce koşar. Her görevde önde olmak ister ve arkadaşlarından geri kalmaz. Silahı bo-

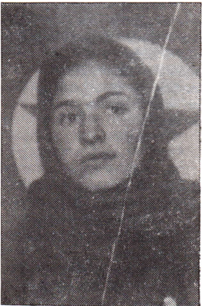

Temmuz 1991 yılında Bitlis'de ve Şirvan'da şehit düşen Firaz, Salih, Zeki ve Agit yoldaşlar

yunu aştığı için, sürekli portatif silah ister. Eylemlere katılma ve savaşın sıcak anlarını yoldaşlarıyla paylaşma istemini hep dile getirir. Gelecek vaadeden birçok özelliğe sahip. Küçük Agit yoldaş, gelişmeye açık yapısıyla, sorunları, gerçekleri kavramakta zorlanmaz. Yoldaşlarıyla birlikte zorlukları aşmaya hazır olduğu gibi, güzel ve anlamlı anları da çok coşkulu bir tarzda yaşar.

Uzun süre Bestler alanında kalan Agit yoldaş, pratik içinde çok şey öğrenir. Savaşçı özellikleri edinerek, değişik savaş alanlarına gitmek ister. Garzan Eyaleti'ne gönderilen birlikler içerisine verilir. Yeni yapılan düzenlemelerde Agit yoldaşın ismide okunur ve yola çıkılır. Agit yoldaş önü alınmaz bir sevinçle 1991 bahar aylarında Garzan Eyaleti'ne ulaşır. Sömürgeci ordu güçleriyle girilen silahlı çatışmada Agit yoldaş mevzi tutar ve kinini, öfkesini namluya sürer. Genç bedenini siper ederek mevzisini korur ve vatan topraklarıyla kucaklaşır.

Küçük Agit'i vatan topraklarını özgürleştirerek yaşatacağız!

Adı, soyadı: Necla ALTUN
Kod adı: Sîdar
Doğum yeri ve tarihi: Haciya-Nusaybin, 1974
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarih: 9 Temmuz 1991

Kürdistan'da yaşamın artık dar döngüler içinde geçirilmeyeceğini farkeden Necla yoldaş, başka arayışlar içine girer. Ulusal kurtuluş mücadelesi O'nunda hayalinde, bir gün silah alıp savaşın içinde düşmana karşı durmak ister.

Bir halk öyle kolay, kolay yenilmemeliydi. Kadın erkek, yaşlı genç herkes harekete geçip, vatanının kurtuluşu için savaşmalıydı. Herkes sorumluluk taşımalı ve mutlaka bir şeyler yapmalıydı. Çünkü çağrılar ve yaşanan gelişmeler herkesi görev başına davet ediyordu. Düşünceler, artık bu yönlü gelişmelerin yoğun tartışması içinde, soru işaretleriyle dolup taşıyordu. Tam böyle bir süreçte belli arayışlar içinde olan gençlerden biri de Necla yoldaştır.

Gençliğin kendi içinde tartışma yaptığı her ortamda Necla yoldaş vardır. Soru sorar, kendisinin böyle bir savaştaki rolünü ve görevini öğrenir. Artık O'nu hiçbir şey durduramaz. Gerillaya katılma istediğini her fırsatta dile getirir. Talebi yerinde bulunur ve gerilla saflarına kabul edilir.

Yeni bir yaşamın başlangıcı olan gerillaya katılım, Necla yoldaş açısından da değişik anılarla dolu geçer. Askeri kıyafet ve silah O'na yeni bir ağırlık verir. Ağır başlı ve olgun olan Necla yoldaş, yeni yaşamın gereklerine uygun bir yaklaşım içinde verilen eğitime büyük bir ilgiyle yaklaşır. Köyünde tartışılan birçok gerçekliğin düşüncesinde açtığı soru işaretlerine cevap bulur; kavrayıp, bilincine ulaştıkça gelişme sağlar. Sıcak savaş alanlarında gerilla birlikleri içinde savaş deney-tecrübelerini kazanır. Yer yer düşman güçleriyle çatışmalara girilir, Necla yoldaş da mevzi tutar, köyünde hayal ettiği biçimde düşman askerleriyle çatışır. Yoldaşlarıyla omuz omuza vererek, Kürt kadınının savaşkanlığını ve fedakarlığını gösterir. Kısa sürede savaşın birçok kuralını ve gerillanın hareket tarzını öğrenir ve çevresindeki arkadaşlarına öğretir. Birçok özelliğiyle, gelişmeye açık yönleriyle manga komutanlığına adaydır. Ve böyle bir göreve layık görülür. İçerisinde bulunduğu birliklerde manga komutanlığını üstlenir ve görevini layıkıyla yerine getirmeye çalışır.

Görev ve sorumluluk anlayışı gelişkin olan Necla yoldaş, kendisini gittiği her ortama göre ayarlar ve uyum içinde olur. Bahar aylarında Garzan Eyaleti'ne ilk giden birlikler içinde yerini alır. IV. Ulusal Kongre sonrası yapılan yeni düzenleme ve dağıtımda Garzan Eyaleti'ne giden birlikler içinde yerini alan Necla yoldaş, çok sevinçlidir. Çünkü vatanın değişik alanlarını görecek ve bu kez oralardaki halkı tanıyacak ve dağlarında savaşacaktır. Parçalanmış, bölünmüş bir halkı ve vatanı bütünleştirme savaşı böyle anlarda daha da anlam bulur. Bu açıdan Necla yoldaş da tüm yoldaşları gibi sevinç ve çoşkuyla doludur. Botan'ın sıcak savaş alanlarında uzun süre kalmanın ve çok şey yaşamanın kendisine kazandırdığı tecrübeleri başka alanlara taşırma sorumluluğuyla Garzan Eyaleti'ne gider. Şirvan mıntıkasında faaliyet yürüten birliklerle hareket eden Necla yoldaş, alanın kendisine özgü zorluklarına karşı direngen davranır ve yoldaşlarıyla birlikte gerici ağın parçalanması için çalışır. Çeteciliğin alandaki varlığı ve düşman güçlerine sağladıkları yardım, adım adım gerillayı alana oturtma çabalarını boşa çıkarmayı amaçlayan düşman birliklerine karşı, Necla yoldaşla beraber gerilla birliğimiz, IV. Kongre kararlarını uygulama bilinciyle hareket ederler. Evet, amaç TC'nin çeteciliğe dayanarak alan tutma politikasını boşa çıkarmaktır. Bunun bilinci içinde olan Necla yoldaş, yoldaşlarıyla birlikte hareket ederken, yerel gericiliğe karşı öfkesini dile getirerek, "bu çeteleri etkisiz kılabilirsek, düşman bir gün bu ralarda hareket edemez" diye savaşta yol ve yöntemin önemli olduğunu belirtir.

Alanı gerillanın üssü haline getirmek için yürütülen faaliyetlerde gücü ve bilinci oranında çalışan Necla yoldaş, düşman güçlerine yönelik bir eylemde yerini alır. Düşman güçleriyle, eyleme giden gerilla birliğimiz arasından büyük bir muharebe yaşanır. 9 Temmuz 1991 günü yaşanan büyük muharebede Necla yoldaş da mevzi tutar ve savaşır. Düşmanın "yaralısınız teslim olun" çağrısına silahla cevap verir ve şahadete ulaşır.

13 yoldaşıyla birlikte Şirvan topraklarını kanla sulayan Necla yoldaş, bir kez daha düşmana ve yerel gericiliğe şunu gösterir. Bu topraklar adım adım kanla sulanarak kazanılacaktır. Evet, Vatanımızı düşmanın kirli çizmeleri altında kurtarmanın yemini için her Kürt kızı, her cephede düşmana karşı savaşarak kendisine insanca yaşamı gösteren partisine ve halkına layık bir evlat olduğunu kanıtlayacaktır!

Adı soyadı: Gevher KARA
Kod adı: Adife
Doğum yeri ve tarihi: Hilal-Uludere, 1974
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarihi: 9 Temmuz 1991

Botan sıcak savaş alanı olarak en hızlı gelişmeleri yaşadığı yıllarda her Kürt genci gibi, genç kızlar da, özgürlüğün temiz havasını tennefüs etmek için dağlara ulaşmak ve silahlarla kuşanmak isterler. Bu tutku ve özlemle dolup taşan gençlik, feodal dar çitleri parçalayarak akın akın dağlara ulaşır. Gevher yoldaş, köyün en sade ve özlü neferidir. Düşüncede fazla netleşmese de, yeni bir yaşamın arayışı içinde dağlara ulaşmanın derin özlemiyle doludur. Çok sevdiği ağabeyi ve yakın akrabaları da özgürlük için savaşmakta, O'na "gel sen de katıl" mesajını vermekteler. Önü alınmaz istek ve duygularla yüklü olan Gevher yoldaş, bir köylü kızı olarak yaşamanın anlamsızlığını kavradıkça, özgürlüğün derin anlamına ulaşmasa da doğru olandan yana kararını verir.

Yıl 1989. Gevher yoldaş da, artık bir özgürlük savaşçısıdır. Silaha yabancı değildir, ama gerilla yaşamının, düzeninin yabancısıdır. Günlük yaşamı izler ve anlam biçmeye çalışır. O'nun için herşey yabancı, çok alışık olduğu doğa dahi değişmiştir. Konumlanma, harekat tarzı, yürüyüşler O'nun için yeni olgulardır. Yeni yaşama, bu olguları kavradıkça alışır. Acı, tatlı anları iç içe yaşayarak yaşamın derin anlamına ulaşmanın çabası içinde olur. Çünkü yaşadıkları şeyler o kadar zengin ve çok yönlü ki çok şey öğrenir. Yokolmanın eşiğine getirilmiş bir halkın tarihini ve yeniden dirilişinin nasıl gerçekleştiğini, partiyi, öncülüğü, gerillayı, yoldaşlığın derinliğini eğitim yoluyla kavramaya çalışır. Ancak daha çok gerilla yaşamı içinde birçok gerçeği yaşayarak anlam biçer; özlüdür, kavradığı oranda gerçeklere sarılır. Canlı, girişken yapısıyla bulunduğu ortama erken adapte olmasını bilen, güven veren bir yoldaştır. Saygın ve olgun özellikleriyle Kürdistan kadınının özgürlüğe olan özlemini dile getiren bir kişiliktir. Derin bir susamışlıkla, özgürlüğün Kürt kadını için ne anlama geldiğini öğrenmeye çalışır. Yanlış yaklaşım ve tutumlara karşı, doğru olana ulaşmanın yoğun çabasını gösterir.

Evet özlü ve sade kişiliğiyle yoldaşlarının da takdirini kazanan Gevher yoldaş, gerilla yaşamı içinde çok şey öğrenir ve uygulayıcısı olur. Savaşçılığın kurallarını kavrar, süreç içinde güçlü bir savaşçı olarak gelişir. O'nunda artık çevresine ve yoldaşlarına öğreteceği, kavratacağı şeyler vardır. Bir manga komutanlığını üstlenecek düzeye ulaştıktan sonra, görevli kılınır. Sorumluluğuna verilen arkadaşlarına karşı sevgi, saygı doludur. Yaşayarak kavradığı gerçekleri arkadaşlarına kavratarak manga sistemini oturtma, düzeni sağlamanın çabası ve bilinci içinde olur. Örnek tutum ve davranışlarıyla günlük yaşamda etkileyici ve yön vericidir. Görev ve sorumluluk anlayışıyla işlere yaklaşır ve başarıyı esas alır. Kendi çapında yararlılık sağlayınca sevinir ve daha iyisini yapmayı hedefler.

Bu tarzda Botan'ın sıcak savaş alanlarında gerilla birlikleri içinde yerini alan Gevher yoldaş eylemlere katılır. Düşmana karşı kin ve öfke doludur. O'da tetiğe basar, bağımsızlık ve özgürlük sloganını haykırır ve yoldaşlarıyla birlikte sıcak anlar yaşar. Savaş anılarını anlatır ve bunu yoldaşlarıyla değerlendirir. Kimi zaman başarıları olan yönlerine dikkat çeker, yanlışlıklara, kuralsızlıklara karşı affedici olmaz.

Gerillanın koruması ve güvenlik hattı altında sağlıklı bir biçimde gerçekleşen IV. Kongre sürecinde güvenlik birimlerine bağlı olarak çalışır. Gevher yoldaş, geçmiş dört yıllık pratiğin olumlu olumsuz sonuçlarını öğrendiği gibi, alınan tarihi kararların anlam ve önemini birçok yönüyle kavramasa da, yaşanan tarihi sürecin etkisini ağırlıkta yaşayanlardan biri olur. Tartışmaların yoğun yapıldığı ortamda çoğu kez şunu dile getirir: "Şimdiye kadar partiyi, mücadeleyi bu kadar anlayamamış, yapılması gerekenler üzerinde bu kadar yoğunlaşmamıştım. Bu kez kendimi çok hazır hissediyorum" diye bilinci ve gücü kapsamında yapabileceklerini anlatır. Kongre hazırlık sürecinde ve gerçekleştiği ortamda kendi çapında yararlanmaya çalışan Gevher yoldaş, önemli sonuçlara varır. Kongre sonrası yapılan düzenleme ve dağıtım esnasında bir takımlık güç Garzan Eyaleti'ne gönderilir. Gevher yoldaş'da bu takımın içinde yerini alır. İlkbahara açılımla birlikte Garzan Eyaleti'ne ulaşılır.

Ülkenin değişik alanlarına açılma ve vatan olgusunu birçok yönüyle kavrama açısından oldukça zengin bir pratik olan Garzan Eyaleti'ne gidiş, Gevher yoldaşı etkiler. Birbirine çok benzeyen Kürdistan coğrafyası ve insanı her arkadaşta olduğu gibi, Gevher yoldaşta da aynı duygu ve düşüncenin gelişmesine yolaçar. Vatan olgusunu bütünleştiren gerçekleri daha iyi görme ve kavrama ortamına kavuştuğu bir süreçte, 9 Temmuz 1991 tarihinde sömürgeci güçlere yönelik bir eylemde çatışmaya giren bir gerilla birliğimizin değerli üyelerinden 13 ARGK savaşçısıyla birlikte kahramanca savaşarak şehit düşer. Yaralı haldeyken düşman askerleri "teslim ol" çağrısı yapar, ama Gevher yoldaş, "PKK militanları teslimiyeti tanımaz, PKK çizgisinde teslimiyet yoktur" der, silahını şehit düştüğü ana kadar çalıştırır ve PKK'nin militan kişiliğine yaraşır bir tavır sergiler.

Gevher yoldaş, Kürdistan kadınının savaşçılığını bir kez daha dile getiren bir yoldaş olarak anılacaktır!

Adı soyadı: Burhan DİNÇER
Kod adı: Serxûn
Mücadeleye katılış tarihi: 14 Mayıs 1991
Şehit düştüğü tarih: 9 Temmuz 1991, Şirvan

Adı soyadı: Yusuf TARHAN
Kod adı: Firaz
Doğum yeri ve tarihi: Nirveh köyü-Uludere, 1975
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarih: 11 Temmuz 1991, Bitlis

1989 yılı bahar aylarında gerilla saflarına katılan Firaz yoldaş, özlemi olan gerilla yaşamına kavuşur. Uludere alanında belli bir süre kaldıktan sonra eğitim için Güney Kürdistan kamplarına gönderilir. Verilen eğitimde önemli bir gelişme gösterir; Firaz yoldaş gelişmeye açık yönleriyle eğitimden en iyi yararlanan arkadaşlar arasında yerini alır ve

genç, enerji dolu yapısıyla kampın başarılı öğrencisi olarak manga komutanlığına atanır. Uyumlu ve girişken özellikleriyle kaldığı her ortamda sevilen ve saygı duyulan bir konumda olur. Derin sorumluluk duygusuyla her göreve koşar ve mutlaka başarır.

Yetiştiği ortamda edindiği savaşçı özelliklerini, savaş ortamında daha da geliştirerek, bir gerillanın ulaşması gereken özelliklere ulaşmanın çabasını gösterir. Savaşı kurallarına uygun yürütmenin çabasını gösteren ciddi ve komutanlık vasıflarına ulaşmaya çalışan Firaz yoldaş, savaşın deney ve tecrübesine ulaştıkça, önemli sonuçlar çıkararak, daha ileri bir gelişme kaydeder. 1991 yılının bahar aylarında yapılan düzenlemelerde parti tarafından komutanlık düzeyinde görev verilir.

Firaz yoldaş Garzan Eyaleti'ne gönderilen birlikler içerisinde takım komutan yardımcılığı görevine atanır. Ülkenin değişik savaş alanlarına açılmanın derin anlamını kavrayarak her yeri mücadeleye açık hale getirmeye çalışan arkadaşlardan birisi de Firaz yoldaş olur. Bitlis'te yürütülen faaliyetlere katılan Firaz yoldaş derin sorumluluk anlayışıyla görevlerine sarılır. Fedakar ve cesaretli özellikleriyle ön açıcı olur ve her işe en önde koşar. Yoldaşlarının saygı ve güvenini kazanmasını bilen Firaz yoldaş, en verimli dönemini yaşarken ve mücadelemize büyük kazanımlar sunmaya aday bir gelişme seyri izlerken, sömürgeci ordu güçleriyle girilen bir çatışmada şahadete ulaşır.

Mücadelemiz açısından gelecek vaadeden Firaz yoldaş, şehitler kervanına katılarak ölümsüzleşti. Anısına bağlı kalarak, mücadelemizi zaferle taçlandırarak yaşatacağız!

Bile yüreğini
bir hançer gibi.
Sık yumruğunu
bir balyoz gibi.
Vur ayaklarını
hissetsin toprak.
Sar kollarını
gidersin hasretini.
Aç gözlerini
parıl parıl ışıtsın
bir güneş gibi.
Biz de
biliriz sevgiyi
Biz de
taşırız umudu.
Biz de
yaratırız en güzeli.

Adı soyadı: Leyla AK
Kod adı: Rahime
Doğum yeri ve tarihi: Dêra Sor-Silopi, 1972
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarih: 11 Temmuz 1991, Bitlis

Ulusal kurtuluş saflarına akın eden onlarca genç arasında Leyla yoldaş da vardır. Yıl 1989: Ülkenin dört bir yanından harekete geçen gençlik, önü alınmaz duygularla silaha sarılır. Çünkü bir halkın varlığı yokluğu üzerine tartışma yürütmenin süreci aşılmış, savaşarak kazanmanın bilincine ulaşılmıştır. Toplumun en genç üyeleri savaşın içinde yerini almaya başladığı önemli bir süreçte, Leyla yoldaş da birçok yoldaşı gibi kararını savaştan yana kılmış ve dağların doruğuna çıkmıştır.

Katılımın ilk aylarında savaş birlikleri içerisinde yoğun bir savaş pratiği yaşayan Leyla yoldaş, birçok konuda deney-tecrübe sahibi olur. Her şeyden önce savaş ortamında dikkat edilecek hususların neler olduğunu, en ufak bir dikkatsizliğin nelere yolaçacağını yaşayarak kavrar. Gerilla yaşamına karşı ciddi bir yaklaşım göstererek kurallarına göre hareket etmenin çabasını verir. Ciddi ve sorumlu yaklaşımından dolayı imkanlar dahilinde verilen eğitimden yararlanmaya çalışır. Eğitimden ve yaşamdan öğrendiklerini uygulamaya çalışan bir konumda olur. Belli bir gelişme seviyesine ulaştıktan sonra, birlik içerisinde bir manganın sorumluluğunu üstlenir. Aldığı görevin sorumluluğunu taşıyan Leyla yoldaş, manga komutanlığına layık bir çalışma içerisine girer. Manga içerisinde yoldaşlarıyla yakından ilgilenir ve sorunlarını çözmeye çalışır. Yoldaşlarının da güven ve takdirini kazanan Leyla yoldaş, savaşkan özelliklerini daha da geliştirerek, savaşmanın kurallarını öğrenmenin çabası içine girer.

Günlerce Tahtê Reşê mıntıkasında düşman güçleriyle gerilla güçleri arasında süren çatışmalarda yer alan Leyla yoldaş, sergilenen direngenliğin, fedakarlığın örnek kişiliklerinden biri olmasını başarır. Düşman güçleri her türlü imkanını seferber ederek teknik, savaş araç-gereçlerini de kullanarak güçlerimizi imha etme operasyonlarını aralıksız sürdürürken, gerilla ise günlerce aç, susuz, uykusuz dağların enginliğine ve iradeye dayanarak savaşan onlarca gerillanın arasında biri de Leyla yoldaştır. İradenin her türlü güçlüğü yenebileceğini pratikte zorlukları aşarak gösterir. Ayrıca Kürt kadınının direngenliğini ve fedakarlığını kişiliğinde dile getiren bir pratiğin sahibi olur.

Botan'ın sıcak savaş alanlarında uzun süre kaldıktan sonra, IV Ulusal Kongre sonrası yapılan düzenlemede, Leyla yoldaş Garzan Eyaleti'ne gidecek birlikler içerisinde yerini alır. Partimiz ve halkımız açısından yaşanan önemli tarihi bir süreçte, harekete geçen birliklerin çoşku ve sevincini Leyla yoldaş da paylaşır ve dönemin emrettiği görevlerin başarısı için Garzan'ın çeşitli alanlarına ulaşır. Bitlis çevresinde yürütülen faaliyetlere katılan Leyla yoldaş, yılların kendisine kazandırdığı olgunluk ve direngenlikle çalışır ve yoldaşlarına büyük yardım ve destek sunar. Alanda gerillayı oturtma ve geniş kitlelere ulaşma faaliyetlerine yoğunluk kazandırılmaya çalışıldığı bir süreçte, düşman güçlerinin engelleme çabalarını boşa çıkarma ve hedeflenene ulaşma çabası içinde olunur. Ancak böyle bir faaliyetlilik içindeyken 11 Temmuz 1991 tarihinde düşman güçleriyle karşılaşan gerilla birliğimiz ile düşman arasında bir çatışma durumu yaşanır. Bu çatışmada bir yoldaşıyla birlikte şehit düşen Leyla yoldaş, ARGK savaşçılığına layık bir tarzda çatışır ve düşman güçlerine gerekli olan cevabı verir.

PKK'nin Kürt kadınına gösterdiği yolda yürümenin, onur ve şeref kazandırdığını Leyla yoldaşın devrimci yaşamında ve şahadet olayında görmekteyiz. Her şeyi yeniden kazanmanın savaşı olan ulusal kurtuluş savaşı, Kürt kadını için kendi hak ve özgürlüklerine kavuşmanın tek yoludur. Kürt kadını da saflarda yer alırken, bunun bilinci içinde hareket etmekte ve insanca yaşamın kavgasını vermektedir.

İnsanca yaşamın kavgasını, ulusal kurtuluş saflarında yer alarak veren Leyla yoldaşı anarken, zafere giden yolda daha da kararlı yürüyeceğiz!

Adı, soyadı: M. Veysi ALYAMAN
Kod adı: Medeni
Doğum yeri ve tarihi: Diyarbakır, 1967
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarih: 16 Ağustos 1991, Şirvan

Okumuş, aydın özelliklere sahip olan Medeni yoldaş, mücadelemizin aydın gençlik arasında yoğun olarak tartışıldığı bir ortamda parti düşünceleriyle tanışır. Ulusal bağımsızlık ve özgürlük düşüncesini bütün yönleriyle kavrama ve bilince ulaşma durumunda olmazsa da, parti öncülüğünde yürütülen kurtuluş savaşının anlamını, önemini ve gerekliliğini bilir. Sorunların bilincinde olan bir Kürdistanlı genç olarak kendisine düşen görevin sorumluluğuyla hareket eden Medeni yoldaş, kararını vererek gerilla saflarına ulaşmaya çalışır. Bir grup yoldaşıyla birlikte Diyarbakır'dan, Cudi'ye ulaşır. Belli bir süre Cudi alanında sıcak savaşa katılan ve yaşama olgun bir katılım sağlayan Medeni yoldaş, daha sonra Güney Kürdistan eğitim kamplarına gönderilir.

Eğitim kamplarında uzun süre kalan Medeni yoldaş, birçok yönüyle ülke ve savaş gerçekliğini öğrenir. Parti yayınlarını okuyarak, parti ve mücadele sorunlarını kavramaya çalışır. Medeni yoldaş, olgun ve sade özellikleriyle katılımcı bir konumda olur. Yaşam ve ilişkilerde uyumlu ve saygınlık uyandırır. Görevin küçüğüne, büyüğüne bakmadan her işe koşan Medeni yoldaş, kurallara bağlı hareket eder; emir-komuta zincirine ciddi yaklaşır ve görevlerini bu temelde yerine getirir. Medeni yoldaş saygı dolu bir kişiliğe sahiptir; yoldaşlarına karşı saygı dolu yaklaşımları, ona karşı da saygıyı geliştirir. Uyum içinde çalışmalara katılır ve mücadeleye hizmet etmekten kaçınmaz. Öğrendiklerini pratikte uygulamanın çaba ve bilinci içinde olur.

1991 yılının bahar aylarında Garzan Eyaleti'ne geçen Medeni yoldaş, eğitim kamplarında kavradığı doğruları pratikte uygulamaya çalışır. Alana yeni açılmanın birçok zorluğunu yoldaşlarıyla paylaşır. Kurye görevini üstlenerek, partiyle eyalet arası bağlantıyı sağlayan grup içerisinde yer alır ve bununla beraber birlik içerisinde manga komutan yardımcılığı görevini yürütür. Katılımcı, olgun özellikleriyle partiye, mücadeleye güç kazandırmak isteyen bir kişilige sahip olan Medeni yoldaş, en verimli olacağı bir dönemde sömürgeci ordu güçleriyle girilen çatışmada şahadete ulaşır.

Medeni yoldaşın olgun ve katılımcı özelliğini örnek alarak mücadelemizde yaşatacağız!

Adı soyadı: Hacer KAPLAN
Kod adı: Sinan
Doğum yeri ve tarihi: Mijin (Akduman) köyü-Uludere, 1971
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarih: 16 Ağustos 1991

Sinan yoldaş yurtsever bir aile ortamında büyür. 1989 yılında gerek alanda mücadelemizin gelişmesinde, gerekse ailenin yurtsever oluşu nedeni ile gerilla saflarına katılır. Güçlü bir istek ve özveriyle ARGK saflarına katılan Sinan yoldaş, saflarda şehit düşen yakınlarının intikamını almak ve silahlarını omuzlamak amacındadır. Henüz çok genç yaşlardadır. Fedakar, cesaretli olma gibi olumlu özellikleriyle parti eğitiminden geçen Sinan yoldaş, kısa süre içinde gelişme gösterir. Olgun ve uyumlu yapısıyla gerilla yaşam ve ilişkilerine erken adepte olur. Parti içinde deneyim-tecrübe kazanan Sinan yoldaş, bir süre sonra manga komutanlığı görevine getirilir.

Sorumluluk duygusu gelişkin ve görev üstlenmek isteyen bir konumda olan Sinan yoldaş, pratik içersinde birçok görev alır ve layıkıyla yerine getirir. Göreve yaklaşımı doğru temellerdedir. Verilen her görevi mutlaka başarmak ve sonuç alıcı olmak ister. Büyük bir istekle görevlerini yerine getirir.

Uludere, Güney Kürdistan sahalarında uzun süre kalan Sinan yoldaş, parti eğitiminden geçer. En son, Garzan Eyaleti'nde bir grup yeni katılım sağlayan kadro ve savaşçı adayını başka alana geçirmek üzere görevlendirilen Sinan yoldaş, görevinin bilinci içindedir. Ancak geçiş sırasında 16 Ağustos 1991 günü sömürgeci ordu güçleriyle girilen bir çatışmada 14 yoldaşıyla birlikte şahadete ulaşır.

Olgun ve gelecek vaddeden Sinan yoldaşa da söz veriyoruz ki; büyük davanın istediği kişiliğe kavuşarak, Kürdistan'ı zaferle taçlandırıncaya kadar silah elde savaşacağız!

Adı soyadı: Cemil ADIYAMAN
Kod adı: Rizgar
Doğum yeri ve tarihi: Uludere, 1975
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şehit düştüğü tarih: 16 Ağustos 1991, Şirvan

Rizgar yoldaşın, mücadeleye katılışında etkili olan önemli bir özelliği, savaşa ve silaha olan meraktır. Savaşı yakinen duymak ve silah elde düşmana karşı savaşma istemiyle dolu olan Rizgar yoldaş, birçok yaşıtı gibi köy yaşamının dar kalıplarına sığmaz. Düşüncesi dağdaki ARGK güçlerine takılır. Onların içinde yer alarak, her yönüyle yeni olan yaşama akmak ister. Nitekim 1989 bahar aylarında dağlara ulaşarak özlemini gerçekleştirir. Bestler alanında faaliyet yürüten ARGK birlikleri içinde yerini alan ve yeni yaşamı kavramaya çalışan Rizgar yoldaş, cesaretli ve atak özellikleriyle kısa süre içinde yaşama adapte olmasını bilir. Savaş tecrübesi edindikçe savaşçı özelliklerini geliştirir ve katılım gösterir.

Rizgar yoldaş, görevden göreve koşar, pratik işlerde başarı gösterir. Hizmet etmede kusur etmez. Durmadan, dinlenmeden çalışır. Araziyi avucunun içi gibi bilir. Bunun için de kurye görevini ağırlıklı üstlenir. Gece-gündüz hareket halinde, birlikler arasında bağlantı kurar. Yine Bölgeler arası kuryelik görevini büyük bir özen ve titizlikle yerine getirir. Sıcak ve canlı özellikleriyle çevresindeki arkadaşları da harekete geçiren ve çoşkulu kılan bir konumdadır. Öncülük görevini kimseye bırakmaz, keklik gibi dağlarda seker, gezer. Önemli görevler başarır.

En son Garzan Eyaleti'nde görev üstlenen Rizgar yoldaş, içerisinde kaldığı birliğin öncüsü ve kuryesidir. Manga komutan yardımcılığı görevini de yerine getiren, pratik başarıya sahip bir konumda çalışır ve mücadelemizin alanda gelişmesi için önemli katkılar sunar. Pratikte yoldaşlarının güven ve takdirini kazanan Rizgar yoldaş da, düşman güçleriyle, gerilla birliklerimiz arasında çıkan bir çatışma sonucu şehit düşer.

O'nun karar ve azim gücünü esas alarak mücadelemizin her alanında gelişmesini sağlayarak yaşatacağız!

VE KIRMIZI KARANFİL FIŞKIRACAK ARKASINDAN

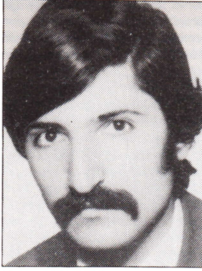
Ha dedik babo
Dersim'den Koçgiri'den
Zilan'dan ha dedik ha
Şeyh Sait'ten Seyit Rıza'dan
ha dedik.
Bir avuçtuk
parçadan parça
zulme, sömürüye, baskıya
karşıydık
ayaklandık.
Bir avuçtuk babo bir avuç
bir avuç silahşör
cengaverdik
kadındık, kızdık, delikanlıydık...
yeni bıyığı terlemiş,
ihtiyardık babo ihtiyar
saç sakal ak
iki büklümdük.
Üstüne üstüne yürüdük düşmanın
kaçmadık önünden
yedi sülalemizin intikamını aldı
kurşunlarımız
bilcümle şehitlerimizin
babayiğitlerin
toy delikanlıların
kadınlarımızın
kadınlarımızın babo.
Onlar ki yiğitten yiğit
onlar ki tarihin zulmünü sırtlayan
onlar ki babo
canpareleri karınlarında
dünyaya süngü ucunda gelen.
Kan vardı arpacıkta
kan vardı kan
bastık
bastık
bastık tetiğe
bilcümle şehitlerimizin anısına
parça parçaydık ya babo
parçadan parça
yolun sonunu göremezdik
evvelden
bir duvar gibi kaplamışlardı
çıkarları uğruna bile değil
parçalanmışlık işlemişti
uşaklık, kalleşlik işlemişti
pis bedenlerine.
Bir duvar gibiydi önümüzde
kapkaranlık, körkütük
ve hain feodal reis takımı
birleşemedik, birleşemedik
Ağrı'yla, Palu'yla, Genç'le
birleşemedik babo
ve yenildik.
Kan akıyordu isyandan
kan akıyordu oluk oluk
körpe bedenler namlusunda
mitralyözlerin
genç ihtiyar, çoluk çocuk
ve iplerde sallandık
üstüne üstüne yürüdük
ölü bedenlerimizle ihanetin
boyun eğmedik.

14 Temmuz direnişinin atılımcı ruhuyla donanarak düşmana daha güçlü vuralım!

14 Temmuz 1982 günü Diyarbakır zindanında **M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ** ve **Ali ÇİÇEK**'in başlattığı büyük ölüm orucu eyleminin halkımızın ulusal kurtuluş savaşımını yükseltmede, serihildanlara geçmesinde belirleyici önemde etkileri ve yol göstericiliği olmuştur. Bu yüzden Kürdistan halkının tarihinde zindan direnişlerinin çok önemli bir yeri vardır. Özelde Diyarbakır zindanında odaklaşan bu direnişler günümüz mücadelesine çok değerli miraslar bırakmıştır. Mazlum, Dörtler, Kemal ve Hayri'lerin şahsında temsilini bulan direnişlerin ortaya koyduğu gerçeklikler, ulusal olduğu kadar uluslararası özellikleri de bağrında taşımaktadır. Tarihimize güçlü bir şekilde damgasını vuran muazzam direnişlerin oluşmasında kuşkusuz bu kişiliklerin belirleyici rollerinin olduğu gün gibi ortadadır. Böylesi direnişleri yaratan kişilikler olmasaydı Kürdistan halkı bugün topyekün bir savaşın içinde de olamazdı. Bu kişiliklerin nasıl ortaya çıktığı yaşanılan süreçler, çekilen acılar bir bütün olarak iyi kavranmazsa yaratılan değerler de bilince çıkarılamaz. Bilince çıkarılamadığı oranda da şehitlerin anılarına bağlı kalınamaz.

Kürt halkı denildiğinde acılarla örülmüş, insanlığından çıkarılmanın eşiğine getirilmiş bir halk akla geliyordu. Bu duruma düşürülmüş bir halkın bağrından çıkan, tarihi süreçlerin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek özelliklerini konuşturan önder kişiliklerin yarattığı gelişmeler anlamlı ve görkemlidir. Parti tarihimizde 12 Eylül faşist darbesinin yapıldığı yıllar yaman yıllar olarak bilinir. Sadece düşmanın azgın saldırıları değil, parti içinde yaşanan örgütsel kriz de dönemin sorunlarını çok ağırlaştırmıştır. Düşmanın yoğun tutuklamalara girişmesi ve bu tutuklamalarla birlikte önder kadroların çoğunun düşmanın eline geçmesi sonucunda örgütsel kriz daha da ağırlaştı. 12 Eylül tutuklamaları aynı zamanda yeni bir gelişmenin de başlangıcını oluşturuyordu. Partimiz dönemin taktiği gereği Ortadoğu sahasına çekilmiş, hiç zaman geçirmeden ülkeye yeniden dönüşün hazırlıklarına başlamıştır. Küçük-burjuva reformist, milliyetçi örgütler ise, faşizm karşısında tam bir bozgun ve kaçışı yaşadılar. Gerçekten koşullar dayattı diye direnmek anlayışıyla değil, direnmenin bir görev olduğu bilinciyle hareket etmek gerekiyordu. Kürdistan ulusal bağımsızlık kavgası öyle bir kavgaydı ki, uğruna gözünü kırpmadan ölüme gidecek insanların ortaya çıkmasını zorunlu kılıyordu. Başka türlü bu dava ne savunulabilirdi, ne de sürdürülebilirdi. Böyle bir dava uğruna ölenler ise her zaman yüceltilmeye layıktırlar. Çünkü onların bu davranışları özgürlük mücadelesinin büyüklüğünü ve kutsallığını gösterir. Kritik dönemlerin şahadetleri, bir süreci kapatıp bir başka süreci başlattıkları için böylesine muazzam özellikler taşırlar. Zindanlardaki şahadet olaylarına da böyle bakmak gerekiyor.

Mazlum, Dörtler, Hayri ve Kemal'ler sergiledikleri direnişler ve şahadetleriyle ne söylemek istediler, nasıl bir ortamda karar kılıp harekete geçtiler, bunlar öyle kolay izah edilecek olaylar değildir. Her birinin tarihimize bıraktığı değerler vardır. Hayri'ler, Kemal'ler eylem adamları olarak tarihi nasıl karşıladılar? Onların direnişleri salt faşizme karşı bir direnme olarak ele alınabilir mi? Bir halkın kişilikte temsilini yapmak ve bunun savaşımını vermek izah edilemeyecek kadar bir kapsama sahiptir. Hayri, 14 Temmuz günü büyük ölüm orucuna başlayacağı zaman yanında bulunan yol-

M. Hayri DURMUŞ

daşlarına "başardık, başardık" demekle neyi ifade ediyordu? Hayri şahadetine kadar süren tutsaklık yaşamı boyunca sürekli mahkemelerde siyasi savunma yapmanın tarihsel anlamı üzerinde durmuştur. Bunlar bugünkü mücadeleye ışık tutan, yol gösteren tavırlardır.

Kaypaklığın, dönekliğin, ihanet ve kaleşliğin cirit attığı, halkın tamamen susturulduğu ve bastırıldığı bir ortamdan fazla etkilenmeden, yalpalanmadan geçmek, doğru tavrı koymak bedeli çok ağır ve korkunç düzeyde bir irade gücüne kavuşmayı şart koşuyor. Buna rağmen Hayri onurlu eylemine başlamadan önce çıktığı duruşmada, *"Bu benim son duruşmam olacaktır. PKK safla-*

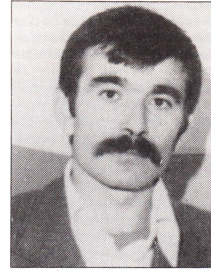

Akif YILMAZ

rında Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesi için yıllarca mücadele verdim. Kişisel hiçbir beklenti ve hesabım olmadı. Daha fazlasını yapamadığım için mezar taşıma 'Bu adam halkına karşı borçlu gitti' diye yazın' diyordu. Kemal ise, *"Bugüne kadar kalmamalıydık, önce biz ölmeliydik"* diyerek dönemin ihtiyaçlarına şahadetle yanıt vermenin gerekliliğini kendisine duyduğu öfkeyle dile getiriyordu. Yüzyılların birikimleriyle yaratılan değerlere sahip olan bir halkın önder militanlarının tavırları ve sözleri davaya olan inancın doruğunu gösteriyordu. Çünkü bütün değerleriyle birlikte Kürt halkı mezara gömülmek isteniyordu. Dışarda halkı susturan sömürgeci faşizm, bu sefer zindanları teslimiyet ve ihanet batağına çekmeyi amaçlıyordu. Hayri ve Kemal'lerin başlattığı 14 Temmuz eylemi bundan dolayı sadece faşizme karşı bir direniş değil, aynı zamanda bir halkın bu kişilikler özgülünde savunulması, yok oluşunun önüne set çekilmesidir de. Düşman bütünüyle yüklenip bu gerçekliği ortadan kaldırmanın çabası içindeyken böyle bir direniş ve inançla karşılaşmış olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştır.

Hayri, Kemal, Akif ve Ali eylemleriyle bir dönemi açmışlardır. Bu öyle bir dönem ki, hala devam etmektedir. Yüzyıllardır Kürdistan halkı sayısız direnişler gerçekleştirmiş olsa da, düşmanları karşısında genellikle savunma durumunu yaşamıştır. Dağları mesken tutması da bunun en açık ifadesidir. Bu anlamda 14 Temmuz direnişi Kürdistan halkının savunma durumundan saldırı durumuna geçmesinde önemli bir role sahiptir. Hatta ağırlıklı olarak onun dayatıcı özellikleri vardır. Partinin de henüz ülkeye giriş hazırlıklarını tamamlamamış olması da dikkate alındığında, 14 Temmuz'da Hayri ve Kemal'lerin nasıl bir atağa ve saldırıya geçtikleri daha iyi anlaşılır. 14 Temmuz sonrası süreçler bilinir ki, hep düşmana karşı bir eylemlilik içinde geçmiştir. 1984 Eruh-Şemdinli atılımı ve daha sonraki atılımlarda 14 Temmuz'un manevi komutanlığının, emir ve talimatlarının etkilerini görmek ve bilince çıkarmak gerekiyor. 14 Temmuz'un belirleyici rolünün olması o günün tarihsel gelişmeleriyle direkt ilintilidir.

14 Temmuz, ülke koşullarında mücadelenin ölümüne yürütülmesi gerektiğini, yine gerektiğinde ölümün üzerine cesaretle yürünmeden hiçbir şeyin elde edilemeyeceğini de göstermiştir. Düşman halkımızın beynine, kanına ve ruhuna öyle bir yerleşmiş ki, onu tırnakla, dişle parça parça söküp koparmaktan başka bir yol kalmamaktadır. 14 Temmuz'un militan savaşçıları bunu kendi bedenlerinden söküp atarak hayata geçirdiler. Düşmanın halkımızdan bir bir koparıp aldığı değerleri kendi şahıslarında korudular. Kürtlük adına olan değerlerin korunmasının onurlu temsilini başardılar. İşte bundan dolayıdır ki, PKK IV. Kongresi'nde 14 Temmuz günü, Ulusal Onur Günü olarak ilan edilmiştir. 14 Temmuz'un yıldönümünü anma günlerine baktığımızda halkımızın Temmuz sıcaklığı ve ruhuyla daha fazla dayanışma içine girdiğini, ulusal onuruna daha fazla sahip çıkmaya başladığını görürüz. İşte eylemlerin ve kişiliklerin büyüklüğü halkı ayağa kaldırmasıyla, savaştırmasıyla ölçülür. Görev adamı olmak, halkı bilinçlendirip ayağa kaldırmak, serihildanlar yaptırmak, düşmanı parça parça yok etmekle mümkündür. Görev ve dava adamı, gerektiğinde ölmesini bilmek kadar, siyasal gelişmeleri çok iyi takip etmek, dönemin özelliklerini ve ihtiyaçlarını iyi ortaya koymakla ancak başarı hattını yakalayabilir. Hayri ve Kemal'ler bütün olanaksızlıklara ve dünyadan izole edilmiş olmalarına rağmen bunu çok iyi yaptılar ve tarihteki onurlu yerlerine kavuştular.

TC sömürgeciliği halkımıza kendi istediği bir yaşamı dayatıyor. Halkı bu yaşam içine çekmek için başvurmadığı yöntem kalmamıştır. Kürt halkının böyle bir yaşama çekilemeyeceği, buna seyirci kalamayacağını gösteren 14 Temmuz direnişinin temsilciliği öyle basit bir temsilcilik değildir. Bu temsilcilikler yüzyılları kucaklamıştır. Bu anlamda faşizme karşı direndiler biçiminde bu kişilikleri, gerçeklikleri formüle etmek dar bir yaklaşıma düşmek olur. Zindandaki mücadelenin önemli bir yönünün faşizme karşı bir direniş hareketi olduğu doğrudur. Ama bu direnişler, aynı zamanda örgütsel krizin aşılması yönünde verilen bir

Kemal PİR

mücadele olarak da değerlendirilmelidir. Büyük ölüm orucu eylemi partinin bitmediğini, Kürt halkının mücadelesine kesintisiz önderlik ettiğini en çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur. Hiçbir halkın tarihinde zindan direnişleri bu kadar zengin ve belirleyici konumda olmamıştır. Tarihin en acımasız bir şekilde kendi yasalarını uyguladığı ortama müdahale etmek için halkların görkemli kavgalarına önderlik etme yüceliğine kavuşmak gerekiyor. Böyle olmayı başaranlar başta örgütlenmeyi esas alırlar. Günümüzde halkımızın örgütlülük düzeyinin temellerini, en belirgin yönlerini 14 Temmuz direnişinde bulabiliriz. Hayri ve Kemal'lerin söz ve davranışlarında halk ön-

Ali ÇİÇEK

derliğini ve particiliği görürüz.

Şimdi 14 Temmuz büyük ölüm orucu ve onun önderleri M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK'lerden, bunların dışında da yığınla sonuçlar çıkarmak mümkündür. Bunlar yapılmalıdır da. Fakat asıl yapılması gereken onların anılarına nasıl bağlı kalındığıdır. Mücadelemizin genel gelişim seyri bu bağlılığa karşılığını veriyor mu? Parti Önderliğimiz zindan direnişlerinin ve şahadetlerinin tarihsel durumuna değindikten sonra şunları söylüyor: *"Buradaki direnişler, Kürdistan halkının en devrimci, en yeni, en soylu temellerde kalkışını, hem de insanlığın hanesine en seçkin bir biçimde girişini kanıtlamıştır. Dolayısıyla her yönüyle doğru kavranması gerekir. Hiç kimse bu sürecin anlamını tam iyi çözmeden, PKK'nin daha sonraki gelişmelerine akıl erdiremez, ona layık bir militan olamaz. Özenle ve vurgulayarak söylüyoruz: Özellikle zindan direnişçiliği kavranmadan bir PKK'li olunamayacağı gibi, ya bir tasfiyeci, ya bir bozguncu olup çıkmak, ya da son derece bitik bir mülteci külçesi olmaktan öteye gitmeyecek bir tip ortaya çıkar. Onların direnişlerini esas almayan, iliklerine kadar onu duymayan, onu büyük bir dava, sonuna kadar bağlı kalınması gereken bir erek olarak beynine kazımayan, işlemeyen birisi parti davamızda her zaman tehlikeli olacaktır..."*

Evet zindan direnişleri ve şahadetleri halkın ayaklandırılmasını, yeni yaşamın kurulmasını esas aldığı için bağlılığın bu içerikte olması PKK'lileşmenin de bir ölçütü durumundadır. Günümüzde ise askerileşmeye doğru giden bir halk gerçekliğimiz vardır. Halkın askerileşmesi, savaşımımızın vardığı düzeyi rahatlıkla ortaya koyar. Şimdi böyle bir gelişim karşısında bireysel özellikleri konuşturmak, parti militan kişiliğine gelmemek, halka tepeden bakmak, vasat çalışma temposundan çıkmamak ve asli değil de tali sorunlarla örgütü ve yapıyı uğraştırmakla bu ihtiyaçlara yanıt verilemez. Bu noktada anıya ve şehitlere bağlılıkta bir aşınma ve yozlaşma gündeme gelir. Direniş mirasımızın üstünde bağdaş kurup oturmak PKK savaşçılığının tarzı değildir. PKK savaşçılığı emeği, özgücüne güvenmeyi, her koşul altında yaratıcılığı temel alır. Hayri ve Kemal'lerden alınması gereken en önemli sonuçlardan birisi de budur. Şahadetlerle, direnişlerle elde edilen parti saygınlığımızın doğru değerlendirilmesi, kişinin bunun karşısında tutumunu netçe belirlemesi büyük bir önemle, büyük bir titizlikle ele alınmalıdır. 14 Temmuz direnişi bastırılmış, sindirilmiş, iliklerine kadar korku ortamına çekilmiş bir halkın ayaklandırılmasının yolunu açtı. Nitekim bugün mücadelenin yarattığı güven ve saygınlık kitleleri kendiliğinden mücadele içine çekiyor. İlk direnişlerin bundaki rolünü görmeden şahadetlerin verdiği mesajları doğru algılamak da mümkün olmaz.

Sonuç olarak; 14 Temmuz büyük ölüm orucu her şeyin karanlığa gömülmek istediği bir ortamda aydınlığa çıkışı gösteren yoldur; pasifizme, oportünizme, teslimiyet ve ihanete karşı bir atılım ruhudur; yeni yaşamın ölümlerde yaratılmasıdır; düşman ne kadar güçlü olursa olsun ona karşı nasıl direnilmesi gerektiğinin en seçkin örneğidir; bir halkın yeri geldiğinde tek tek kişiler şahsında nasıl temsil edilmesi gerektiğinin muazzam bir pratiğidir.

Bu temelde kendimizi biçimlendirelim, güçlendirelim, 14 Temmuz'un atılımcı ruhuyla düşmanın üzerine daha güçlü yürüyelim, düşmana güçlü vuralım, sonuç alalım ve bu şekilde şehitlerimizin anısına bağlı kalalım!

- Yaşasın 14 Temmuz büyük ölüm orucu direnişi!

- Yolumuz Hayri'lerin, Kemal'lerin, Akif'lerin, Ali'lerin yoludur!

- Yaşasın Başkan APO!

- Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!

- Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve yerli gericilik!

SAVAŞ TARZIMIZI DÜZELTELİM ZAFER YÜRÜYÜŞÜNDE İKTİDARA ULAŞALIM!

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, sömürgeci düşmanın 1992 yılının başından bu yana birçok cepheden yürüttüğü imha saldırılarının boşa çıkarıldığı ve bu temelde ulusal kurtuluş mücadelemizin büyük bir atılıma geçtiği bu döneme ve önümüzdeki yaz hamlesine ilişkin perspektifleri işleyen talimatlar geliştirdi. Savaş cephesinde yer alan ve yer almaya aday güçlerimizin eğitildiği savaş karargahlarına ulaştırılan talimatlardan birini; savaşımızın ulaştığı mevcut boyutunun ve önümüzdeki süreçte alacağı biçim ve kapsamın daha iyi anlaşılması, sonuçlarının doğru perspektifler temelinde örgütlendirilmesi açısından okuyucularımıza aktarıyoruz. *"Bu dönem, gerçek bir saldırı dönemidir"* sözleriyle başlayan talimatta Abdullah ÖCALAN yoldaş, ilkin bu döneme nasıl ulaşıldığının temel bazı noktalarına dikkat çekiyor: *"Biz bu dönemi kolay yakalamadık. Büyük sabır, inat ve çaba bir an bile eksik edilmedi. Önderlik düzeyinde böyle olduğu gibi, en sıradan savaşçıyı da bu çabayla yaşatarak buraya kadar geldik. Hiç kimse bu gelişmeleri tesadüflerin veya herkesin çalışmasının bir sonucu olarak görmesin. Hayır! Doğru çalışma vardı, yeterince çaba vardı. Bazıları buna layıkıyla karşılık verirken, bazıları da tersinden yaklaşarak büyük kayıplara, hatta kendilerine kalsaydı yenilgilere götürebilecek tarzda bu sürece katıldılar. Bunlar unutulamaz. Saldırı konumunu elde etmemiz, partiye ve savaşa her şeyini verenlerin bu konuda sınırsız çaba, büyük fedakarlık ve cesareti yaşamın esası haline getiren tutumlarının zaferidir. Yoksa, bununla oynayan, bunu kendine göre yorumlayan, keyfe tabi tutan tutumların bir başarısı değildir. Ve onlar da, başarıya kendiliğinden ortak olmayacaklarını bilmelidirler. En önemli bir görev de, bu tarzda kendini katmayanların bu başarıda paylarının olmadığını bilmeleri; hak-başarı elde etmek istiyorlarsa, hiç olmazsa bundan sonra bunu tutturmalarıdır."*

"Direnme kendi başına zaferi sağlayamaz"

Tüm partili militan savaşçıların, milislerin ve çeşitli düzeylerde katkı sunan tüm çevrelerin bu temelde ileri bir hamleye geçmemiz gerektiğine dair bir sorumluluk bilinciyle hareket etmelerinin şart olduğunu belirten Abdullah ÖCALAN yoldaş, düşman politikasının halen ezme ve teslim alma biçiminde geliştiğini belirterek, *"Bu politika karşısında direnme esastır"* diyor. Şimdiye kadar direnildiğini, fakat bundan sonra bunu ileri bir aşamaya, yani saldırı yönü ağır basan bir savaşa dönüştürmek istediklerini de ekleyerek devamla, direnmenin tek başına yetmediğini vurguluyor:

"Direnme yüce bir savaştır ve gereklidir, fakat kendi başına zaferi sağlayamaz. Bizim şimdiye kadar yaşadığımız savaşın ağır basan yönü de direnmedir; savunma da direnmedir. Teslim olmama, ezilmeme... Fakat yalnız direnmeyle zaferin kazanılamayacağını da çok iyi gördük. Bu aşamadaki savaşımızın ağır basan yönü yine direnme savaşı biçiminde olmakla birlikte, hiç olmazsa, ülke genelinde topyekün ve aynı biçimde gelişmese bile, mevzi alanında bazı önemli alanlarda saldırıya geçebilme imkanı da elde edilmiştir. Dolayısıyla bazı yerlerde saldırı konumuna geçilmiştir. Ve bu, savaşın farklı bir dönemine denk gelmektedir. Hiç şüphesiz direnme savaşı döneminde de saldırı vardır. Biz bu anlamda bir saldırıdan bahsetmiyoruz. Bizim bahsettiğimiz, bazı yerlerde düşmanı mevzide de olsa dengeleme durumundaki saldırıdır. Bunun imkanı elde edilmiştir. Bu hususun iyi görülmesi gerekiyor. Ve daha önceki saldırılarla karıştırılmaması gerekiyor. Bu, giderek birçok bölgeye de taşırılabilir. Yaza yönelik hazırlıklarımız birkaç yerde değil, ülkenin geneline taşırılan değişik saldırı konumunu yaratmaktır."

Gerillanın büyük saldırı hamlelerine girişmesiyle birlikte, serihildanların da mevcut örgütlülükleri daha da geliştirilerek atağa geçmesi gerektiğini söyleyen Abdullah ÖCALAN yoldaş, *"Saldırı döneminin serihildanlarını da daha değişik ve daha gelişkin biçimleriyle sürdürmek gerekiyor"* diyor. Güz hamlesine doğru bu çalışmanın daha da hız kazanacağını belirten Abdullah ÖCALAN yoldaş, yaz ve güz dönemlerinin temel taktiklerini böyle açıkladıklarını, ancak bu konuda olası yanılgılara düşmemek gerektiğine dikkat çekiyor:

"Fakat bu dönemin çok ilerisinde, yani 'denge durumunu aştık, saldırı durumuna geçtik' biçiminde de anlaşılmamalıdır. Hatta tam dengeyi her düzeyde tutturduğumuzu da söyleyemeyiz. Mevzidir, denge durumu geçicidir, kararsızdır. Fakat bir gerçektir. Dengeden saldırıya henüz geçilmediğini bilmemiz lazım. Dengeden tam saldırıya geçmek, alanları kesin temizlemek anlamına gelirken, bu konuma ulaşmaktan uzağız. Dolayısıyla, yaptığımız saldırılar, ülkeyi düşmandan tamamen temizlemek gibi bir amaca yönelik değildir. Bu ağır gelir ve kaldıramayacağımız bir amaçtır. Örneğin bir karakolun çevresi temizlenirken, zorlarsak gücümüzü belki tümünü temizleyebilir, ama bu aşırı zorlama olur. Bu da büyük kayıplara götürebilir. Bu aşamada göze alacağımız kayıplar bu kadar olmaz. Demek ki topyekün temizlik ileri bir saldırı durumunu gerektirir ki, henüz ona ulaşmaktan uzağız. Ama dengeye yaklaşan mevzilerde de saldırının çok yerinde olduğu ve epey sonuç aldığı da, bu son eylemlerde ortaya çıkmıştır. Daha iyi planlama, çok iyi hazırlanma buna göre güç ve donanım mutlak başarıyı elde edebiliyor. Yanlışa düşmemek gerekir. Eskinin o salt direnmeyi, savunmayı kurtarma amaçlı saldırılarıyla karşılaştırmamak gerekir. Bunlar zaten ileri boyutlu saldırılar değildir. Daha çok da düşmanın saldırılarına karşı bir savunmaydı. Veya savunma içinde bir saldırıydı. Ama dikkat edin, bu sefer biz saldırıyoruz. Öyle düşman saldırırken biz saldırı yapmadık. Daha çok inisiyatifimizde ve uygun gördüğümüz koşullarda planlıyoruz. Ama bu da dediğim gibi toptan sökme ve bu konuda sonuna kadar yüklenme değil. Böyle bir özelliği icra ediyor. Mevzilenmeyi giderek yerel mevzilerden çıkarıp, ülke çapında yaygınlaştırmak gerekiyor. Yani bütün eylem perspektifimizi bizzat planlayan, istediği zamanı, zemini seçen, tam imha edemezse bile önemli oranda parçalayan ve böylece savaşı bir adım daha tırmandıran bir aşama olduğunu bilmeli ve buna uygun yol almayı gerçekleştirmeliyiz..."

Abdullah ÖCALAN yoldaş, nereden bakılırsa bakılsın bu tarzın gelişeceğe benzediğini belirterek, mevcut hareket tarzımızı, mevcut veriler ışığında yeniden düzenlememiz durumunda böyle bir saldırı konumuna ulaşabileceğimizi vurguluyor. *"Ama belirttiğimiz yanılgılara düşmemek gereği de çok açık bir şekilde ortadadır"* diyen Abdullah ÖCALAN yoldaş, bu konuda şu uyarıyı yapıyor:

"Israr edilirse, her iki anlayış da sağ ve sol sapma biçiminde ciddi tahribatlara yol açabilir. Bütün birimlerimiz, her iki anlayışa da düşmemenin hassas dengesini tutturmak zorundadırlar. Özellikle çok pasif savunma ruhunu yaşayan birimleri kesinlikle ikaz, uyarılarla bu konumlarından uzaklaştırmak gerekiyor. Bu dönem aşılmıştır diyoruz..."

"İstersem savaşırım, istersem savaşmam keyfiliği dayatılamaz..."

Pasif savunma durumunu, ruhunu yaşamanın normal savunmadaki direnişçi yaklaşımı bile olmadığını vurgulayan Abdullah ÖCALAN yoldaş, bunun kayıplara yol açmanın bir nedeni de olduğunu belirtiyor ve bu, *"Kendini çürümeye, gittikçe ölüme terk eden, kabul edilemez ve affedilemez bir konumu ihtiva ediyor"* diyor. Abdullah ÖCALAN yoldaş, devamla şunları açıklıyor:

"Çok geri, başarı şansı olmadığı gibi, kaybı mutlak olan savaş gerçeği bunun tehlikeli, anlamsız, yersiz olduğunu göstermiştir. Kimse bu biçimde birimle ne oynayabilir, ne de öyle tutabilir. Yani üste doğru direnme kurallarına bağlı olmayan, ne olduğu belirsiz ve son derece şekilsiz olan anlayışların birimlerle böyle oynaması en ağır suçtur ve sorumlularını derhal yargılamaya almak gerekir diyorum. Bu yönü göreceğiz. Halen bazı birimlerin bu durumu yaşadığını biliyoruz. Yapılması gereken, bu birimleri ya silahsızlandırmak ya da üs alanlarına ve gerillaya tabi tutmaktır ya da geri çekmektir. Yine aşırı ve anlamsız yüklenmelerle gücü zorlamak -bu açığa çıkmamakla birlikte- dikkat edilmezse kayıplara götürebilir. Belki de önümüzdeki dönemde kayıplar bu olası çıkışlardan kaynaklanabilir. Bunu önlemenin yolu da, saldırıyı götürülmesi gereken yere kadar götürmek, durdurulması gereken yerde durdurmaktır. Bu hassas bir dengedir. Bunu, savaş tecrübemize, duyarlılığımıza dayanarak tayin etmeye çalışacağız. Uç noktalara düşülmemeye dikkat edilirse, çok başarılı bir saldırı dönemine geçmiş oluyoruz."

Abdullah ÖCALAN yoldaş, bütün savaş birliklerimize hitaben, ulaştığımız önemli aşamanın öyle sanıldığı gibi bir aşama olmadığını ve yine bu aşamanın hazırlığının da son bir yılın hazırlığı olmadığı hatırlatmasında bulunuyor. Yakalanan bu aşamanın parti tarihimizin ve savaş tarihimizin bir sonucu olduğunu belirterek, *"Aynı zamanda, son bir yılın ve 1992 yılının başından itibaren en üst düzeyde her şey ortaya konularak tutturulmaya çalışılan bir savaş düzeyidir"* diyor. Hiç kimsenin kendi yetkilerine dayanarak, savaş birimlerimizi böyle bir düzeyin gerisine ya da ilerisine atma hakkına sahip olmadığını belirten Abdullah ÖCALAN yoldaş, bu konunun önemine ilişkin şu belirlemelerde bulunuyor:

"Hiç kimsenin bu konuda ne yetkisi var, ne hakkı var ve ne de gereği vardır. Saldırıya geçtiğimiz bu dönemde, biz bu çabalarımızı daha da derinleştireceğiz. Saldırmamazlık kabul edilemez. Özellikle belirtelim ki artık hiç kimse plandışılık edemez, asi-avareciliğin yanından bile geçemez. Artık kimse bize istersem savaşırım, istersem savaşmam tarzında bir keyfiliği dayatamaz. Gelinen bu düzey bu keyfiliği de aşmıştır. Amatörlüğe de son verilmiştir. Sırf durumu kurtarmak için intiharvari eylem de düzenlenemez. Bu da aşılmıştır. Düzenli, istendiği gibi birleşebilen, istendiği gibi geri çekilebilen bir aşamadayız.

Yapı cesaret kazanmış, olanak, donanım kazanmış, yürüyebilir. O zaman bunu kullanacağız. Artık saldırı üslubu, vuruş tarzı gerçekten koparıcı olmak durumundadır. Koparıcı olmayı sadece parça koparmak biçiminde anlamıyoruz. Hiç şüphesiz, alanlar üzerindeki denetimleri geliştiriyoruz. Askeri yandan denetimin gelişeceği açıktır. Bu da yalnış anlaşılmamalı. Parça mı kurtardık? Evet, bir anlamda kurtardık. Ama ne düzeyde ? Tam bağımsızlığı sağladık anlamında değil, geçici bir süreyle. Mutlak bir kurtarma değil, kısmi bir kurtarmadır. Tam değil, sınırlı olarak denetimimizdedir. Yani mevcut kurtarmayı biraz böyle anlamak gerekiyor.

Bu, halk için de böyledir. Halkın siyasi denetimi sağlanıyor. Bazı yerlerde tam, bazı yerlerde sınırlıdır. Fakat halkın siyasi kurtuluşu da bir gerçektir. Yani bu anlamda bir vuruş tarzı, bir serihildan ve bir koparma tarzıdır. Mutlak olmasından tutalım, sıradan bir gelişmeye kadar hepsi mümkündür. Saldırıyı ve saldırıyla koparmayı böyle anlamalıyız. Hem alan denetimi, hem kitle denetimi mümkündür ve denetleme olacaktır. Bu bizim savaş deneyimizin ve devrimci savaşımımızın bir yasasıdır. Fakat daha da tırmandırılacak olan, mevcut düşman politikası göz önüne getirildiğinde hem çapı, hem süresi giderek yoğunluk kazanacak olan savaştır."

"Saldırıyı çeşitlendirmek, taktik hedefleri çoğaltmak gerekiyor..."

Sömürgeci düşmanın, yaygın ve kapsamlı saldırılarımız karşısında zorlandığına işaret eden Abdullah ÖCALAN yoldaş, Türk ordu birliklerinin tüm güçleriyle bir birimimiz üzerine gitmelerine rağmen sonuç alamadıklarını örnek kabilinde belirtiyor. Kimi zaman hiç kayıp bile verdirilemediğini ve bu karşı-devrimci saldırılarda uçak, tank ve helikopterlerin etkisiz olduklarını ya da etkisizleştirildiklerini söylüyor. TC savaş birliklerinin fazla hareketli de olmadıklarını açıklayan Abdullah ÖCALAN yoldaş, *"Düşman güçleri kendilerini ancak karakollarda zorbela koruyabiliyorlar"* diyor ve bunun mücadelemiz açısından önemli bir avantaj olduğunu şöyle belirliyor:

"Şimdi bu gerçeği iyi görmek gerekiyor. Bunun bize sunduğu büyük sonuçlar vardır. Bu saldırılarla her sahayı düşürebiliriz. En iyi korunmuş karakollar bile kendilerini kurtaramazken, sıradan bir korucu köyünü nasıl kurtarabilir? Yollar, ekonomik can damarları -düşmanın bir sürü kuruluşu var-, düşman tarafından nasıl kurtarılabilir. İspatlanmıştır ki, kurtarılamaz. O halde saldırıyı çeşitlendirmek, taktik hedefleri çoğaltmak gerekiyor. Ve yine madem, en zor karakollar düşürülebiliyor, öyleyse çok daha rahat ve belki de çok az kayıpla böyle saldırılıp koparılacak birçok yer hedef olduğunu görerek saldırmak ve düşürmek en doğrusudur diyoruz. Bunu görmezlikten gelmek, gereklerini yerine getirmemek taktikle oynamaktır ve bu da affedilemez. Bu aşamada kimsenin böyle bir konumda olmaması gerekiyor. Dönem tamamıyla, en başarılı taktik hedefin ne olacağını herkese göstermiştir. Bu hedefler epey de vardır. O halde bu hedefler tespit edilip onların üzerine yürünmelidir.

Demek ki, savaşın bu dönemde böylesine çeşitli hedeflerin üzerine yöneltilmesi doğrudur, şarttır ve son derece başarılı sonuçlar da vermektedir. Ana espri budur. Ülke geneline yayabiliriz diyorum. Mevcut gücümüzün yerleştirilmesi, artık bu tip saldırılara birçok yerde imkan vermektedir. Birimlerimiz bütün eyaletlerde şiddetli bir saldırıyla savaşı geliştirmeyi istiyorlar. Halk da bunu istiyor. Bu ispatlanmıştır da. Kahramanlık en ileri düzeydedir. Bütün savaşçılarımızda bu durum vardır. O halde hiçbir komuta düzeyi, şu bölgede neden savaşı geliştiremediğine dair eskisi gibi bahane ileri süremez. Böyle komuta kişilikleri ancak yargılanmaya alınır... Birimi işletmemek, savaştırmamak ve böylece imhaya terk etmek! Böyle komuta düzeyleri kesinlikle yargılanmaya alınacaktır. Eylem kapasitesi ve fırsatı var fakat değerlendirmiyor, üzerinde yatıyor. Veya çok kötü bir eylem düzenlemesiyle astarı yüzünden pahalı durumlarla bizi karşı karşıya bırakıyor. Hiç şüphesiz bunlar en azından hemen görevinden alınırlar; gerekirse yargılanırlar..."

Abdullah ÖCALAN yoldaş, saldırı eylemlerinin ülke geneline yaydırılmasının mümkün olduğunu belirterek, bunun örneğin bir Botan'dan daha kolay olabileceğini açıklıyor. Çünkü düşmanın en seçme birliklerinin ve saldırı tekniğinin burada konumlandırıldığını söylüyor. Yine düşmanın hudut boylarını da en sıkı şekilde denetime almaya çalıştığını ve bunun da bir yerde ülke içlerinde eylemlerimiz için avantaj olduğunu vurguluyor. İç bölgelerdeki düşman birlikleri ve donanımları zayıf olduğu için *"Buradaki saldırılar daha gerçekçi ve daha sonuç alıcıdır"* diyor. Bu konuda yüklenmek gerektiğini belirten Abdullah ÖCALAN yoldaş, *"Daha büyük ve devrim yanı daha ağır basan hedefleri görmek ve bunların üzerine yürümek gerekiyor"* şeklinde perspektif veriyor. Öte yandan, karakolların basılması yönünde gösterilen kararlılığın ve fedakarlığın şehirlerin fethedilmesi ba-

kımından da sergilenmesinin gerekli olduğunu vurgulayan Abdullah ÖCALAN yoldaş, korucu köylerine yönelik eylemlerin gerekliliğine de dikkat çekiyor:

"Örneğin bu konuda hedeflenmesi gereken alanlar vardır. Korucuların köylerini bu temelde etkisizleştirebiliriz. Özellikle Botan'ı daraltmayı amaçlayan korucu hedefleri var, üzerlerine gidilecektir. Mevcut gücümüzle, herhangi bir korucu köyünün üstesinden gelebiliriz. Derli toplu planlamalarla bu tür köyler rahatlıkla düşürülebilir."

Bununla birlikte, artık yolların da tutulması gerektiğini ifade eden Abdullah ÖCALAN yoldaş, *"özellikle geceleri denetimleri tamamen üstümüze alabiliriz. Saldırı durumu rahatlıkla buna elveriyor"* diyor. Düşmanın yoğun ağının tamamen tahrip edilebileceğini ve böylece ulaşım sorunlarının da engel olmaktan çıkarılabileceğini belirten Abdullah ÖCALAN yoldaş, köy ve şehir alanlarına fethetme va kazanma ruhuyla girilmesi gerektiğinin önemini açıklıyor ve vuruş tarzının yeni dönemdeki yönünü şöyle vurguluyor:

"Vuruş tarzımız, eski dönemlerle kıyaslanamayacak kadar şiddetli, koparıcı ve verime geçmiş bir tarzdır. Bu tarz siyasi anlamda ülkeyi halk denetimine alıyor; yani bir anlamda kurtarıyor. Hem de ezici bir biçimde. Askeri yönden düşmandan daha fazla araziyi denetimimiz altına alıyor. Bu da gerçekten çok ileri bir durumdur. Ve değerini doğru anlamak gerekiyor."

Abdullah ÖCALAN yoldaş, denetimizde bulunan alanlarda istenildiği kadar insan eğitilebileceğini söyleyerek, "Artık yurt dışındaki kamplara gerek var mı" diyor. Savaşçı eğitiminin 15 gün olduğunu ve bunun her eyalette fazlasıyla imkan dahiline girdiğini vurgulayan Abdullah ÖCALAN yoldaş, bu imkanın mutlaka ve en sonuç alıcı tarzda değerlendirilmesi gerektiğini belirtiyor. *"Bu kadar eğitim imkanı kullanılmazsa suçtur"* diyen Abdullah ÖCALAN yoldaş, savaşçı eğitimini dışardan beklemenin, mücadelede gerilemenin bir nedeni olduğunu açıklıyor. Bu durumlara düşmeye asla fırsat tanınmayacağını ifade eden Abdullah ÖCALAN yoldaş, *"Orduyu büyütme, hem de sıcak savaş koşullarında daha gerçekçi ve istenildiği kadar büyütme ve onu harekete geçirme imkan dahilindedir. Bu imkan sonuna kadar kullanılmalıdır"* diyor. Yine içinde bulunduğumuz dönemin kitle ve milis örgütleme politikasını da şöyle açıklıyor:

"Böylesi bir dönemin kitle ve milis politikası biraz farklıdır. Bu politika kitleye biraz daha fazla güven verir, onu daha fazla yanımıza çeker. Düşman ise, "şefkat" politikasıyla, bunu boşa çıkarmak istiyor. Ama, kazanan biz olacağız. Zaten, kitle üzerindeki etkimiz her geçen gün daha da gelişmektedir. Saldırıyla birlikte daha da gelişecektir. Siyasi yönden, kitleler bize daha da bağlanacak ve bu seviye daha da yükselecektir. Denetim alanlarımız da, hakeza öyledir. Mevcut düzey, müthiş bir gelişme imkanı sağladığı kadar, müthiş bir denetim gücü de sağlar. Bu denetim imkanını iyi değerlendirmek gerekir. Birçok mevzi elde ediliyor; böylece çok sayıda birlik, daha sağlıklı mevzilere yerleşebilir. Bu, mevzileri, avantajları ve imkanları artırır, kontrolümüzü genişletir, denetimimiz altına yeni yeni alanlar açar. Yani, mevcut saldırı durumunun yarattığı etki alanlarını görmek ve oralara yerleşmek gerekir. Giderek, daha derinliğine ve genişliğine bir güç düzeyini yakalamak gerekiyor. Bu nedenle, eyaletler arası koordine daha da gelişebilir. Çeşitli yöntemlerle bağlantıları kurmak ve geliştirmek imkan dahilindedir. Bunu da görerek, eskiyi daha da aşan bir düzeyde irtibatları iç içe geliştirmek gerekir. Bir savaş irtibatsız yürütülemez."

"Düşmanı politikasında boğarız..."

Abdullah ÖCALAN yoldaş, bu dönemdeki fırsat ve imkanları doğru temellerde değerlendirerek, her geçen gün yeni mevzileri sağlamca oturtacağımızı söyleyerek, devamla şu belirlemeleri sunuyor:

"Demek ki, artık savaş makinamız ya da savaş fabrikamız kurulmuş; verimi daha da artırabiliriz. Bunu yürütmeye ve daha da geliştirmeye devam edelim! Komutan, bir anlamda şoför gibidir, savaş arabasını yürütecek insandır. Ve öyle hafif değil, oldukça ağır bir yükü yüklenip, daha fazla kazanmak için ilerleyecektir. Zararı ifade eden bir yürüyüş olmaz bu! Bu da büyük kavrayış ve özümseme gücü ister. Eğer savaşa şoförlük edebilecek bir güç getirilir ve komuta düzeyi kendini buna katarsa, önemli sonuçlara ulaşabiliriz. Bundan başka çaremiz yok!

İşte biz, savaşımızı bu tarzda geliştireceğiz; ya sürer gideriz ya da düşman imhası gerçekleşir. Bu kaçınılmazdır. Savaş ancak böyle gelişebilir.

Düşmanı politikasında boğarız. Ve gerçekten, gelinen aşamanın ifadesi budur. Eğer biraz savaşı geliştiremezsek, bu imha ve çürümeye neden olur, ama savaşı tırmandırırsak düşman politikası boşa çıkartılır, düşman artık kendini savunamaz ve savaşı yürütemez duruma gelir. Bu durum, hem gerçekçi ve hem de pratik olarak böyledir.

O halde hepiniz saldırı düzeninin vuruş tarzını yaşam biçiminiz haline getirin! Bu, şimdiye kadarki yenilgi, yanlışlık ve yetmezliklerin aşılmasını da gerektiriyor. Gerçekten bir savaş düzeninin sorumlu bir gücü olalım! Ve yine bu kadar çekilen acıları, verilen kayıpları ancak böyle telafi edebiliriz. Ve bu da bizim için sadece tercih sorunu değil, tek alternatif yaşam yolumuzdur. Bunun her birim yaşama geçirmeyi adım adım planlayabilir. Her birime, sonuna kadar inisiyatif tanınıyor. Ana perspektif böyleyken, hiç şüphesiz bunu da uygulamak üstlenme durumlarına ve benzer hazırlık düzeylerine bağlıdır. Düzenimiz böyle. Bu saldırı dönemi böyle karşılanabilir.

O halde geriye uygulamak kalıyor, ruhu buna yatırmak kalıyor. Herkes ruhunu buna yatırsın, ruhunu yetiştirsin; tekniği yetmeyenler de tekniğini geliştirsin. Henüz mevzilenmemiş, üslenmemiş alanlar, mevzilensin ve üslensinler. Fakat asla zaman ve zemin ile oynanılmasın. Partinin bir tarafı müthiş savaşıyor, sorun diğer tarafta düğümleniyor ki, bu taraf, "nasıl olsa partinin bir tarafı çalışıyor, ben çalışmasam da çalıyor, mevcut olumlu etkileri üzerine oturabilirim" demesin. Bu tip birimler, bu tip mevziler savaş suçu işlemiş olurlar ki, bunlar da kendilerini mahkemede bulurlar. Kimse bizden insaf beklemesin Savaşı bu temelde tırmandırıyoruz."

Önümüzdeki yaz döneminde gerillanın eylemleri yoğunlaştıracağını ve bununla birlikte çeşitlendireceğini söyleyen Abdullah ÖCALAN yoldaş, *"Artık şehirleri de yavaş yavaş gerillayla birlikte bir planlamaya alıyoruz"* diyor. Bu konuda örgütlenmenin geliştiğini ve gerillanın da şehirleri kuşatarak, geçici de olsa şehirlere baskınlar yapma hazırlıklarını yaptığını açıklayan Abdullah ÖCALAN yoldaş, bunun köyler için de geçerli olduğunu belirtiyor. Yine bunun halkımızı daha fazla ulusal kurtuluşçu otoritenin altına alınması ve ihanet odaklarının ise tamamen tasfiye edilmesi anlamına geldiğini önemle vurgulayan Abdullah ÖCALAN yoldaş, *"Özellikle iç ihanetin tamamen ezilmesi hedefleniyor. Gerek koruculuk, gerekse yerli işbirlikçiler saldırılarımızın hedefidir; saldırmaktan çekinmeyeceğiz. Bunlara karşı savaş ilan edilmiştir"* açıklamasında bulunuyor.

Abdullah ÖCALAN yoldaş, PKK 4. Ulusal Kongresi'nde çıkarılan af yasasının uzatılması süresinin sona ermesiyle birlikte bir kez daha koruculara uyarı yapıyor. Bu konuda gerekenleri yaptıklarını, af yasasına ilişkin açıklamalarda bulunduklarını belirterek, *"Çocuk, kadını düşünen, onları savaş alanında uzaklaştırsın. Bir savaşın yaşandığını düşmanın genelkurmayı da ilan etmiştir. Böyle olduğuna göre, herkes üstüne düşen sorumluluğu göstermeli ve sonra kimse kadın, çocuk veya sivil öldü biçiminde bir aldatmaca içine girmesin"* diyor ve tekrardan uyarıda bulunuyor. Milislerimize ve halkımıza da bu savaş dönemiyle ilgili yaptığı çağrıda Abdullah ÖCALAN yoldaş, şunları belirtiyor:

"Artık milislerimiz de kendilerini bu savaş tarzına göre hazırlasınlar. Halkımız ise, sıcak bir serîhildan dönemine girdiğini unutmasın. Mevcut milis ve serîhildan örgütlenmesi, böylesi bir dönemin ruhuna uygun olarak kendini yenilemeli, eksikliklerinden arınmalı ve gerillanın olmadığı zamanlarda düşmana vurarak kazanmasını bilmelidir."

Bu süreçte, ileri noktalarda savaşmak, hedefleri ele geçirmek ya da tahrip etmek için planlamaların adım adım geliştirilmesi ve bunların da adım adım uygulamaya geçirilmesi gerektiğini belirten Abdullah ÖCALAN yoldaş, savaşın şiddetleneceğini ve böyle bir savaşın sonuçlarına hazır olunması gerektiğini şu sözlerle ifade ediyor:

"Savaşı yaza doğru daha da tırmandıracağız. Neye mal olursa olsun bu böyledir. Dayatılan mevcut imha politikası sürdükçe direnme ve saldırı durumu sürecektir. Çok kayıp yaşanabilir, gerek düşman açısından ve gerekse bizim açımızdan çok kayıp yaşanabilir. Bu arada siviller de ölebilir. Bu da bir etken olarak değerlendirilmemelidir. Savaşta bütün bunlar beklenmelidir. En önemlisi de biz her şeyimizi ortaya koyacağız. Tek çaremiz budur. Bu nedenle savaşa yüklenmekten, kazanımları kapatmaktan başka bir seçeneğimiz yok. Bütün savaşçılarımız kendilerini gözden geçirip mevzilendirilsinler-mevzilensinler."

"Savaş, iktidara doğru tırmanışa geçiyor..."

Abdullah ÖCALAN yoldaş, dönemin dayattığı görevlerden birinin de sürece denk düşen, cevap veren düzenlemeler olduğunu belirtiyor. Yine gerek gerilla saflarında ve gerekse de halk saflarında moral ögesinin de büyük önem taşıdığını açıklayan Abdulla ÖCALAN yoldaşın bu konuda sunduğu değerlendirme şöyle: *"Eğitimler çok kısa süreli ve her koşul altında savaşacak bir tarzda olmalı. Yeniden örgütleniş ve özellikle işleyen komuta düzenleri oluşturulsun. İşleyen, verim elde eden, kolektivizme dikkat eden, komuta düzenini ve emir düzenini göz ardı etmeyen bir işlevi de içinde barındıran komutayı oturtmak gerekiyor. Savaşçılara yaklaşım son derece müşfik, son derece canlı ve coşkuya dayalı bir yaklaşım biçiminde olmalıdır. Öte yandan moral ögesi sonuna kadar göz önünde tutulacak, bütün birimlerde en üst düzeyde bir moral seviyesi tutturulacaktır. Aynı şey halk için de geçerlidir. Halkın moralinin yüksek tutulması önemlidir. Halkın ihtiyaç ve taleplerine, imkanlar dahilinde en iyi cevap verilecektir. Savaşı yöneten karargahlar her an müdahale birliklerini bünyelerinde eksik etmeyerek çalışmak zorundalar. Yani halihazırda bazı birlikleri eğitim ve ihtiyat gücü olarak tutmak gerekiyor."*

Abdullah ÖCALAN yoldaş, en üstten en alta doğru karargah sistemine geçilirken, partinin öncülük esaslarına, örgütün emir-talimat düzenine dikkat edilmesi gerektiğini belirtiyor. Yine bunun yanısıra partinin yaşam tarzının ve yoldaşlık ilişkilerinin bütün çalışmaların temeli olduğunu önemle vurgulayan Abdullah ÖCALAN yoldaş, *"Bu temeli boşa çıkartacak en ufak bir hataya bile fırsat verilmemelidir"* diyor. Bu konularda toplantıların önemli roller oynayacağını belirten Abdullah ÖCALAN yoldaş, şunları söylüyor:

"Sık sık toplantılarla mevcut ve olası durumları gözden geçirmek ve yeni dönemin görevlendirmelerini belirlemek gerekiyor. Bu durum değerlendirmeleri yerinde ve zamanında yapılmalıdır. Örneğin, dinamik bir toplantı sistemi sonuç alıcıdır. Özellikle karar toplantılarını mutlaka birer düzeltme toplantıları haline getirelim. Talimat ve rapor sistemimiz, bütün birimlere zamanında ulaşacak ve gelecek bir işleyişe oturtmak gerekiyor."

Devamla, *"Eğer önümüzdeki dönemin üzerine giderken bu genel perspektif dahilinde genel düzeltmemizi gerçekleştirirsek, savaşın ülkeyi düşmandan koparma ve ülkeyi kazanma yanı güçlü olacaktır"* diyen Abdullah ÖCALAN yoldaş, bu savaşın iktidara doğru tırmanışa geçen bir savaş olduğunu vurguluyor. Savaşın, dönemin çizilen perspektifleri doğrultusunda yürütülmesi durumunda, bunun sonuçlarından birinin de ulusal meclisin kuruluşu olacağını açıklayan Abdullah ÖCALAN yoldaş, *"Halkın siyasi iradesi ve gücü, tam bir hükümet düzeyinde olmasa da, en azından buna benzer bir düzeye yükselecektir. Mevcut savaş, halkımızın iradesini, hükümet olma imkanını ileri düzeyde gerçekleştirecektir"* diyor.

Abdullah ÖCALAN yoldaş, sonuç olark şu toparlamayı yapıyor: *"Bu temelde yaz-güz politikamızı, taktiklerimizi belirtirken, esas olanın uygulamak olduğu, tüm çabamızla bunun üzerinde yoğunlaşmamız, hem de büyük bir yoldaşlık ve sosyalist yarış ruhu halinde olmamız gerektiği açıktır. Partinin önderlik sahasında partiye verilmesi gereken güç ve perspektif, plan ve emir düzeyinde verilmiştir. Pratik hazırlıklar bu biçimde ilerlemeye yol verecek bir biçimde tamamlanmıştır. Ve en tepeden en alta kadar hepimizin hazırlık düzeyi, artık böyle yürümeye imkan vermektedir."*

Abdullah ÖCALAN yoldaş, talimatın sonunda, *"Tüm değerli militanlar, savaşçılar, milisler ve halkımız"*'a şu çağrıda bulunuyor:

"Önümüzdeki dönemin üstüne böyle yükleneceğiz. Haklıyız; kazanmaktan başka bir çaremizin olmadığını biliyoruz. Hiç kimse, sonuna kadar tedbirli olması emniyetin ve denetimin yürütülmesi gereken bu savaşta; emniyetten uzak ve rastgele, "can benimdir istediğim gibi kullanırım" deme gafletine düşmesin, Gerçekten gizlilik halen önemli oranda korunacaktır. Saldırı yönü düşmandan gizlenecektir. Düşmanın saldırı yönleri çok yakından izlenecektir. Kısaca emniyet-denetim açısından en duyarlı bir dönemi yaşadığımızı unutmuyoruz. Bu savaş, aynı zamanda, bir emniyet-denetim savaşıdır. Mevcut eksikliğimizin tamamen bu temelde giderilmesini şart kılan bir dönemin savaşıdır. Eğer gerekleri yerine getirilirse, bu savaş aynı zamanda halkımızın kanı ne kadar dökülse de yıkayacak, tertemiz edecek ve biraz daha özgürleştirebilecek bir savaştır. Bu savaş halkımız için bir bayramdır. Bundan başkasını ne kabul ederiz, ne de kazanmak için hiçbir şeyimizi ortaya koymamazlık ederiz. O halde böylesine şanlı bir saldırı konumunu yakalama fırsatını hiçbir şeyle değiştirmeyelim. Hiçbir günümüzü boş geçirmeyelim. Yine yüce kazanımlara sahip olmak için her şeyimizi ortaya koyalım ve başaralım!

Bu temelde, şimdiye kadar sorumluluklarımızı nefes nefese yerine getirdik. Bundan sonra da yerine getirmeye, göz kulak olmaya devam edeceğiz. Gereken her türlü gücü vererek, üzerinize düşeni başarıyla yapmaya çalışınız. Tüm yoldaşlara, böylesine tarihi bir dönemi üstün sorumlulukla ve her şeyi başarmaya göre ayarlayan bir çalışma temposuyla karşılamalarını dileriz, selam ve saygılarımızı sunarız..."

ZAFER YÜRÜYÜŞÜNDE

GÜÇLERİN DOĞRU MEVZİLENDİRİLMESİNİN ÖNEMİ

Döneme, hedefe, taktiğe göre çevreyi, kendini, halkı, düşmanı değerlendirmek ve ona göre hazırlanmak temel bir husustur

Baştarafı 1. sayfada

şandığı, muazzam güç eşitsizliği içinde geçen bir savaşta bu güç, emek ve zaman israfı kabul edilecek gibi değildir.

Oysa bu konuda geçmiş biraz irdelendiğinde birçok yanlış-eksik, hatta düşmanca yaklaşımların varlığı acı bir biçimde kendini göstermektedir. Olanakların çok kısıtlı olduğu bir zamanda yapılan yanlışlıkların partiyi nedenli zorladığı, onlarca kez bitirme noktasına getirdiği biliniyor. Parti Önderliği'nin müdahaleleri olmasa, partinin kendi içinde kendini işlevsiz bırakması bile söz konusudur.

Gücümüzün büyüdüğü, daha da büyüyeceği böyle bir anda geçmiş tarz yanlışları konuşturma, güçleri yanlış mevzilendirme durumunda verilecek zararın çok daha büyük olacağı açıktır. Ordulaşmaya doğru gidiyoruz. Ordu çekirdeğinin yaratılmasından geri cephe sorunlarına, üslenme sorunundan lojistiğe, yönetim-komuta kademesinin oluşturulmasından takım-manga düzenlemesine, savaş gücü düzenlemesinden yedekler sorununa, hareket kabiliyetinden taktiğin yaratıcı uygulanmasına kadar çok ağır sorunlarla yüz yüzeyiz. Çok geniş bir alanı kapsayan devrimin askeri, siyasi, örgütsel sorunlarının altından kalkabilecek bir düzenlemeyle ancak ileriye yürüyebilir, hedeflere ulaşabilir, Kürdistan gibi "atomlarına dek parçalanmış" bir ülkede en sıkı disiplin anlamına gelen bir ordulaşmayı gerçekleştirebiliriz. Savaş cephesinin herhangi bir yerinde yaşanacak bir zayıflık, açılacak bir gedik, savaşın diğer alanlarını olumsuz bir biçimde etkileyecek, geriye çekecek, durduracak, hatta kayıplara neden olacaktır. Geçen yıl bir bölgede yaşanan pratik böylesi bir güç mevzilendirmesine örnek olarak verilebilir. Oluşturulan savaş gücü birçok takımdan oluşmaktadır. Rolünü oynayabilecek tarzda bir düzenlemeye kavuşturulmamıştır. Döneme denk düşen bir eylemlilikten çok uzak kaldığı gibi, kendi iç çelişmeleri nedeniyle takım olarak kendilerini koruyamamışlar ve diğer takımlar ve mıntıkalar arasında paylaştırılmak zorunda kalınmıştır. Savaş için yeterli güç, bilgi, istek ve kararlılıkları olmasına, olumlu çabaların da gösterilmiş olmasına rağmen yeterli bir rol ve işlev görememişlerdir. Komuta kademesinin mevzilendirmesindeki yanlışlık bunun temel nedenidir. Bazıları güç getirememiş, bazıları ise bilinçli bir biçimde kendilerini dayatarak bu sonuca yol açmışlardır.

Daha birçok örnek verilebilir. Böylesi örneklere konu olmamak için güçlerin doğru mevzilendirilmesi hakkında açık ve net bir düşünceye sahip olmak gerekiyor. Nedir güçlerin mevzilendirilmesi? En doğru bir biçimde nasıl gerçekleştirebiliriz? Bu konuda önümüzdeki engeller nedir? Yanlış yaklaşımlar nelerdir ve nasıl üstesinden gelinebilir?

Önümüzdeki dönemde pratiğe hazırlanırken, bu sorunlar çok canlı bir biçimde karşımıza çıkıyor. Ama sorun kısa bir dönemde gelip-geçici bir sorun değil, tam aksine sürekli olarak kendini dayatan ve sürekli bir biçimde çözmek durumunda olduğumuz bir sorundur.

Güçlerin mevzilendirilmesi; parti çizgisini hayata geçirebilecek, onu temsil edecek, dönemin taktiğine, plan ve hedeflerine göre verilen görevi başarıyla yerine getirebilecek nicelik ve nitelikçe uygun bir planlama ve düzenlemenin yapılmasıdır. Bu en üstten en alta gerçekleştirilir. Tüm faaliyet alanları göz önüne getirilerek birbirinin önüne engel olmayacak, birbirini destekleyecek, uyumlu bir gelişmeyi yaratacak tarzda, gücün dağılım ve yerleştirilmesi yapılır. Bu, merkezden en alt manga birimlerine, küçük hücrelere, temsilciliklere kadar böyledir.

Güç mevzilendirmesi denilirken, burada asıl olarak kadro-militan-savaşçı gücün anlaşılması gerekir. Gerçekte silah, techizat vb. teknik araç ve gereçler de güç kapsamındadır, fakat savaşta, özellikle ulusal kurtuluş mücadelesinde teknik unsur belirleyici olmadığı gibi, teknik araç ve gerecin uygun dağılımını gerçekleştirecek olan da yine uygun kadro-savaşçı yapısıdır.

Güç mevzilendirmesi nasıl olmalıdır? Örneğin bir eyalet birimi kimlerden oluşmalı? Parti-cephe-ordu görevlerinin altından kalkabilecek güç ve kapasitede midir? Bir bölgeye kaç takım yerleştirmeli? Kim takım komutanı olabilir? Düşmanın belirlenmiş bir gücüne karşı hangi özellikte donanmış bir takım, birlik, tabur gerekli? Bir manga kimlerden oluşmalı? Hangi bileşim sürekli bir ilerlemeyi yaratır? Sorular bu biçimiyle daha da çoğaltılabilir. Gerek uzun vadeli planlamada, gerekse günlük pratik kararlarda bu soruların cevapları bulunmak zorundadır. Bu noktada önemli bir hususa daha dikkat çekilmelidir: Mevzilendirmede değişkenlik, dönüşüm, gelişme, ilerleme ve geri çekilme unsurlarının daima esas alınması gerekiyor. Bu bir belirsizlik etkeni olarak değil, ama daima değişen, dönüşen gerçeklikten uzak olmamak için belirleme kıstası olarak ele alınmalıdır. Çünkü bizim gücümüz de, düşman da sürekli bir değişimi yaşamaktadır. Eğer bu değişim hesaba katılmazsa bizi imhaya kadar götürebilecek bir kalıpçılık veya en azından yerinde sayma doğabilir ki, eşitsiz bir savaşta yerinde saymak da ölüm demektir. Parti Önderliği'nin çok sık yaptığı "iğne ucu kadar bir umut ışığı varsa ona dayanılmalı" belirlemesi bize bu konuda oldukça açık bir perspektif sunmaktadır. Değişim esas alınmalı ama ne kadar az olursa olsun, bu, olumluluk ve ilerleme temelinde olmalıdır.

Bu esas, bize bir belirsizlik gibi gelebilir. Yani hakim olmayan bir olumluluk nasıl temel alınacaktır veya "hangi yönde değişeceğini nereden bilelim" denilebilir. Ama bu doğru değildir. Burada PKK'nin dönüştürücü, eğitici, ilerletici ideolojisi ve büyük eğitimi temelinde düşünülürse o zaman bu ilke daha iyi anlaşılabilir. Bu durumda, bir belirsizlik değil, sürekli bir güçlenme, devrimci dönüşüm ve ilerlemenin motoru haline gelir.

Bu temelde ilke çerçevesinde bir güç mevzilendirmesini doğru gerçekleştirebilmek için, her şeyden önce dönemi, dönemin taktiğini iyi bilmek gerekiyor. Genel parti çizgisine hakim olmanın yanısıra, partinin dönem taktiklerini kavramak ve ona uygun bir hazırlığı, düzenlemeyi gerçekleştirmek de gerekiyor. Siyasi kişilik dediğimiz, dünya ve bölgenin siyasal durumunu kavrayan, bu temel içinde yer alan düşmanın siyasi ve askeri olarak olası taktiklerini tasarlayabilen bir kişilik ancak güçlerin mevzilendirmesini doğru biçimde gerçekleştirebilir. Aksi durumda ne güçleri hazırlayabilir, ne de var olan güçleri yerleştirebilir. Çünkü düşmanın yönelimini hesaplamayan veya yanlış hesaplayan, genel siyasal durumu kavramayan bir kadro, yapılması gerekenin çok uzağına düşecek, tasfiyeci bir konumu yaşamaktan kurtulamayacaktır.

"...Siyasi kişilik dediğimiz, dünya ve bölgenin siyasal durumunu kavrayan, bu temel içinde yer alan düşmanın siyasi ve askeri olarak olası taktiklerini tasarlayabilen bir kişilik ancak güçlerin mevzilendirmesini doğru biçimde gerçekleştirebilir. Aksi durumda ne güçleri hazırlayabilir, ne de var olan güçleri yerleştirebilir. Çünkü düşmanın yönelimini hesaplamayan veya yanlış hesaplayan, genel siyasal durumu kavramayan bir kadro, yapılması gerekenin çok uzağına düşecek, tasfiyeci bir konumu yaşamaktan kurtulamayacaktır..."

Dönem nedir? Dönemin gerekleri nedir? Düşmanın taktikleri nedir? Partinin taktikleri nedir? Nasıl uygulamaya geçirilir? Bu sorulara cevap vermeden, hangi gücü nereye yerleştirecektir? Açık ki, bunu yapamaz. Geçmişte yaşanan birçok eksiklik, hata ve yetmezliğin bir nedeni de dönemi ve taktiği kavramama, bu nedenle doğru güç mevzilendirmesine gidememedir. 1979, '80, '82, '85, '88, '89 ve '90 yıllarında yaşananlar buna örnek olabilirler. Yine örneğin düşmanın bir reformizm dayatmasını kavramayan bir kadro nasıl güç mevzilendirebilecektir? Düşmanın oyununa gelecek veya tümden reddederek kendini daraltabilecektir. Ayrıca dönemi ve taktiği kavramak da yetmiyor. Bunu birde kavratmak gerekiyor. Neden o şekilde ayrıştığını bilmeyen bir kadro veya savaşçı görevini yapamaz, rolünü oynayamaz. Mevzilendirme yalnızca, sen şuraya, o buraya gitsin ya da sen bunu, o da şunu yapsın değil, verilen görevi kavratma, taktiği öğretme ve taktiğe göre rolünü oynayabilecek bir düzeye getirmektir de. Savaşa, savaşın ulaştığı düzeye göre hazırlanmayan, dönemin görevi kavratılmayan bir yapı yerleştirildiği hiçbir mevzide görevini yapamaz. Yapılan mevzilendirme tesadüflere terk edilmiş olur ki, tesadüflerle imha dışında hiçbir gelişmenin yaşanması mümkün değildir.

Dönemi, taktiği bilmenin içindeki en önemli bir diğer husus ise; kendini, düşmanı, alanı, halkı tanımaktır. Bu, güç mevzilendirmede temel alınması gereken ögelerin de başında gelmektedir. Mevzilendirme, kendi gücünün objektif, gerçekçi bir değerlendirmesine dayanmalıdır. Yapının eğitimi, dönüşümü, olumlu yanına dayanmak ve "insanın özüne" sonuna kadar güvenmek temeldir, ama öte yandan var olan yapının somut, gerçekçi, objektif bir değerlendirmesi de zorunludur. Kendi içindeki çelişkileri, zayıflıkları, eksiklikleri, yetmezlikleri doğru ele almak, hesaba katmak ve ona göre hareket etmek gerekir. Politik olmayan bir tutumun sonucu safça, çocukça hareket etmek ve bunu da safdillik, iyi niyet, hümanizm adına yapmak ordulaşma çabalarına karşı yapılabilecek en büyük kötülük olacaktır.

Aynı şey düşman ve halk için de geçerlidir. Düşmanın gücünü abartmadan, ama küçültmeden de nicelik ve nitelik olarak doğru bilerek ancak bir konumlanmaya gidilebilir. Geçmişte düşmanla aramızdaki kuvvet farkının çok büyük olması, daha çok savunma ve gizliliğin esas alınması nedeniyle genel politik düşman değerlendirmesi dışında somut, pratik değerlendirmelerin üzerinde fazla durulmuyordu, ama hareketli savaşa, alan savunmalarına doğru gittiğimiz bir dönemde düşmanın somut-pratik gücünü bilmek büyük önem taşıyor. Zayıf noktası nedir? Güçlü yanı neresidir? Nereden vurulursa daha bitirici sonuçlar alınabilir? Ve buna benzer sorulara mutlaka cevap vermek gerekecektir. Yöre, alan halkının durumu için de aynı şeyler söylenebilir: Mücadeleye, düşmana yaklaşımı nedir? İşbirlikçi, muhbir, ajan, çeteciliği ne kadar barınıyor? Kimler bunu körüklüyor? Alanın genel halk özellikleri -gelenek, düşünce yapısı vb.- nelerdir gibi sorular, hangi gücün nereye, hangi biçimde yerleşeceğine de etki yapacak ve hesaba alınması gerekecektir.

Bu konuda arazi, hava koşulları daha somuttur. Coğrafyanın kullanılması her açıdan askeri sanatın konusu içindedir. Hele bizim açımızdan bu çok daha önemlidir. Bugüne kadar coğrafyayı tam olarak kullanamamanın, onun hakkını verememenin altındaki en temel etken; gücü, araziye, bölgeye göre eğitmemek, araziye-bölgeye göre doğru konumlandırmamaktır.

Böylesi bir temel yaklaşım içinde seçilen hedefe göre konumlandırılan, mevzilendirilen güç, hedefin zayıf-güçlü yanlarına göre toplanıp dağılabilir. Yine nitelik ve nicelik olarak güç fazlalaştırılıp azaltılabilir.

Özcesi döneme, hedefe, taktiğe göre çevresini, kendini, halkı, düşmanı değerlendirmek ve ona göre hazırlanma, planlama, düzenleme yapmak mevzilendirmede temel bir husus olarak ortaya çıkmaktadır.

Kürdistan'daki parçalanmışlık ve kişiliğe kadar inen bu parçalanmışlığın düzeyi biliniyor. Bunun yarattığı derin çelişkiler var. Yine bu çelişkilerin üstü örtülmüş ve inceltilmiş biçimleriyle birlikte partiye yansımaları söz konusudur. Bu noktada; yapılacak bir mevzilendirmede her şeyden önce bu çelişkileri çözebilecek, uzlaşmadan ama çatışmadan da halledebilecek bir biçimde olmalıdır. Uzun vadeli olarak ulusal birliği yaratma, parçalanmışlığı her yönüyle yok etme, hedefi gözden uzak tutmamak zorundayız. Kısa vadeli mevzilendirmelerde de bu temel doğrultu çerçevesinde hareket et-me durumu vardır. Ama bu doğrultu adına güçleri bir iç çatışma, didişme, sürekli bir gerginlik içinde tutan bir bileşimle de sınırlamamak gerekiyor. Kurulacak uygun bir denge olmalıdır. Eksiklik ve yetmezlikler karşısında zımni veya açık bir uzlaşmaya girmeyecek, kendi içinde çıkan çelişkileri uygun tarzlar içinde çözebilecek ve sürekli olarak bir gelişmeyi, ilerlemeyi üretebilecek yetenekte bir mevzilendirme olmalıdır. Öyle ki güçlü bir uyumu sergileyebilmelidir. Uyum ancak kolektivizm esası üzerinde birbirini dinleyen, fazla zahmete sokmadan anlayabilen-anlatabilen bir çalışma sonucu oluşabilir. Uzun süre bir arada kalma ve birlikte çalışma burada mutlaka zorunlu değildir. İlk anlarda da güçler böyle bir kolektif çalışma ve uyumu sağlayabilirler. Ama yine de eski ve yeni, acemi ve tecrübeli, genç ve yaşlı, heyecanlı ve atak, siyasal birikimi olan ve olmayan, aydın ve köylü vb. özellikleri uygun bir biçimde birbirleriyle karıştıran ve kaynaştırmayı gözeten bir mevzilendirme olmalıdır. Bunun için elbette bir zaman süresi gerekebilir. Eğer doğru bir tarzda kurulmuşsa bu süre çok daha kısalabilir ve muazzam verimlilikte sonuçlar ortaya çıkabilir. Bu uygundur. Uyum kendi içinde yetenekleri geliştirdiği gibi, yenilerini de ortaya çıkarabilir. Bir gücün kendi rolünü oynayabilmesi için gücünü sonuna kadar çalıştırması ve çaba harcaması gerekir. Bu da yeteneklerin devrimin hizmetinde sonuna kadar kullanılmasıyla mümkündür. İşte güç mevzilendirmesi bu yönüyle de değerlendirilmelidir. Gücü atıl bırakacak, küstürecek, boşa çıkaracak, yeteneği ortaya çıkarmayacak, geliştirmeyecek bir mevzilendirme doğru değildir. Geriye çekme, değirmen taşı gibi asılma, yük olma örnekleri oldukça boldur. Yine bir yerde çok iyi olabilecek bir kişi, bir diğer görev sahasında öylece köşede kalabilir. Tüm bunları hesaba katmak, kişilik özelliklerini bilmek, ortaya çıkarmak ve çok değişik, karmaşık ve gerçekten zor olan bu çelişkileri çözebilecek tarzı esas almak zorundayız.

Bir diğer önemli sorun ise ihtiyat kuvveti ve yedekler sorunudur. Bu sorunun önemi geçmişten bugüne

biliniyor olmasına ve nasıl olacağı konusunda Parti Önderliği tarafından oldukça geniş perspektiflerin verilmiş olmasına rağmen yine de birçok sorunun yaşandığı bir alandır. Kendi ihtiyat ve yedeğini hazırlamayan bir gücün yenilmekten kurtulamayacağı iyi bilinir. Tüm gücünü cepheye süren bir komutan en ufak bir zorlanmada bozgun tehlikesiyle yüz yüze kalabilir. Bu açıdan bir ihtiyat kuvvetin ayrılması yaşamsal önemde bir sorundur. Yine aynı şekilde belirli görevler için ayrılan kuvvetlerin kendi içinde de yedeğini oluşturma görevi vardır. Komuta kademesinden savaşçıya dek mutlaka bir yedeğin oluşması, hazırlanması, eğitilmesi gerekiyor. Güçlerin mevzilendirilmesi yedek ve ihtiyat gücün ayrılması sırasında ne gücü engelleyecek, zayıf bırakacak bir tarzda fazla güç ayrılması ne de yedeğe işe yaramaz bir gözle bakılması gerekir. İhtiyat ve yedeğin kendini hazırlama ve eğitme süresi, olanağı, fırsatı mutlaka verilmelidir.

Oysa bu konuda korkunç eksiklikler yaşanmıştır. Önemi çok iyi bilinmesine rağmen yedek sorunu diye bir şeyi gündemine bile sokmayan yaklaşımlar söz konusudur. Ya da zaten yedek sorunu yoktur. Çünkü gücün çok büyük bir kesimi yedek ve ihtiyat kuvveti gibi bekletilmekte, savaşa koymadan öylece atıl bırakılmaktadır. Yine bir başka yerde ise, yüzü aşkın savaş gücüne karşın "kimse kalmamış, hep işe yaramazları bırakmışlar" diyebilmişlerdir.

Tüm bu anlatılanlar bir gücün nasıl mevzilendirilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Bu yönde teorik perspektifler ve pratik olarak gerçekten başarılı örnekler olmasına rağmen, bu yönde düşmanlığa varan uygulamalar yapılabilmiştir.

Görülen eksiklikleri de şöyle sıralayabiliriz:

Subjektif değerlendirmeler, bu konuda en sık görülen eksikliktir. Çoğu kez art niyetli de değildir. Ama önemsememe, duygusal yaklaşım, tüm yanları hesaplayamama vb. nedenler yüzünden kendi gücünü düşmanın, halkın, hatta coğrafyanın durumunu yanlış değerlendirme söz konusudur. Ya oldukça abartma ya da küçük görme çoğu kez rastlanılan bir durumdur. "Çok iyidir" ya da "işe yaramaz" diyerek kestirip attığımız durumlar tam olarak, tüm yönleriyle değerlendirilse çok daha farklı bir tutumun alınması kuvvetle olasıdır. Ama hem kendini, hem de partiyi bu şekilde art niyet veya iyi niyetle aldatma tutumları meydana gelmektedir. Düşmanın şu veya bu özelliğini abartma veya küçümseme de aynı şekildedir. Yaşanan ağır kayıpların altında çoğu kez bu subjektif değerlendirmeler vardır. Yine yapılan planlamalarda görülen abartılı ve bugüne dek ulaşılamayan hedeflerde yanlış güç mevzilendirmelerine yol açan subjektif değerlendirmelere örnek olarak gösterilebilir.

Öte yandan, görev dağıtımı yapılır, güçler bu görevlerin üzerine yollanırken kavratmama olayı vardır. Eğitimi, dönüşümü, gelişmeyi, güven ögesini temel almayan bu yaklaşımda sanki her şey biliniyor, her şey kavranmış gibi davranılarak fazla bir şey söylenmez ama ardından da "neden yapmadın" diye hesap sorulur. Bunun bir başka yönü ise tasarruf olayıdır. Elindeki bilgiyi bir tasarruf aracı olarak görüp, yapıda bir hakimiyet aracı gibi işletme anlayışı güç mevzilendirmesinde sıkça yaşanmaktadır. İster tembellikten, üşenmekten, rahata kaçmaktan, dar yetmez yaklaşmaktan olsun, isterse de art niyetli, tasarrufçu yaklaşmaktan olsun her iki halde de sonuçta büyük zayıflıklar yaşanmıştır. Geçmişin kendini yormayan, zorlamayan yaklaşımının temelinde böylesi bir yanlış güç mevzilendirmesi anlayışı vardır. Bu anlayışta baştan savma vardır. Kendisinden uzak olsun, sorumluluk omuzundan gitsin de ne olursa olsun mantığı hakimdir. "Devrimci değil misiniz? Devrimciler yaratıcıdır, gidin yapın" sözleri çarpıcı bir biçimde bu anlayışı sergiler. Doğrudur, devrimciler yaratıcıdır ama eğer doğru bir biçimde oturtulur, kavratılır ve işletilirse bu böyledir. Aksi durumda, yaşanan büyük bir çıkmaz ve çözümsüzlük olmaktadır.

Ters bir yaklaşımla bu kez, "gençtir, tecrübesizdir, bilmez, yapamaz" diyerek imkan, fırsat tanınmama da yaşanmaktadır. Tüm yetkiyi kendinde merkezileştirerek, her işe kendisi koşarak veya koşar gibi yaparak yanındakileri çalıştırmama, tecrübe kazandırmama veya görev vermeme anlayışı görülmektedir. Oysa bazı işlere ortak ederek, bazı sorumluluklar vererek işe koştursa belki ilk anda zorluk çekse de gelecek için eşi bulunmaz bir hazırlanma-birikim olanağı bulmuş olacaktır. Yedekler sorununu gözardı eden, uzun vadeli düşünmeyen, halk devriminin öyle uzun hazırlık evrelerine imkan bırakmayan, mükemmele ulaşma olanağı vermeyen özelliğini gözardı eden bu yaklaşım gerçekten bize çok zarar vermektedir.

Bu anlayışın tersi de yanlıştır. Yani fırsat, olanak tanıma adı altında elindeki yetkileri dağıtan, kendini işlevsiz, sorumsuz kılan, görevi başarıp başaramayacağını yeterince değerlendirmeden görevler veren anlayış da yanlıştır. Burada yanlızca kişi değil, örgüt de işlevsiz kılınmakta, çözümsüzlük dayatılmaktadır. Bu, kendilerine fırsat, olanak sunularak görev verilenler açısından da aynı şeydir. Sonuçta baş dönmeler, kendini kaybetme, görev altında ezilme, güç getirememe, kargaşa, çatışma, dedikodu vb. ortaya çıkmaktadır. Kendini geliştirme olanağı bulamadığı gibi, onarılmaz hastalıklara kendini kaptırabilmekte ve büyük zararlar vermektedir.

Bir diğer anlayış daha vardır: O da güç mevzilendirmesine giderken uzlaşmacı veya uzlaşabilecek kişilikleri yan yana getirmektir. Birbirlerinin eksikliklerine göz yuman, zımni veya açıktan uzlaşan, "sen bana bir şey söyleme, ben de sana söylemem" diyebilen kişilikler yan yana gelince görev alanında ortaya çıkacak sonuç doğal olarak bir tasfiye pratiği olacaktır. Yetmezlik, yetersizlik ve yeteneksizliklerini saklayarak kendine parti dışı bir yaşamı parti içinde kurma pratikleri sıkça görülmektedir. Hele bu karşılıklı bir uzlaşmaya dönüştüğünde tam bir düşmanlık yapılmakta, parti orada, o noktada bitirilmek istenmektedir.

Öte yandan çatışmalı, didişmeci, birbiriyle uyuşmayacak kişilikler de yan yana konulmamalıdır. Birçok bölgede görevden, işten çok birbirleriyle uğraşma, didişme, düşürme yaşanmaktadır. Bu, kariyer didişmesi yüzünden olabileceği gibi, eksikliği giderme adı altında gücü iş yapamaz hale getirme, çözümsüz kılma da olabilmektedir. Sert, tepkici, hiçbir şeyi beğenmeyen ama öte yandan çözüm üretmeyen, pratik örnek olmayan kişilik özellikeri yapıya korkunç zarar verdirebilmektedir. En ufak bir sorunu ilke sorunu haline getiren ve kendi bireyciliğini böylece egemen kılmaya çalışan tipler doğal olarak birbirleriyle uğraşacak, yapıyı hazırlamayacak, savaş zamanında ise savaş dışı kalmış bir hale geleceklerdir.

Bir kısım görevlendirme ise, aynı anlayışın bir devamı olarak gücü yanlış değerlendirmelere göre yapılmaktadır. Kişinin bir yanını dikkate alıp onu öne çıkarma yaşanmaktadır: "Savaşçıdır", "yük kaldırır", "yorulmaz", "pratikten kaçmaz" diyerek dar, çözümsüz, önünü göremeyen, en küçük fırsatta küçük sultanlıklar, ağalıklar kurmaya başlayan dar köylü yapısını öne çıkarma, sonuçta ihanetlere, kaçmalara dek uzanabilmektedir. Öte yandan, "aydındır", "entelektüeldir", "çok şey biliyor", "anlayışlıdır" diyerek pratikten, savaştan kaçan, kendini lafların ardında gizlemeye çalışan tipleri öne çıkarmakta, sonuçta bu da savaş kaçkını bir pratiği ortaya çıkarmaktadır.

Doğru yaklaşıma göre her iki özellik de kullanılabilir. Her iki özellikten de yararlanmak gerekir. Ama dengeli, planlı bir mevzilendirme olmalıdır. Her iki güç de birbirini tamamlayacak ve eksikliklerini giderecek tarzda yerleştirilmelidir.

Özellikle yönetim yeteneği sorgulanmalıdır. bir yanına bakarak değil de, yönetim yeteneğini hesaba katarak görevlendirmeler yapılmalıdır. İyi bir savaşçı veya kalem yeteneği olabilir, ama yönetim sanatından haberleri yoksa dağıtıcılık, parçalayıcılık kaçınılmaz olarak ortaya çıkacaktır. Bu yönüyle bazen de salt köylü veya salt aydınlar toplatılarak egemenlik kurulmak istenmektedir. Sarı Baran pratiğinde ortaya çıkan şey budur. Çevresinde öyle bir yapı ortaya çıkmıştır ki, kendisini eleştirebilecek tek kişi bırakmamıştır. Dengeli, planlı bir mevzilendirme kesinlikle böyle bir sessizliğe, durgunluğa izin vermeyecek, şu veya bu şekilde mutlaka kendini duyuracaktır. Tasarrufçuluğun gelişmesine de imkan bırakmayacaktır.

Bir diğer eksiklik de mevzilendirmeyi, görevlendirmeyi başarıya göre değil, tanıdık, ahbap-çavuş vb. kıstaslara dayandırmaktır. Kim nerede, nasıl, ne kadar başarılı oldu veya ne kadar başarılı olabilir sorusunun esas alınması gerekirken, "tamam, şunu tanıyorum, özelliğini biliyorum" diyerek ahbap-çavuşunu öne çıkarmakta, kendisiyle uyuşabilecek, kendisine fazla zorluk çıkarmayacaklarla çalışmayı dayatmaktadır. Daha başarılı olduğu veya olacağı halde, sırf birlikte çalışmak, ikna etmek veya eğitmek zahmetine katlanmamak için geride bırakarak, sorumluluk, görev vermemektedir. Verse, onun kafasına göre hareket etmeceğini bildiğinden, sırf birlikte çalışmanın, kolektif hareketin çabasına, zahmetine katlanmaktan kurtulmak için bundan kaçınmaktadır.

Gücün mevzilendirmesinde bir sorun daha kendini gösteriyor: Bu da denetim olayıdır. Denetimin örgütlenmedeki yaşamsal rolü açıktır. Ama denetim adına bazen güvensizlik geliştiriliyor. Şüphecilik yöntemi ve üslubu ile yaklaşım, polisiye yöntemlerin kullanılması kuşkuculuğun yerleşmesine, bu da çalışmaların çoğu kez tümden durmasına yol açabiliyor. 1989 pratiği dediğimiz, gerçekte köylülüğün dünyaya güvensiz bakışından kaynaklanan pratikte doruk noktasına ulaşan bu anlayış, parti içinde korkunç bir şüpheciliği, kuşkuculuğu yarattığı gibi partiyi kendi içinde vuran, kadro düşmanlığına, aydın-gençlik düşmanlığına dek uzanan bir yaklaşımdır. Bastırmacılık, uzlaşmacılık, aslı-astarı olmayan tasfiye hareketleri ve partiye karşı korku, güvensizlik ve suskunluk bir sonuç olarak belirmiştir. Böyle bir ortamda açık ki herhangi bir birimin görev yürütmesi mümkün değildir. Kendi kendisiyle uğraşmaktan, birbirini kullanmaktan, en ufak bir eksiklikte korkunç ihanetleri arayan bir yaklaşım, geçmiş dönemde birçok bölge pratiğinin tasfiyesine kadar gitmiş, partiyi önemli bir dar boğazla yüz yüze getirmiştir. Anlatılmak istenen; burada, gidip herkese güvenelim, partiyi korumasız bırakalım, parti yaşamını tahrip edenlere karşı sessiz kalalım, sınıf dışı anlayışların kendini dayatmalarına karşı koymayalım değildir. Elbette yaşam tarzımızı kıskançlıkla, hassasiyetle korumamız gerekir. Ufak bir tehdide karşı bile amansız bir savaşı dayatmamız, onu ortadan kaldırmamız gerekir. Ama burada yöntem polisiye yöntemler değil; kuşkuculuk, güvensizlik, şüphecilik değil, eğitim, ikna, güven temelinde yaşam tarzını oturtma, kuralları dayatma, ancak ardında ona karşı koyuş varsa uygun yöntemlerle yönelmedir.

Son olarak, "muhtaçlık" anlayışına da değinmek gerekiyor. Yeteneklidir, bilgilidir, bölgeyi tanır, dil bilir, gelenekleri tanır vb. vb. denilerek partiyi her hangi birine muhtaç halde tutma anlayışıdır. Teoride böyle bir anlayış genellikle şiddetle reddedilir. ama pratikte ise oldukça yaygındır. "Ne yapalım, mecburuz işte" demek, aslında partiyi daraltmaktır. Çünkü yeteneklerini, bilgisini, gücünü korkunç bir tasarrufa dönüştürmüş, partiye karşı bir şantaj gibi dayatmış bir tip, en tehlikeli bir tiptir. Bu tip gerçekte hiçbir şey yapmaz, kimseye bir şey öğretmez, göstermez, tanıtmaz. Kendine müthiş bir bağlılık geliştirmeye çalışır. "Tek adam", "bulunmaz kişi", "işi en iyi yapabilecek en uygun kişi" imajını sürekli canlı tutar. En küçük bir çabasını müthiş büyütür. Gerçekten yeteneklidir; yapsa o işin gerçekten tam adamıdır. Ama aslında amacı o görevde tam bir saltanat kurmaktır. Onun için o alanı partiye kapatır. Yapar gibi görünür, demagojiye boğar, yeteneklerini habire anlatır durur, ama hiçbir şey de yapmaz. Yapsa belki de kendisinin işi bitecektir. Alan partiye açılacak, örgüt oturacak, işler büyüyecek ve belki de kendine artık gerek kalmadan da o iş yürütülecektir. İşte o noktada isyan başlar ve korkunç bir tutuculuğa dönüşerek partiyi kendine muhtaç bırakmak ister. Ya da zaten öyle görür, bu yüzden de istediği gibi keyfi, serbest hareket eder.

Böyle bir anlayışa bölgeyi, alanı, görevi, partiyi terk etmek aslında tasarrufa izin vermektir ki, bunun zararları oldukça büyüktür. Böyle bir anlayışın sahibi doğru bir yaklaşıma çekildiğinde, parti yaşamı dayatıldığında kendi gerçek boyutlarına inecek, gerçekçi bir yaklaşıma girecek ve çok daha yararlı olacaktır.

Görüldüğü gibi güçlerin mevzilendirilmesi olayı, oldukça karmaşık ve zorlu bir sorundur. Mükemmele ulaşmak, tüm yönleriyle ele alıp en doğru mevzilendirmeyi yapmak temel hedef ve amaçtır. Fakat biliyoruz ki Kürdistan devriminin koşulları, imkan ve olanakları sınırlı, zor ve engellerle dolu. Böylesi ağır şartlar altında mükemmel bir mevzilendirme için koşulları hazır bulmak her zaman mümkün değildir. Her yerin adamını, gücünü en doğru bir biçimde tayin etmeyi başaramayabiliriz. Bir yanını bulabilir, diğer yanını bulamayabiliriz. Yine tam, dört-dörtlük bir kişilik bulmak da imkansızdır.

O halde ne yapacağız? Eksik, yetmez, yanılgılı mevzilendirmeleri kabul mu edeceğiz?

Bunu yapmak zorunda değiliz. Mükemmel koşulları aramak, mükemmel kişiliği istemek çözüm değildir. Çözüm; verilen görevi mükemmel yerine getirmeye çalışmak, bunun koşullarını, alt-yapısını yaratmak ve başarmaktır. Sömürge koşullarında, binbir eksiklik içinde şekillenen kişilik yapımız birçok konuda bizi zorlayabilir, ama bu böyledir diye yukarda sözü edilen ve edilmeyen yanlış düzenlemelere de katlanılmamalıdır. Bize verilen mevziyi ne kadar eksik olursak olalım, doldurmak, boşluk bırakmamak temel hedef olmalıdır.

Bu noktada görüyoruz ki, güçlerin mevzilendirilmesi olayı gerçekte bir örgütleşme ve kurumlaşma olayının ta kendisidir. Örgütün, parti yaşamının, askerileşmenin oturduğu bir yerde, kuralların işletildiği, kolektivizmin yaşatıldığı bir alanda ancak en doğru güç mevzilendirmesine gidilebilir ve mevzilendirilen güç görevini tam olarak yerine getirebilir.

PKK'de her yargılamanın temelinde eğiticilik ve öğreticilik vardır

Baştarafı 1. sayfada

düşmandan kaynaklanan her türlü etkilenmenin paralelinde, mücadele saflarında ortaya çıkan objektif ve subjektif düşman uzantılarının da, savaşımı önemli oranda etkilediği, uğraştırdığı ve bunlara karşı kıyasıya bir mücadelenin verildiği bir gerçektir.

İşte, bu düşman uzantısı eğilimlerden kaynaklanan parti-dışı bir pratik, Amed Eyaleti'nde sorumluluklar üstlenmiş birinin şahsında, 4 Temmuz 1992 tarihinde Kürdistan Yüce Bağımsızlık Mahkemesi'nce yargılandı. Esas olarak bu kişinin şahsında yargılanan, Amed Eyaleti'nde yaşanan pratiğin parti-dışı, yıkıcı yönleriydi.

Amed Eyaleti'ndeki son yılların mücadele pratiği 400 civarında bir kaybı içermektedir. Ayrıca bu şehit sayısına ek olarak, yaralananlar da vardır. Bunların dışında verilen zararlar ve mücadelenin gerilemesi de hesaba katılmalıdır.

Bu şahadetlerin altında hiç kuşkusuz, uygulanan çizgi dışı, dağıtıcı pratik yatmaktadır. Ve üstelik parti müdahalesi sürecine kadar bu pratik uzun bir süre devam ettirilmiştir. Kısacası parti çizgisi bir tarafa itilmiş, yoz ilişkiler yaşam biçimi haline dönüştürülmüş ve kişilikler esas olarak kendilerini konuşturmuşlardır. Partiye, Parti Önderliği'ne ve Kürdistan halkına verilen sözler tamamen unutulmuş; yetki adına ağalık, kendini kaybetme, savaşçı yapısını küçük görme, savaştırmama gibi olaylar yaşanmıştır. Ve öyle anlaşılıyor ki bu tarz, bir anlayış haline getirilmiştir.

Sorun elbette ki bir kişiyle sınırlı değildir. Sorun, egemen kılınan, seyirci kalan bir anlayışın sonuçta suç pratiğine gidişidir; olumsuz gelişmelere göz yumulmasıdır. Yönetim ve komutanlık adına yapılanlar, savaşmaktan başka hiçbir şey istemeyen savaşçı potansiyelini atıl bırakmak ya da çok düzensiz, kontrolsüz ve keyfiyeti içeren çalışma yöntemleriyle şahadetlere yol açmak olmuştur. Eğer parti müdahaleyle bu durumu mahkum etmeseydi, eyalette daha büyük kayıplar meydana gelebilirdi.

Sömürgeci düşmanın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı izlediği taktiklerden biri şudur: Eğer bir yerde baştan bir kokuşma, atıl kalma varsa, savaş kuralları yerine farklı yaşam kuralları uygulanıp kabulleniliyorsa ve bunlar yapıya egemen kılınıyorsa, düşman bu durumu çok uzaktan da olsa kontrol altına alır, yapının üzerine gitme ihtiyacını da duymaz. Çünkü o yapı zaten kendi kendini işlevsiz kılmıştır. Nitekim sömürgeci düşman bu taktiğini çeşitli zamanlarda çeşitli eyalet ve alanlarda uygulamıştır. Böylesi bir durumda, zımni bir anlaşmanın ortaya çıktığından söz etmek gerekir. Bu ise, "sen bana karışma, ben de sana karışmayayım" anlayışının pratikteki çarpıcı ifadesidir.

Amed Eyaleti'nde yaşanan da somut olarak bu gerçektir. Ciddi hiçbir eğitim çalışması yapılmamıştır. Toplantı sistemi işletilmemiştir. Gerekli tarzda bir üslenme yapılmamıştır. Keyfiyet had safhaya ulaştırılmıştır. Bu durum farklı zamanlarda değişik kişiliklerde çok yoğun bir tarzda ortaya çıkmıştır. Her isteyenin istediğini yapması durumu yaşanmıştır. Yoz ilişkiler içinde gününü gün etme, kendini konuşturup yaşatma esas alınmıştır. Kendini yaşatma adına savaşçıların katledilmesine adeta göz yumulmuştur. Şüphesiz burada yaşanan doğrudan katletme olayı değildir, fakat sonuçta buna yol açan bir zemin yaratılmıştır.

O dönem pratiğinin eyalet sorumluları, bölge sorumluları bu şahadetlerin, geriletilen mücadelenin, mücadeleye kapalı hale getirilen alanların, tıkatılan mücadele çizgisinin, eğitimsiz bırakılan savaşçı yapısının kesin ve tartışmasız sorumlularıdır. Dolayısıyla bunların hesap vermesi de gerekmektedir.

Süreç göz önüne alındığında bu tür anlayış sahiplerinin suçu çok ağırdır. Ve bu tür suçların sonuçları -üstelik sıcak savaş cephesinde- kişinin kendisiyle sınırlı kalmadığı ve çevreye de yansıdığı için, yine yapıyı bir bütün olarak çok olumsuz etkileyip acı durumlara yol açtığı için, bu suçlar ARGK yasalarına göre kesinlikle birincil dereceden suç kapsamındadır.

Kürdistan Yüce Bağımsızlık Mahkemesi'nde yapılan yargılama Amed Eyaleti'nin bir kesimini içerse de, bu genelden soyut değildir. Bu genelin en uç noktadaki ifadelerinden birisidir. Daha önce de belirtildiği gibi, Amed Eyaleti pratiğinin bir dönemi, o dönemin egemen kılınan anlayışı kişi şahsında yargılanmıştır. Yargılama yapılırken şu soruların cevabı aranmıştır: Parti çizgisi, uygulanan çizgi, beklentiler ve eyaletin bunlara cevabı, halkın muazzam fedakarlığı ve bu fedakarlığa rağmen halka karşı uygulanan tutum, savaşçıların kahramanca savaşma isteğine verilen yanıt ve atıl bırakılmaları nedir, nedendir? Devrimci ilişki yerine yoz ilişki, devrimci yaşam yerine eski yaşam tarzı, yapıyı eğitme yerine günlük yaşam içinde tutup boğma nedir, nedendir?

Belirttiğimiz gibi, savaşın sıcak pratiği içerisinde bu türden bir suçun cezası idamdır ve üstelik bu ceza tartışılmadan anında uygulanır da. Yargılananın şahsında üzerinde durulan suç böylesi bir kapsamdadır. Sadece yargılanan değil, o dönemdeki eyalet sorumluları, yani bu pratiğin ortakları da, aynı derecede suçlu konumdadırlar.

Vurgulanması gereken en önemli hususlardan birisi de şudur: Eyaletin stratejik konumu ve ülkemiz coğrafyası içindeki yeri dikkate alındığında suç pratiğiyle geçiştirilen dönem, ulusal kurtuluş mücadelesinin yaptığı ataklar önünde ciddi engeller yaratmıştır. Mücadelede belli bir zorlanma yaşanmıştır. Daha büyük gelişmelerin ve hamlelerin yaşanması kaçınılmazken, tıkanmada ısrar yaşanmıştır ve böylece büyük zararlar meydana gelmiştir. Partiye ve Parti Önderliği'ne verilen sözün pratikte uygulanmadığı, halka ve şehitlere verilen söze sırt dönülüp gereğinin yerine getirilmediği ve sonuçta parti beklentilerinin boşa çıkarıldığı ortadadır.

Sonuç olarak; Kürdistan Yüce Bağımsızlık Mahkemesi, hem kişi şahsında, hem de eyalet nezdinde, ulusal kurtuluş mücadelesinin bağımsızlıkçı yargı anlayışı temelinde, alanı bir yoz ilişki alanı haline getirmeyi, alanı pratik mücadeleye kapatmayı, savaşçıları eğitimden alıkoyup savaştırmamayı, yeni savaşçıları kaçırtmayı, ilişkileri basitleştirip yapıyı geri çekmeyi ve savaş kurallarını işletmemeyi kapsayan anlayışı yargılamıştır.

Bu konudaki iddia makamının iddianamesi şöyledir:

"Kürdistan Yüce Bağımsızlık Mahkemesi'ne,

(...)

"Parti Önderliğimizin büyük yol göstericiliğinde partimizin ve halkımızın ulusal kurtuluş yolunda aldığı mesafe, ulaştığı aşama ve kaydettiği başarıların bugün artık en geri, en yürüyemez ve en problemli insanı dahi çözerek savaşa, mücadeleye kattığı ve hayranlık uyandıracak düzeyde günden güne özgür geleceğimizi hazırladığı gerçeği çok açık olarak ortadadır.

"Mücadelemizin sınıfsal çarpıklıkları ve toplumsal sorunları çözme, yine insanlığın en zor ve karmaşık meselelerini halletme, sonuçlandırma gibi büyük bir tarihsel görevi önüne koyduğu ve bunda önemli bir mesafe kaydettiği de net olarak görülmektedir.

"Mücadelemizin her döneminde ve her aşamasında kendini çözemeyen, kendi kişiliğinde partiyi tıkayan, uğraştıran, yoz yaşamdan sıyrılmayan, hataları kendisiyle sınırlı kalmayıp kayıplara, gerilemelere neden olan anlayış sahipleri sürekli görülmüştür. Bu anlayışlar her döneme göre farklı bir biçimde ortaya çıkmış, objektif düşman uzantısı, eski yaşam kalıntısı ve geliştirmeyen anlayışlardır. Bu anlayışlar hiç kuşkusuz çeşitli kişiliklerde kendini konuşturmakta ve böylelikle ortamımıza dayatılmaktadır.

"Sanık (...) şahsında yaşanan budur. Esasen Parti Önderliği'mizin ışıklı ve ön açıcı çözümlemelerine karşın Amed Eyaleti'nin çeşitli bölgelerinde sanığın yaşadığı suç pratiği görülmüştür. Bu anlayışın eyalette parti müdahalesine kadar çeşitli düzeylerde ve zamanlarda, çeşitli alanlarda kendisini çok kötü bir şekilde konuşturduğu ve sonuçta tahripkar bir rol oynadığı bilinmektedir. Bu nedenle biz, sanığın şahsında esas olarak bir anlayışı yargılıyoruz. Elbette ki bu durum sanığın bireysel suç rolünü ortadan kaldırmamaktadır. Tam tersine bu, suç pratiğinin en uç noktası durumundadır.

"Eğer sanığın işlediği suç kendisiyle sınırlı kalsaydı veya suç sadece bir yoz ilişki olsaydı, belki farklı sosyo-psikolojik değerlendirmeler yapılabilirdi. Ancak sanığın girdiği ilişkiler ve pratiği bir yoldaşın kendisini öldürmesine neden olurken, bu pratik dolaylı da olsa bazı arkadaşların da şahadetine yol açmıştır.

"Bütün bu anlatılanlar, dönemin ölçülerine vurulduğunda sanığın işlediği suçun ARGK yasalarına göre kesinlikle birincil dereceden suç kapsamına girdiği ve idamı gerektirdiği görülecektir. Üstelik sanığın savaş sahasındaki konumu da bu cezanın kesinliğini ortaya koymaktadır.

"Ancak sanığın sıcak savaş alanından buraya gelmesi ve kendisini partinin iradesine teslim etmesi, suçlarını görerek ve bilince çıkararak mahkum etmesi, yine eyalet genelinde bir boşluk durumunun yaşanması ve bu tür davranışların eyalette bir dönem içinde olsa kendisini konuşturması, bizim açımızdan esas olarak anlayışın mahkum edilmesinin önemli olması, yine partimizin hangi durumda olursa olsun, eğer olanak varsa insanı kurtarma özelliği, hafifletici nedenler olarak değerlendirilmektedir.

"Bu nedenle sanığın sıradan bir savaşçı durumuna düşürülmesi ve kendisine tanınan fırsatın son şans olduğu belirtilerek eğitime alınması, iddia makamının talebi olarak Kürdistan Yüce Bağımsızlık Mahkemesi'ne sunulur.

Devrimci selam ve saygılarımızla

İddia Makamı"

İddianamenin okunması ardından Kürdistan Yüce Bağımsızlık Mahkemesi Başkanı, sanığa sorular yönelterek ifadesini almaya başladı. Soruların ve verilen yanıtların bazıları şunlardır:

***"Mahkeme Başkanı:** Partimizin önderlik gerçeğine, sergilediğin pratik çerçevesinde yaklaşımın sonuçlarını biliyor musunuz? Bu sonuçlar nelerdir?*

***"Sanık:** Partimizin taktik önderlikten beklentilerinin bilincindeyim. Partimizin beklediği önderliğin ne anlama geldiğini biliyorum. Halkımızın ve yoldaşların önemli şeyler beklediğini biliyorum. Ama sergilediğimiz suç pratiğinde PKK gerçekliğini yeterince bilince çıkaramama, tanık olduğumuz şeylerin bile değerini bilememe var. Gerek halkın sunduğu değer, gerek savaşçıların sunduğu fedakarlık ve gerekse de çeşitli alanların sunduğu olanaklar karşısında en azından ruhen bir cevap verememe vardır.*

***"Mahkeme Başkanı:** Bu pratiğin ulusal kurtuluş mücadelemiz ve halkımıza verdiği zararları biliyor musunuz? Bunlar nelerdir?*

***"Sanık:** Kuşkusuz, birey olarak onarılamayacak zararlar verdim. Bu zararın telafisi için sıradan bir pratik mümkün değil. Bunun yanında bu sahada, Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi, taşlaşmış bir yapıyla Önderliğin karşısına çıkma vardır. Parti Önderliği'nin denetimini boşa çıkartarak istenilen düzeyi tutturamama vardır. Benim en çok sıkıntısını çektiğim, Parti Önderliği'nin karşısına böyle bir durumda çıkmaktır.*

***"Mahkeme Başkanı:** Bundan sonrasını nasıl değerlendirmeyi düşünüyorsunuz?*

***"Sanık:** Bu suç pratiğini sıradan bir çabayla telafi etmem mümkün değil. Yaşam boyunca çizgiye uygun bir pratik bile bu zararı telafi edemez. Ama ben her koşul altında onuru kurtarma doğrultusunda çaba göstermede kararlıyım. Yol açtığım zararın ne kadarını ödeyebilirsem, o ölçüde vicdani sorumluluğum azalır. Yılgın değilim. Ama bu geçmiş pratik, hiçbir zaman hafızamdan silinmeyecek ve her an kendisini hatırlatacaktır.*

***"Mahkeme Başkanı:** Ayrıca söylemek istediğiniz bir şey var mı?*

***"Sanık:** Suç pratiğine tamamıyla damgasını vuran bizim yetmez-yanılgılı, devrimcileşmeyen yapımızdır. Gerek yaşamın yozlaşmasında, gerekse kayıplarda, savaşçı kaçırtmada ve kontra pratiğimde direkt veya dolaylı uygulamaya çalıştığımız, parti tarzı olmadı, kaba köylü isyancılığı oldu. Bu tarzda, her türlü düşman eğiliminin rahatlıkla yaşam bulacağı bir gerçektir. Faaliyetlerimize damgasını vuran burjuva-feodal kişiliğin en sağda temsilini bulduğu yapıdır. Bu tarz, görevlendirmelerden sorunların çözümüne, hareket ve çalışma tarzına kadar kendini göstermiştir. Bundan dolayı bir düşman ajanının bile hiçbir zaman verdiremeyeceği zararı partiye sahip çıkma adı altında biz verdirdik.*

Partinin tanıyacağı bir şans benim için yeniden doğuştur, onurlu mücadeleye atılmanın izah edilemeyecek derecede büyük bir imkanıdır. Kuşkusuz, yeniden bütünleşme derken, geçmişi inkar temelinde olmayacaktır. Partinin, halkın ve yoldaşların beklentilerine cevap vereceğim ve Parti Önderliği'nin emeğini en iyi bir şekilde değerlendireceğim. Ve buna layık olacağıma dair, tüm değerlerin bileşkesi olan Parti Önderliği'ne arkadaşların huzurunda söz veriyorum."

Sanığın verdiği bu yanıtların ardından Kürdistan Yüce Bağımsızlık Mahkemesi jüri üyeleri, iddia makamının iddianamesini onayladıklarını belirttiler ve Mahkeme Başkanı kararı şöyle açıkladı: *"Gereği düşünüldü. Sanık bütün görevlerinden alınacak, parti üyeliği statüsünden çıkarılacak ve bir savaşçı konumuna düşürülecektir. Kendini ispatlaması ve kazanılabilmesi için eğitim sürecine alınacaktır."*

PKK'de her yargılama aynı zamanda bir eğitim olayıdır. İster geçmiş süreçleri kapsamında olsun isterse günümüzde meydana gelen olayların yargılanmasında olsun, PKK'de her yargılama bir eğitim amacını taşımaktadır. Yeni toplumun yaratılması mücadelesinde yeni ve bağımsız yargı sistemi, genel iradeye dayalı yargının oturtulması bu eğiticiliği emrediyor. PKK, Kürdistan tarihinde ilk defa halkımız için böyle bir yargının, doğru ve kendi içinde insanlığı temsil eden yargının temellerini atıyor ve bunu mücadele içerisinde geliştirerek güçlendiriyor. Toplum dinamiğinin en önemli ögelerinden biri olan hukuk anlayışına, suç ve ceza anlayışına ve bir bütün olarak yargı anlayışına da böylelikle bir öz kazandırıyor. Bize ait olan, mücadelemiz içinde büyüyüp gelişen, halkın ortaya çıkardığı en yüksek iradenin ifadesi biçiminde şekilenen bir yargıyı geliştiriyor. Bu temelde hem kendimizi ve hem de toplumu hukuk ve yargı anlamında eğitmiş oluyoruz. Açık ki, partinin bu anlayışı, partinin geliştirdiği bu esaslar yeni kurulacak toplumun temellerinin atılmasında tarihsel önemdedir.

PKK bir insanlık hareketidir. İnsanlık hareketi ise, kendi içinde insanlığı temsil eder. PKK'nin doğrultusu budur. İnsanlığı bu doğrultuya sokar ve bu rotada yürütür, ayağa kaldırır. Bu yürütülüş ve ayağa kaldırılışta da kesin zafer vardır, başarmak vardır.

Böyle bir insanlık hareketinin hukukunda, iradesini konuşturmasında insanı kazanmak, Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi kişinin bir parça kazanılacak yönü varsa, tutulup geliştirilecek bir tarafı kalmışsa, o yönünü kazanmak, o yönünden tutup geliştirmek esastır. Toplumsal özelliklerimiz göz önüne getirildiğinde bu kadar düşürülmüş, oynanmış, kendine yabancılaştırılmış, çok kötü bir biçimde savrulmuş ve objektif anlamda bir ajan toplum durumunu bu kadar yaşamış bir toplumun kendine gelebilmesi, kendi gerçekliğini kavrayabilmesi, gerçekliğine ulaşabilmesi bununla mümkündür. Bu, partinin ertelenemez bir görevidir. Partimiz ve onun en yüksek iradesi olan Parti Önderliğimiz başta beri-

bu gerçekleri esas alarak geliştirmiş ve oturtmaya çalışmıştır. Bu, partimizin yüce yanlarından, en önemli yönlerinden birini ortaya çıkarmaktadır.

Sonuç olarak; sanık bu yargılamayı ve kararı tarihi bir fırsat olarak değerlendirmelidir. Borcunu ödeyemezse bile, işlenen suçlar borç ödemeyle telafi edilmesi mümkün olmayan durumda da olsa, bunun ne kadar önemli olduğuna, kendisini ayağa kaldırmak için verilen bu kararın kendisine ne kadar büyük ve ağır bir sorumluluk yüklediğine, bunun bilinciyle nasıl hareket etmesi gerektiğine anlam vermelidir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, yapılan mahkemeler üzerine şu değerlendirmeyi yaptı:

"Kendini parti çizgisi dahilinde tutmayanlar devrimci çizgiye başarı şansı kazandıramazlar

Bir yargılama yapıldı. Bu yargılama neyi açığa çıkarıyor, yargılamanın özü nedir? Bu yargılamada dikkat çeken hususlar nelerdir? Yargı niteliği nasıldır? Sorun, kişiliğin daha çok sömürgeci TC etkileriyle uyuşması mıdır, yoksa geleneksel feodal-komplo etkileriyle şekillenmesi midir? Ortada feodal bir terbiye mi veya feodal ortamın her türlü değerinin kendisini konuşturması mı var? Bu durum parti içinde yaygın bir tehlike midir? Feodal tarzın PKK'de bu kadar güvenle, bu kadar cüretle yaşanması daha yaygın mıdır? Kişiler nasıl hiçbir saygı duymadan bunları yapabilir, böyle davranabilirler? PKK'de, bu kadar feodal bir kişilik nasıl çekinmeden, korkmadan ve cesaretle yürür?

Şu anlaşılıyor: Partinin binbir emekle, ölümüne geliştirdiği birkaç savaşçı ile silahı, bu kişi etkisi altına alınca, kendine sevdalanıyor ve, "bunu ben yaptım, ben ne kadar büyüğüm" diyebiliyor. Halbuki görmesi gerekirdi ki, her gün binbir emekle, çok kahredici bir çalışmayla biz birkaç silahı, birkaç savaşçıyı yaratıncaya kadar çatlıyoruz. Bu kişi ise, bir çırpıda o savaşçıları ölüme terk ediyor, kaçırtıyor. Bunu da yetkinlik olarak değerlendiriyor ve "ne kadar da güçlüyüm" diyor. Evet, bunu güçlülüğün bir göstergesi olarak değerlendiriyor ve üstelik vicdan azabı bile çekmiyor. Bu tehlikeli bir ruh halidir. Kendini bir de güçlü sayıyor, ama kendi gücünün kaynağını bilmiyor. Partinin gücüyle ancak biraz güç kazandığını anlamıyor. Kendisinin partiye ne kattığının farkında değil; ölçüyü kaçırmış, her türlü tehlikeye ve hattta parti içinde zorbalığa kadar gidebiliyor. Serbest bırakılırsa, partiyi, rahatlıkla yarı-feodal, burjuva bir partiye dönüştürebilir. Bu tip kişiler biraz daha etkili olduğunda ve özellikle gelişme ilerlediğinde böyle olur. Bunlar aynı zamanda birer zavallıdırlar, çünkü kendilerini ayakta tutacak hiçbir güçleri yoktur. Feodal değer yargıları bizde çok zavallıcadır.

Şu kesin; feodal etkiler ve tutkular var. Bunlar partinin silahıyla bütünleştiler mi, korkunçlaşıyorlar. Yoksa, onları kendi haline bırakırsan, patlatmak istesen bile patlatamazsın. Ve bu birçok kişide kendini gösteren bir husustur. Kendi başlarına düşmana yan gözle bile bakamazlar. Fakat partinin binbir emekle geliştirdiği savaş olanaklarını görünce, kendilerini dev aynasında görüyorlar. Bu örnekte de bunun tipik bir biçimi görülüyor.

İnsan kendini ölçüp biçebilmeli; "ben neyim, ne değilim; gücüm nedir, ne değildir; kim bana bu gücü verdi" diye kendine sormalı. İnsanın kendisine saygısı varsa, dengesi yerindeyse, hiç olmazsa bunu isabetli değerlendirebilmeli. Ama bakıyoruz, bu türden değerlendirmeler bile yok. Bu durum, saflarımızda bir hayli yaygındır. Sorulması gereken soru şimdi şudur: Fırsat bulursa, tekrar bu durumlara yol açar mı?

Bizde yargılama ıslah etme temelindedir. Eğer kişi bir daha suçlu kişiliği yaşamamayı ve parti çizgisine değer vermeyi ister ve ıslah yoluna girerse, kendisine fırsat tanınır. Eğer bu yola girmez de yasalarımız sinsi bir tarzda ısrarla uygulanırsa, hiç şüphesiz affetmemek gerekir. Bizde yargının özü budur ve böyle gelişmelidir.

Tek kişinin şahsında Amed Eyaleti'nde bu tip kişiliklerin yaşam tarzının hayli etkili olduğu söylenebilir mi? Çizginin tam hakim kılınması zayıf mı oluyor? Eyalet bu yönüyle neyi yaşıyor?

Aslında sınıf dışı etkilerin ve bu temelde kişiliklerin dayatılması sıkça görülen bir durumdur. Kadro ve savaşçı yapısına yönelik bu dayatma tasfiyeciliğe yol açıyor. Durum objektif olarak böyle oluyor. Ve bu kitlelere yansıyınca da yine objektif olarak tasfiyeciliğe neden oluyor. Eyalette bulunan tüm yöneticiler dolaylı da olsa, bu durumdan sorumludurlar. Bu durumun üzerinde yeterince durmak gerekir. Daha fazla açıklık getirmek gerekir. Yargılamanın, soruşturmanın ve sonuçlarının yararlılığa dönüştürülmesi gerekir. Eğiticiliği, öğreticiliği ve etkileri yüksek olmalıdır. Bu mücadelemizin bir sorunudur. Güçlü çizgi temsilciliği yapılamıyorsa, militan yaşamı tam yaşanmıyorsa, bunlar kaçışlara yol açıyor ki, bu da yaşamın en kötüsüdür, çünkü yenilgi anlamına gelir. Bu, çok kişinin başvurduğu bir durumdur. Halbuki kaçış değil mücadele, örtbas etme değil açığa çıkarma, kuralları aşındırma değil hatırlatma ve uygulama ile uygulatma esas görevdir.

Yapılan çözümlemelerde, savaşçıların kendi gerçekliklerini göremesi önemlidir. Sözü edilen eyaletteki olaylarda 100'e yakın kaçışın meydana gelmesi, bir o kadarının sakat kalması, çizgi ve yaşam düzeyinde ciddi aşınmaların yaşandığını gösteriyor. Yanılgılı ve yanlış yaklaşımlar buna zemin sunuyor. Görülüyor ki gerçekçi olamama, basit ele alma, etkisizleşmeye yol açıyor. Bu durumu çözmek çok önemlidir.

Savaşçıların çok güçlü olmadığı açıktır, ama çok zayıf da değiller. Sorun, normali, doğruyu sezebilmek ve seçebilmektir. Çoğu zaman yaşama, devrimci kurallar egemen kılınamıyor. Heveslere çok fazla kapılıp gidiliyor. Bireyci yön, keyfiyeti içeren yön, kurallara ve profesyonel örgütlerimize hakim oluyor. Bu da zor durumlara düşmelere neden oluyor. Kaçmak, kovulmak, soruşturulmak ve yargılanmak kötüdür. Bunları önlemenin yolları vardır. Savaşçıların bu durumlara düşmemelerinin yolları vardır. Kurallı devrimcilik ve devrimci yaşam, bireylere ve yaşama sabırla egemen kılınırsa, ortada sorun kalmaz. Başka türlü bu durumlara düşülmekten kurtulunamaz, çünkü kimsenin kimseyi taşımayacağı açıktır.

Bu yanlışlıklar yapılmamalıdır. Yarı-feodal, yarı küçük-burjuva kişilikleri kimse taşımaz. Köle kişiliği kimse kaldırmaz. Bu anlamda bu yargılama bir gerçeği gösterebilmektedir. Kabul edilemeyen kişilikler var. Bunlar zarardan başka bir şey veremiyor, kovulmalarından başka bir sonuca gidemiyorlar. Yetersizlikleri, zavallılığı ne ağalık ve ne de kölelik kurtarabilir. Ne küçük-burjuva kurnazlığı ve ne de köylü kurnazlığı sonuç yaratabilir. Bu tavırlardan vazgeçilmelidir. Öyle uyanık, kurnaz filan da olunamıyor. Ortada sadece kendini kandırma var. Parti içinde ağa olunacak, otorite tesis edilecek durum da söz konusu değildir. Bu nedenle partinin güç ve imkanları yanlış değerlendirilmemelidir.

Uzun bir süredir savaşçı yapımızın üzerinde duruyoruz. Savaşçıların kendilerini biraz gerçekçi değerlendirmelere tabi tutmalarını amaçlıyoruz. Kendilerine vermiş oldukları doğru-dürüst bir sözleri olsun istiyoruz. Doğru söz temelinde kendilerini katmaya ulaşmaları önemlidir. Başka türlü biri diğerini ne diye taşısın? Hasta kişiliklerin mücadele saflarında ne işi var? Bunlar deli midir ki, bu saflara geliyorlar? Aklı olanların yanımıza gelmeleri gerekir. Direnilebilecekse, kural-kaide adamı olunacaksa gelinir. Feodal tutkulara ve duygulara esir olanlarla yürünemez. Değerlerin çarçur edilmesine göz yumulamaz. Bu nedenle doğru yaklaşım çok önemlidir. Feodal özellikleri kırmak için bağırıp çağırmak bize yakışmaz. O zaman verilen sözlere uygun olarak kişinin kendisini adım adım geliştirmesi gereklidir. Sözünün adamı olmasını bilmek gerekir. İki de bir mahkeme kurmak, sert tavırlar içine girmek bize, mücadelemize yakışmaz. Kimse kimseyi mücadele saflarına zorla getirmemiştir. Madem ki özgürce geliniyor, o zaman öze de inilmelidir. Verilen sözlere bağlı olunmalıdır, halkın davasına bağlı olunmalıdır. Kendini çizgi dahilinde tutamayanlar, hangi devrimci çizgiye başarı şansı kazandırabilirler?

Bundan birkaç gün önce Güney Kürdistanlı dört arkadaşın daha mahkemesi oldu. Yapılan mahkemede açığa çıkan önemli gerçekler vardır. Yargılananlardan biri savaştan kaçarak köyüne dönmüş. Geriye kalan diğer üçünün de durumu biraz böyle. Bu durumların ciddi sorunlar olduğu ortadadır. Bu nedenle bu yargılamaların da nasıl ve neden olduğuna biraz bakmak gerekir.

Yargılananlardan üçü savaştan kaçarak I-KDP'ye sığınmışlar. I-KDP de onları kendine göre yargılamış, sonra da gelip tekrar parti iradesine sığınmışlar. Yaşamın ağırlığını ve zayıflıklarını kaçışa neden olarak gösteriyorlar. Kendi başlarına çekip gitmişler. Partiyi umdukları, hayal ettikleri gibi bulamayınca gerisin geriye kaçtıklarını açıklıyorlar. Partimizi diğer partilerle karşılaştırma gafleti içine düşüyorlar.

Şu bir gerçek ki, soruna basit yaklaşmışlar. Başka partilerin kendilerine verecekleri bir şeyin olmadığını anlayamamışlardır. Haklı olarak şimdi şu soruları yöneltmek gerekir: Partimize nasıl böyle yaklaşabiliyorsunuz? Niye gerçeği kavrayamıyorsunuz? Ne demek diğer partiler gibi? Diğer partilerde ne var ki? Diğer partiler adama ne verebiliyor ki? Veya diğer partiler sizden ne istiyordu ki?

Savaş sorunlarında böyle basit yaklaşımlar olmaz. Elbette ki başka partilerin verebileceği bir şey yoktur. Üstelik bu kaçkınlar, bundan sonra halk arasında yer edinemeyeceklerini bildiklerinden tekrardan partiye gelme ve parti iradesine teslim olma hesabını yapmışlardır. Açık ki böyle bir geriye dönüş çok kötüdür. Partiye kendilerini affettirerek eski yerleşim yerlerine dönme ve halk arasında siyasal faaliyet yürütme talebinde bulunma cüretini de gösterebilmektedirler. Bu nasıl oluyor? Böyle bir şeye müsaade edilebilir mi? Yürüyemeyenler partiden bunun onaylanmasını nasıl isteyebiliyorlar? Ülkeden, savaştan kaçıyorlar. Peki bu durumda hangi çalışmayı, nasıl, ne kadar yürütebilirler?

Olay şu: Hem kaçıyorlar ve hem de hafif kişiliklerine rağmen parti olanaklarıyla halk üzerinde otorite olma sevdasını güdüyorlar, aramızda birer memur olmak istiyorlar. Bu çok yanılgılı ve gafletten ibaret olan bir yaklaşımdır. Mücadele edemiyorlar, görevleri yerine getiremiyorlar, ama halk arasında faaliyet içinde olma talebini ileri sürecek cesarette bulunabiliyorlar! Bundan anlaşılamayacak bir şey var mı? İnsanın biraz düşünmesi gerekir. Böyle bir şey mümkün olabilir mi? Bu türden insanların kendilerini bile yönetemeyecekleri, idare edemeyecekleri çok açıktır. O zaman halkı nasıl yönetecekler? Halkı tanıma kudretine bile sahip değiller. Olsa olsa halkın başına birer bela olurlar.

Kadroların önüne mücadele tecrübeleri yığıldığı içindir ki, bugün halk onları biraz dinliyor. Tecrübeler edinsinler diye, halkın arasına gönderiliyorlar. Hiç kimsenin konuya başka türlü yaklaşması kabul edilemez. Başka niyetlerle halkın arasına girme olayı bir gaflettir. Halkın mücadelemize bağlı olduğu doğrudur. Ama halkımız verilen sözlere inanma temelinde saygı göstermektedir. Bu doğrudur ve bu nedenle talep edilen tarz kesinlikle onaylanamaz. Yapılacak şey, mücadele etkilerinden doğru yararlanmak olmalıdır. Halka hizmet, ancak bu yaklaşımla olur. Aksi tutumlar doğru değildir. Bu mantığın artık bir kenara atılması gerekir. PKK'nin etkilerine dayanarak halkın arasına girilecek ve ağalık, memurluk yapılacak! Bu, hiçbir zaman kabul edilemeyecek türden çirkin bir mantıktır.

Halka hizmet, büyük bir görevdir. Bilinçli olmayanlar, sorumluluk duymayanlar, halk arasında tek bir adım dahi atamazlar. Bugünkü olanaklar, halk nezdindeki büyük çalışmalarla yaratılmıştır. Bu başarı halka bağlı ve saygılı olanların başarısıdır ve başkası kendine bundan pay çıkarma hakkını gösteremez. Halka gidilmek isteniliyorsa, halka bir şeyler sunulmak zorundadır. Kim ne yapmak istiyorsa yapsın, ama kimse halka böyle yaklaşma hakkını kendinde bulamaz. Kim ki PKK adına halkın arasına girmek istiyorsa, gerilladan daha gerilla, devrimciden daha büyük bir devrimci olmalıdır. Savaşımdan daha fazla savaşımı bilmeli ve bunu uygulamalıdır. Halk tanınmayacak, halka bağlı olunmayacak, ama baş belası olmak için halkın içine girmek talebinde bulunulacak. Ülkeye gidilecek, iki gün bile geçmeden halka zararlar verilecek ve ardından bu istemde bulunulacak! Bu nedir? Buna ne demek lazım, buna ne yapmak lazım?

Bizde halka yaklaşım esastır. Yaşamdan haberi olmayanlar bunu anlayamaz. Önce yaşamdan haberdar olma sorunu çözümlenmelidir. Eski kişilikle bu yapılamaz. Kişinin kendini halk üzerinde konuşturmasına anlayış gösterilemez.

PKK'nin ne olduğunu bilmek, kişinin birinci sorunu olmalıdır. Bu bilinmeden hiçbir şeyin yapılamayacağı açıktır. Biri böyle, diğeri şöyle davranamaz. Böylesi bir keyfiyet ortamında asla sosyalist olunamaz, büyük fedakarlıklar gösterilemez. Böyle yapma sevdasından vazgeçilmelidir. Sovyetler Birliği'de olanlar da aslında böyledir. Yetmiş yıllık sistemi bir çırpıda yıkıma uğrattılar. Bizde de böyle yapılmasına müsaade etmeyiz. Bunun için mücadele saflarına gelinmedi. Saflarda bulunmadaki amaç, yapmaktır, ilerletmektir, inşa etmektir.

Hiç kimseyi üzmek, incitmek istemiyoruz ama, bilmeliyiz ki, halkın davası basit bir dava değildir. Halkın içindeki bir konuşma, halka seslenme basit görülemez. Peki iki sözü bir arada söyleyemeyecekler, bu halleriyle halkın kendilerini dinleyeceğini nasıl sanabilirler? Bu bir yanılgı, ciddi bir gaflet değil midir? Halkı bilmenin, tanımanın anlamı böyle kavranabilir mi?

İşte, yapılan mahkemelerin özü bu çerçevede bir anlama kavuşmaktadır. İnsan haddini bilmeli, neyin ne olduğunu iyice anlamalıdır. Mücadele edemeyenler halk arasında faaliyet yürütme hakkına sahip olamazlar. Hiç kimse halkın üzerine dilini uzatamaz.

Bizde bir sınıf mücadelesi vardır. Sınıf mücadelesinin olduğu yerde, bu oyunlara müsaade edilemeyeceğini kavramak anlamlıdır. Kendini inşa edebilen PKK'de yer alabilir, görev talebinde bulunabilir. İnanç yoksa, çaba yoksa, her şey sahtekarca bir oyundan ibaret ise, bu kurnazlık zemin bulamaz. Zemin bulamayınca da ağlamanın, sızlamanın, kendini yere atmanın bir anlamı olamaz. Halkın da kararı budur. Elinden tutulan, güçlendirilmek istenen kişiye bunları pazarla denilmemiştir. Savaş, usulüne göre savaşmakla olur. Ağlamakla, kurnazlıkla olmayacağını bilmek gerekir. Açık olunmalı, niyetler netçe konulmalıdır. İyi olan budur, dürüstlük budur. Yıllarca saflarda olunacak, ama beklentiler gizlenecek; hiç kabul edilir mi bu?

PKK sahipsiz değildir, Kürdistan halkı sahipsiz değildir. PKK Kürdistan halkının öncü kuvvetidir. Elbette ki PKK halkı, halkın çıkarlarını, halkın değerlerini, yaşamını koruyacaktır, yanlış hesapları boşa çıkaracaktır, halkın üzerinde oynamaya fırsat tanımayacaktır.

Bundan böyle dürüstçe, samimice PKK ile yürünmek isteniyorsa, bunun yanıtı pratikteki kanıt olsun. Bu mahkeme olaylarından olumlu sonuçlar çıkarılmalıdır, doğru sonuçlara ulaşılmalıdır. Yargılananlar da, bundan böyle gücümüz var diyorlarsa, buna inanıyorlarsa parti saflarında dürüstçe yürümelidirler. PKK'nin affedici yüceliği biliniyor. Bu yücelik yaşamdır. Gerçeklerden kaçmak çare değildir. Ülke ve halk gerçekliğimiz sadece direniş mücadelesiyle korunabilir. Gerçek budur ve bunu mutlaka anlamak zorunluluğu vardır.

Dayatılan parti ve halk karşıtı yaşam tarzı, düşmana aittir, düşmanın eseridir. Bunda düşmanın gerçeği egemendir. Görev ise, düşmana karşı bilinçlice savaşmaktır. Başka türlü dürüst olunamaz ve bu mutlaka kavranmalıdır. Hakkın, hukukun, adaletin yoluna, işte ancak böyle girilir ve kişi verdiği söze uygun olarak eylemini yiğitçe planlar ve uygular..."

Bu mahkemelerin, eğitim amacına uygunluk bakımından ortaya çıkardığı dersler vardır. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, yukarıda mahkemelere ilişkin aktardığımız değerlendirmesi, çıkarılması gereken derslere somutluk kazandırıyor. Bu açıdan, ortaya çıkan derslerden sadece yargılananlar değil, başta mücadele saflarında yer alanlar olmak üzere, ilgili her çevre ve kişinin de sonuçlar çıkarması önemlidir. Çünkü bu dersler, insanı küçülten, düşüren yanları söküp atmayı ve bunun yerine insana yüceltici özellikler kazandırmayı hedefleyen niteliktedir.

Özgür Gündem Gazetesi'nin PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşla yaptığı röportaj:

"İmha ve teslim olmayı asla kabul etmeyeceğiz; düşman, tüm dünya gücünü karşımıza dikse de kaybetmekten kurtulamayacaktır..."

Ö. GÜNDEM: *Son zamanlarda hakkınızda çok şey yazılıp-çizildi. Bekaa'daki kamp kapatıldıktan sonra, Kıbrıs'a veya daha başka birçok ülkeye gittiğiniz söylendi. Oysa gördük ki, hakkınızda söylenenlerin hiçbiri gerçekçi değil. Bundan sonra, PKK Önderliği olarak, nasıl bir konumlanma düşüncesindesiniz?*

A. ÖCALAN: Özgür Gündem gazetesinin çıkışına denk gelen bu röportajda, öncelikle yürütülmekte olan bu mücadeleye ve savaşıma ilişkin, Türkiye basın-yayın tekeli bünyesi, son derece gerçekleri giderek artan dozajda saptırarak, tam bir savaş tarafı gibi hareket ettiğini belirtmek istiyorum. Basın ahlakına uymamaktan, kamuoyunun haberler konusunda doğru aydınlatılmasına kadar birçok husus çiğneniyor. Dolayısıyla bizim cephemizde olup biteni, bu basın-yayın yoluyla Türkiye halkına, Kürdistan halkına yansıtmak çok zor olmaktadır. Halkların yararına çok şeyler olsa bile, bu çok ters gösteriliyor; bazı doğru çözümler geliştirilmek istenilse bile, bu saptırılıyor. En son TV de buna el attı.

Özgür Gündem gazetesi, hiç şüphesiz tutarlı olmak kaydıyla, en azından bizim lehimizde yayın yapmasa bile, aleyhimizde de yayın yapmaması; burjuva ölçülerine göre olsa bile, objektif bir basın örneği olarak hareket etmeyi esas alıyor ve biz de bu temelde taktir ediyoruz; umarız iyi örnek olur. Özellikle kamuoyunu çok yakından ilgilendiriyor...

Kamuoyunu, halkı yaşanmaz duruma getiren enflasyonun nedenleri ve her türlü sahte demokrasicilik oyunları mücadelemizle çok yakından ilgilidir. Gelişmeleri karanlıkta bırakmak, aydınlatmamak halklarımızın çıkarına değildir. Basın, her şeyden önce bu aydınlatma görevini, en azından bizim de ne demek istediğimizi, ne yaptığımızı objektif olarak yansıtarak cevap verebilir. Bunun PKK'nin lehinde ya da aleyhinde olmasıyla ilgisi yok: Gerçeklerin doğru anlaşılması ile ilgisi var. Bu yıl içinde Türkiye basın-yayınına karşı boykot gelişecek. Çünkü, bir halk kendine hizmet etmeyen bir basın-yayın organına itibar etmez. Kendisine bir savaş açan basın-yayın tekelciliğini boykotla, boykot gibi mütevazi bir mücadeleyle karşılık vererek, tavrını koymak ister. Nitekim gelişen de budur. Basın-yayın kuruluşları bu tip tavırlarını daha da sürdürerek -devletin resmi psikolojik savaş kolu gibi hareket ederek- yaşayabileceklerini sanıyorlarsa; krizlerinin daha da derinleşerek yanıldıklarını görecekler. Türkiye basın-yayınının en temel kriz nedeni de, Türkiye gerçeklerine, Türk halkının gerçeklerine saygılı olmamaktan kaynaklanıyor. Bu yalnız basın-yayın bünyesinde değil; giderek bütün kültürel, sosyal, ekonomik, siyasal yaşamın bünyesine de ters etkide bulunuyor. Gerçekler anlaşılmak istenmiyor, çarpıtılmak isteniyor.

İşte bunu yıkmak ve gerçekleri olanca açıklığı ile kamuoyuna göstermek gerekiyor. Bu, asgari basın ilkelerine bağlı olmak isteyen bir yayın organının, uyması gereken bir ahlaki ilkesidir. Bunun yasalarla da bir alakası yoktur; kanunlar bunu kabul eder mi, etmez mi, bu da sorun değildir. Aslında bu, bir kanun sorunu değil, bir ahlaki sorundur. Biz bunu bekliyoruz. Bundan sonra, ancak bizim gerçeğimize saygılı olan basın-yayın organlarıyla muhatap olmayı kabul ederiz. Aksi halde halkımızla birlikte gereken doğru tavrı sergilemekten çekinmeyiz. Bu kısa

belirlemeden sonra soruya yanıt geliştirmeye geçebiliriz.

"Nereye gidip gitmeyeceğimi, siyasi tavrımın gereklerine göre ben kararlaştırırım..."

İçişleri bakanının son Suriye'yi ziyaretinden sonra geliştirilen spekülasyonlar, benim bu dünyada dolaşacak yerimin olup olmadığına ilişkindi. Kendi deyişleriyle anlaşmadan sonra yönü belli olmayan bir yere veya muhtemelen Kıbrıs'a gitmişim veya Ermenistan'a yol almış olabilirim gibi bazı faraziyeler ileri sürüldü. Sanırım bu tür haberler daha da geliştirilmek isteniyor. Benim nerede olup olmadığımı bir haber olarak değerlendirmek yerine, doğru habercilik yapsınlar. Gerçekte ise bu bizzat kendimin siyasi olarak kararlaştıracağım bir husustur. Baştan günümüze kadar kendi hareket tarzımı, şu devletin veya şu resmi ilişkilerin bir sonucu olarak dayatılan bir yaklaşımdan ya da asla böyle bir durumu esas almaktan ziyade, siyasi tavrımın gereklerine göre kararlaştırırım. Ben, istediğim kadar Ankara'da kaldım ve zamanı geldiğinde de ayrılmasını bildim. İstediğim kadar Diyarbakır'da kaldım, yine zamanı geldiğinde ayrıldım. Bütün Kürdistan'ı dolaştım, gerektiği zaman ise ayrıldım. Bekaa Vadisi'nde de 13 yılı gerektirdiği için kaldım. Şunu belirteyim ki, hep belli tarihi siyasi ihtiyaçları göz önüne getirerek veya bir halkın tarihi siyasi çıkarlarını esas alarak, kendimi ayarlamasını bilirim. Beni, bu temel tarihi siyasi konumdan başka bir nedenle bir saat bile yerimde tutmak mümkün değildir. Çok faal bir insanım. Fakat çok temel nedenler gerektirdiğinde, inanılmayacak sabır, tahammül gücüyle, bir yerde de kalır ve politikamı yaparım. Burada da yaşanan budur. Bir mücadelenin hatırı için çok çaba gerekiyordu, çok yüklenmek gerekiyordu. Ömrümün en verimli 13 yılını, amansız bir biçimde, burda harcadım ve bu temelde bazı sonuçlara ulaştık. Kadrolar eğer iyi çalışabilseydi, 1983'te buradaki işler tamamlanırdı. Fakat bizim insanlarımızın zor gelişmeleri ve görevlerinin altında kalkamamaları nedeniyle, süreyi uzattık; 1985'te süreyi uzatmak istemedik ama yetersiz yapı-kadro gerçeği, daha köklü yönelmeyi zorunlu kıldı. Örgütün temel kadro ihtiyaçlarını politik çerçevesini sağlam tutmak için birkaç yıl daha kaldık. Daha sonraki yıllarda da, buna benzer görevler vardı. Aslında, her yıl, bize göre buradaki faaliyetlerimizin tamamlanması gereken bir yıl olarak anlaşılmalıydı, ama anlaşılan sorunlar ve yerine getirilmesi gereken görevler nedeniyle, biz bugüne kadar kaldık. En son 1991 Ağustos'unda da bir konuşmayla "bu devremiz son olsun" diye bir değerlendirme yapmıştık. Fakat yine de, bir yıl uzatma gereği duyduk.

Şimdi hemen açıklıkla şunu belirtebilirim ki, bu hareket ülkeye tamamıyla taşınıldı; ülkemizin tüm derinliklerine, dağlarına, ovalarına ve kentlerine muazzam taşırılmıştır. Yurt dışı muazzam açılmıştır. Avrupa ülkelerinden tutalım birçok Asya ülkesine kadar Kafkasya ve Ortadoğu ülkeleri dahil açılmıştır. Hudutlar bütünüyle açık hale getirilmiştir. Dolayısıyla Bekaa'yı artık, PKK için bir üs olarak değerlendirmek gerçekçi değil. Benim açımdan da zorunlu bir hizmet alanı olarak değerlendirmek, mevcut gelişmelerin ışığı altında fazla anlamlı değildir. Yani, özgür iradeye dayalı bir karar olarak, esas itibarıyla buradaki çalışmalar tarihi anlamı çok büyük ve önemli bir başarıyı sağlayarak tamamlanmış bulunuyor. İçişleri bakanı gelseydi de gelmeseydi de, anlaşsaydı da anlaşmasaydı da, biz buradan çekilecektik. Bir şehitliğimiz var, onu da hiç şüphesiz birkaç Lübnanlı Kürt ailesi bekler. Onlar da hiç şüphesiz, mücadelemizin yurtsever gücü olarak desteklerini sürdürürler. Ama bunun dışında askeri-siyasi bir üs olarak bu alanı tutmanın gereğini duymuyorum. Sadece burası değil; TC Avrupa'ya da yüklenmek istedi. Avrupa'nın da bize sunduğu bir destek, üs durumu yoktur. Dolayısıyla bu iddiaların ne kadar anlamsız olduğunu, Almanlarla ilişkilerinden anlıyoruz. Bu İran için de geçerlidir, Irak için de geçerlidir. Kendi kamuoyunu aldatmak için, sanki PKK buradaki üslere dayanarak yaşıyor şeklinde bir imaj yaratıyor. Bu doğru değildir.

"...Özgür Gündem gazetesi, hiç şüphesiz tutarlı olmak kaydıyla, en azından bizim lehimizde yayın yapmasa bile, aleyhimizde de yayın yapmaması; burjuva ölçülerine göre olsa bile, objektif bir basın örneği olarak hareket etmeyi esas alıyor ve biz de bu temelde taktir ediyoruz; umarız iyi örnek olur. Özellikle kamuoyunu çok yakından ilgilendiriyor..."

"PKK dışta değil, içerde en büyük tarihi kalışı gerçekleştirmiştir..."

PKK'yi yaşatan nedenler farklıdır; esas itibarıyla da halkıyla, dağlarıyla kurduğu birliktir; özü budur! Bu halk bizi tutmasaydı, bu dağlar bizi tutmasaydı, dünya da birleşse bizi dışarda yaşatamazdı. Başka örgütler de buradadır, Avrupa'dadır. Niye onlar mesele yapılmıyor? Yurt dışında bizden daha eski olan da var; TKP 60 yıldır yurt dışında, neden mesele edilmedi? Tehlike yaratmadı, ülkesine yansıyamadı, halkıyla birleşemedi? Demek ki bir örgütün sorun teşkil edip etmemesi, Bekaa'da veya Avrupa'da olması değildir; ülkesine yansıyıp yansımamasıdır. Bu durum ülkesindeki halkı ayağa kaldırıp kaldırmaması ile ilgilidir ve PKK ilk defa tarihte bunu başarmıştır. Dolayısıyla PKK dışta değil, tam tersine içerde en büyük tarihi kalışı gerçekleştirmiştir. Hükümetin de korktuğu budur! Fakat bunu açıkça söylemek yerine, başarısızlığını örtbas etmek için, diplomaside ne kadar başarılı olduğu, dıştaki kaynakları kuruturса, içerideki kaynağın kuruyabileceğine dair boş söylemler, hayaller yaymak istiyor. Bu çok somuttur. Hemen hemen bütün dış gezilerde, başta sözümona Kürt adına katılan Hikmet Çetin'in, öncelikle Almanya gezisinde Almanya nezdinde bizi tecrit etmek istemesi; ardından Demirel'in Amerikan gezisinde "PKK'yi terörist ilan edin ve siz bu işi bize bırakın" demesi ve yine "Bush'tan yeşil ışık aldık" diye yüklenmelerinin peşisıra birçok devletle, bu temeldeki anlaşmalara da girdiler. "Romanya ile anlaşma imzaladık, oraya gidebilecek bir kapı daha kapattık", "Suriye kapısı kapandı!.." Sanki, meseleyi diplomasiyle çözümleyeceklermiş gibi bir hava yaymak istiyorlar. İçerde de benzer politika güdüldü; "bütün partiler birleşti, parlamento tek ses, hükümet tek ses, ideal birlik doğdu, bütün eksiklikler giderildi, PKK artık inişe geçecek, sönüşe geçecek" denildi. Ve benim de dünyada fazla adım atacak yerim kalmadığı içinmiş ki, sonum ya teslim olmak ya da dünyada yaşayamamakmış!

Bu, TC'nin ne kadar dar, şoven olduğunu gösterir. Bir insana, dünyayı fethetmenin vahşi tutumu içinde olduğunu gösteriyor. Elinden gelse, dünyada iğne ucu kadar yeri bile vermeyecek; ya teslim olacağız, ya da yer vermeyecek; anlayış mutlak böyledir: Bu anlayış çok tehlikelidir. Biz hiçde bunlara, "dünya sana dar gelsin" demiyoruz. Bizim ülkemizde bize, senin ülkende de sana yer olsun.

Orta Asya'dan bahsediyorlar; Adriyatik'ten Çin'e kadar bir Türklük dünyasından bahsediyorlar. Dünyada size bu kadar yer var, eğer bu dünyada bize küçük bir yer, bir dost ilişkisi de olmayacaksa, "sen ne biçim demokratsın" demezler mi adama? Gözükara bir şoven demokrasiciliğin insan haklarıyla ne kadar alakadar olduğunu sadece bize bana yönelik politikalarıyla anlamak

zor değil. Fakat boş-beyhude bir çaba! Hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde mevcut eylemimle sadece kendime değil, Kürdistan'a ve Kürdistan halkına da büyük yer açmış bulunuyorum; kendilerini bu konuda, o kör politikaları içinde tükete tükete, yerimizi geniş tutumaya çalışıyoruz. Daha insanca, özgürce, namuslu, onurluca insanların yer tutmasını; Kürdistan halkını bu dünyada böyle bir nitelikle ayak basacağı bir toprağa sahip olmasını, giderek artan bir istekle, tutkuyla sağlamış bulunuyoruz. Ve tabii ki daha düne kadar adı bile anılmayan bir halkın adından ve giderek özgür yaşama isteklerinden ve de bunun savaşımından da bu kadar bahsediliyorsa; benim yerimin olup olmaması, nereye gidip gitmeyeceğim o kadar önemli değildir. Kaldı ki bu kadar insana yer açan kişi, kendisine de yer açmıştır veya onun öyle yer açma diye bir sorunu yoktur.

TC, beni bu haliyle Türkiye'ye de davet etse, meclise de davet etse; bunu benimseyip benimsememe benim kararıma bağlıdır. Nitekim kendileri bunu isterler. Fakat ben kabul etmem. Neden? Çünkü, benim namus-onur sınırlarım vardır; sadece kendim için değil, halklar için belli kıstaslarım vardır. Onların gerçeklerine bakarım, uygunsa Türk parlamentosuna da giderim, Türk genelkurmayına da giderim. Benim için hiç sorun değildir. Bu korkuyla, yerimin dar olup olmamasıyla ilgili değil; halkların temel sorunuyla ilgilidir. Bunun halkların kabul sınırıyla ilgisi vardır. Bu sınırlar uygun hale gelirse, nereye gitmeyeceğimi ben kararlaştırırım. Zorla girerim, yasal yollardan girerim; benim kararlaştıracağım hususlardır; zaten gidiyorum da! Ankara'ya değişik biçimlerde - sembolik de olsa- bazı girişler yapılmıştır. Benim olmam, o kadar önemli değildir. Bu kaz kafalılar biraz anlamalılar ki, Türkiye halkının da bağrına girilmiştir. Birgün fiziki olarak girmem kendilerini şaştırtmamalı. Bu benim için hiç önemli değil. Yani ölünse de kalınsa da, bu kadar üzerinde tartışılacak mesele değildir. Mesele, halkların namuslu, onurlu, özgür bir biçimde birbirlerini etkileri altına, parlamentolarına girip girmeme meselesidir. Biz Türkiye halkıyla, Kürt halkıyla böyle girişler yapmaya, bizim şahsi girişlerimize, yer tutuşlarımıza daha fazla anlam veriyoruz. Esasta bununla uğraşıyoruz ve bu konuda gelişme vardır diyoruz.

> ***"...Şimdi hemen açıklıkla şunu belirtebilirim ki, bu hareket ülkeye tamamıyla taşırıldı; ülkemizin tüm derinliklerine, dağlarına, ovalarına ve kentlerine muazzam taşırılmıştır. Yurt dışı muazzam açılmıştır. Avrupa ülkelerinden tutalım birçok Asya ülkesine kadar Kafkasya ve Ortadoğu ülkeleri dahil açılmıştır. Hudutlar bütünüyle açık hale getirilmiştir. Dolayısıyla Bekaa'yı artık, PKK için bir üs olarak değerlendirmek gerçekçi değil. Benim açımdan da zorunlu bir hizmet alanı olarak değerlendirmek, mevcut gelişmelerin ışığı altında fazla anlamlı değildir. Yani, özgür iradeye dayalı bir karar olarak, esas itibarıyla buradaki çalışmalar tarihi anlamı çok büyük ve önemli bir başarıyı sağlayarak tamamlanmış bulunuyor..."***

Ö. GÜNDEM: *TV 32. Gün programında M. Ali Birand ile birkaç yıl önce yaptığınız bir röportaj yayınlandı. Ancak röportaj tamam değildi, kesilmişti. Ve en çok rahatsız olduğunuz anlar ön plana çıkarılıyordu. Bu tutum ile birlikte, ilk kez bir röportajınızın Türk televizyonunda yayınlanmasına ilişkin düşüncelerinizi alabilir miyiz?*

A. ÖCALAN: İlk soruda kısmen yanıt verildi. Sayın Birand daha önce Akademi sahasına gelmişti. 1988'de çektiği Akademi filmiyle 1991'de çektiğini kullanmış. Sanırım bazı yetersiz görüntüleri tekrarlamış. Elbette bu benim açımdan, fazla anlam ifade etmez. Ben, yayınlandığı tarihe göre görüşme yapmadım. Ve böyle bir programın yayınlanacağından haberim yoktu. Bana göre haber vermeliydi ve eğer dürüst kalmak istiyorsa çerçevesini de çizmeliydi. Bu da, basın-yayın ahlak ilkelerinden bir tanesi olsa gerek. Ama yine de, görüşlerimizi sorarsanız; ille bizi şöyle yayınlayın, böyle yayınlayın, iyi, çok güzel, çok çirkin, çok olgun veya çok yetersiz vb. gibi birtakım istemlerimiz yok. Gerçeğe sadık kalınmalıydı. Buradan 1991 Newroz'unda birtakım değerlendirmeler yaptım.

> ***"...Türkiye basın-yayınının en temel kriz nedeni de, Türkiye gerçeklerine, Türk halkının gerçeklerine saygılı olmamaktan kaynaklanıyor. Bu yalnız basın-yayın bünyesinde değil; giderek bütün kültürel, sosyal, ekonomik, siyasal yaşamın bünyesine de ters etkide bulunuyor. Gerçekler anlaşılmak istenmiyor, çarpıtılmak isteniyor..."***

Ne kadarı yansıtılmıştı bilemiyorum. Ayriyeten bir televizyon programı için ne kadar yeterlidir; bunu da kendileri kararlaştırırır. Bu konuda bir talep bize gelmişti. Ben, 5-10 dakikalık bir programla, gerçeklerimizin yansıtılmasının mümkün olamayacağını söyledim. Dolayısıyla kabul edemeyeceğimizi, en az yarım saati aşan programın halka yararlı olabileceğini, fakat kendisine buna hazır olmadığımı söylemiştim. Ama yine de, böyle bir programı düzenlemiş. İçerik olarak, bilmem ben mendille burnumu, yüzmü ne kadar siliyormuşum. İnsanlar her zaman hasta düşebilir. Dolayısıyla burunları da, alınları da sürekli silinmek istenebilir, bu doğal bir şeydir! Bundan bazı olumsuz görüntüler çıkarmak olsa olsa dürüst olmamanın bir kanıtı olabilir. Hatta özellikle hasta bir hal ile televizyona getirmek, öküz altında buzağı aramaya benzemektedir. Yapmaması gerekirdi. Daha sağlıklı bir görüntü vermesi en uygunu olurdu. Bir hasta hal yaşanıyor. Neden bir hastayı ısrarla görüntülesin? Rakibi küçük düşürme bir savaş tarzıdır. Dolayısıyla dürüstlükle bağdaştırmak mümkün değil. Diğer çekimler vardı, daha makul bazı görüntüler verilmiştir. İlle kullanmak istediyse, bundan daha önceki çekimlerimiz vardı. Demek istediğim, gerçekler biraz zorlanmıştır; insanın güç anlarını yakalayarak, zor duruma düşürme ilkesi benimsenmiştir. Bu da bizim açımızdan o kadar mühim değil.

> ***"Bir insanın çok ünsüz olduğuna da, adi olduğuna da hiçbir zaman inanmadım..."***

Sıradan bir adam olduğumuz imajı basın-yayında da epey işlenmiş! "Hiç öyle olağanüstü bir kişilik değildir, sıradan bir adamdır" imajı yaratılmak istenmiş. Bizim öyle çok olağanüstü veya çok sıradan olma gibi yaklaşımlar içinde olmadığımız da bilinir. Çok açık görüyorsunuz ki, başta ne idiysek, şimdi de öyleyiz. Bir insanın kendini nasıl ele alarak, yorumlayıp geliştirmesi gerektiğini yaşamımız netçe ortaya koyar. Sıkça vurguladığım gibi şöhretten, ün yapmaktan rahatsız oldum. Halen de öyleyim. Fakat, bir insanın çok ünsüz olduğuna da, adi olduğuna da hiçbir zaman inanmadım. Bana göre, bir insan eğer insansa, her zaman ünlüdür, her zaman onurludur. Onun rütbesi, ünvanı, resmiyeti hiç önemli değil. İnsanın kendisi bir onur abidesidir. Eğer gerçekten insan olmayı bilirse, bir devlet başkanlığı ile bir dağ çobanı arasında çok az bir fark var ki; birisinin adı duyulmuştur, diğerinin ise duyulmamıştır. Nitekim özde, temel kıstaslarda bir oldukları ve asla birisinin çok böbürlenip diğerinin ise kendisini çok basit ya da adi görmesi anlamlı değildir.

Benim yaşam felsefem bu! Ama insanoğlu, bu çıkar dünyası, kariyer dünyası, resmi dünya bir kurt kanunu gibi işlev görüyor. Bu bende yok, şu anda kendimi kudretli bir kurt kanununa göre çalıştıran bir adam değilim. Tam tersine, bu kurtlar dünyasında parçalanmak istenen kuzuları kurtarmak gibi bir pozisyonun içindeyiz. Dolayısıyla şöhret, isim, ün, iyi, çirkin, güzel görünmek fazla dikkate almadığım bir durumdur. İşin özü önemli! Kaldı ki, bu davaya ilk adım atıldığında başarı şansı sıfırdan da öteye, çılgınlık olarak değerlendirilirdi. İsim-ün isteyenler, mutlak anlamda umut ışığı ve yaşam şansı gözükmeyen yollara girmezler. Bunlar hep, kendilerini nasıl yükseltmenin nasıl fazla çıkar elde etmenin yollarını denerler. Bizim yol öyle bir yol değildir. Hiç şüphesiz, her gerçek insan gibi bizim de bir insan olmanın gereklerini halkımıza-halklarımıza anlatmak hakkımız, özgürlüğümüz olmalıdır. Yıllardır bize sansür uygulanıyor. Şimdi sözümona sansür kaldırılıyor, ama en kötüsünden kaldırılıyor! Bu Türkiye'deki resmi düzenin, burjuva dünyasının ne kadar tutarsız olduğunu gösteriyor. Biz, Türkiye'yi bu kadar etkilemiş bir hareket olarak, ağırlığımızın ne olması gerektiğini iyi biliyoruz. Yansıtılmıyoruz veya yansıtıldığımızda da bu çok kötü bir biçimde oluyor. Bu, TC'nin ne kadar yalancı olduğunu, kendisine güvenmediğini, politika yapmak istediğini ve gerçek dışı olduğunu gösterir. Kısaca, oldukça zorlanmış; zaman zaman ticari amaçlı mıdır, özel savaş amaçlı mıdır, fazla gerçeğe saygının bir gereği midir bilemiyorum! Artık, bu onlara kalmış bir şeydir. Bizim elimizde, onlara "zorla" ulaşacak imkanlar yoktur; şöyle yap, böyle yap söyleme gereğini de duymayız. Madem kamuoyu çok merak ediyor; bir programla çok ilgileniyor, hatta birkaç sefer seyretmek istiyor, ona da bizim vereceğimiz karşılık; biz öyle kendimizi çok dehşetli, çok müthiş, çok görülmez kılmıyoruz. Görüşler, çok kapsamlı bir biçimde yansıtılıyor. Öyle basit olup-olmamamız da önemli değil. Halkların temel çıkarlarıyla ilgili bir şeyler söyleyip-söylemediğimiz, yapıp-yapmadığımız önemli: Halklar buna dikkat etsin! Yine, resmi düzeye gelmiş şeyleri anlamak istiyorsa, bu hususlara dikkat etsin! Biz buna açığız, doğruyu aktarabiliriz, açıklayabiliriz. Bu konuda, son derece alçakgönüllü de oluruz. Elbise çok önemli değildir, sözcükleri iyi sıralayıp-sıralamamak da önemli değil. Kaldı ki, bu konularda da özen gösteririz. Geriye kalanı, bu hizmeti haklı olduklarına, hakları olduğuna inandığımız halklarımızın kabul etmesidir. Bu bir hizmettir; yerini bulmuşsa, bundan dolayı mutluluk duyarız. Benim endişem budur. Zaten bu konuşmaları da, az-çok bazı gerçeklerin anlaşılması için yapıyorum. Umarım, bundan sonra işin özüyle ilgilenilir. Biçimle gerçekleri karartmak, çirkin göstermek ve özel savaş yöntemi olarak değerlendirmek düşünülemez.

Ö. GÜNDEM: *Newroz sonrası süreçte, uzun bir sessizliğin ardından -önceki yıllardan farklı olarak- Kürdistan'da çok büyük çatışmalar yaşanıyor. Gelen haberlere göre, TC'nin kayıpları, yüzlere varan sayılarla ifade ediliyor. Bir yandan da, savaş daha kızışacağa benziyor. Bu yılki savaş programınızı açıklayabilir misiniz? Bu mümkün mü?*

A. ÖCALAN: Demirel-İnönü hükümetinin, PKK payına düşen bu 6 aylık bilançosu genelde olduğu gibi, özelde de PKK'ye karşı iç-dış politikayla belirlenmiştir. Hükümet, 6 ayını PKK'nin imha-tasfiye edilmesiyle, teslim alınmasıyla yoğun bir biçimde harcamıştır. Şimdi çok daha iyi anlaşılıyor ki, aslında daha önceki ANAP hükümetlerinin kitle tabanı daralmış, dış politikaları da dünya görüşünü yitirmiş, yeri, tabanı geniş, sağlı-sollu, kamuoyunun ezici çoğunluğunu arkasına alan bir hükümete, dış desteğin yenilenmesine ihtiyaç duyulmuştur. Demirel-İnönü hükümeti, bu eksikliği gidermenin hükümeti olarak iş başına gelmiştir. Savaş çok önemli bir döneme gelmiş, önemli gelişmelerle karşı karşıya kalınmış, eski hükümetler zayıflamış, bir anlamda yenilmişler. Psikolojik olarak, diplomatik olarak, siyasi olarak, özel savaş büyük güç kaybetmiştir. İşte Ekim seçimleri ve Ekim seçimlerine dayalı Demirel'in ve hükümetinin tarihi anlamı budur. Bugün bu çok daha iyi anlaşılıyor. Fakat, yürüttükleri 6 aylık savaş neyi gösterir? Yine tank-top kullanıldı. Yine, özellikle hizbi-kontra epey devreye geçirildi. Halka katliam tehditleri ve katliam uygulamaları dayatıldı. Diplomatik sahada yalnızlaştırma, Demirel'in deyişiyle, "uluslararası çemberi daraltma, dayandıkları çevreleri kurutma" biçiminde bir politika dayatıldı. İçerde; parlamentoda uzlaşmanın kamuoyuna yansıtılması ve kamuoyunu "teröristler"e karşı gösteriye kaldırılması dayatıldı. Bu konuda, bazı gelişmeler ortaya çıkarılabilir. Para makinasını çok çalıştırdılar. Çok iyi biliyoruz ki, savaşın finansmanı para basmayla giderilmeye çalışıldı. Bu da, enflasyonun en temel nedenidir. Şu anda ekonomi, tıkanılır noktaya getirilmiştir. Ekonomiyi çözüme kavuşturma bir yana, tam bir tıkatmayla karşı karşıya bırakılmıştır. Parlamento da yaşanan durum, birlik-uyum değil; kendini çözme, tamamen tıkatmadır. Demirel-İnönü'nün veya sağ-sol hükümetin böyle bir rol oynaması bir çözüm değil, bir tıkatmadır.

> ***"İmha etmek isteyen varken, boynumuzu kurbanlık koyun gibi uzatmayacağız..."***

Velhasıl 1992'nin yarısına dayandığımızda söylenecek husus; cumhuriyet hükümeti, PKK önderlikli ulusal kurtuluş savaşımına karşı başarılı değildir. Önemli tıkanmalarla yüzyüzedir. Demirel'in, "iki ayda bu işin sonucunu alacağım" demesi gerçekçi değildir. Bunun tam tersine, işe PKK cephesinden bakıldığında, bu altı ayda de devrimci gelişmelerin durdurulmuş olması şöyle kalsın, hızından bile hiçbir şey kaybetmemiştir. Özellikle kitlesel gelişme, ezici bir yoğunluğa ulaşmıştır. Derinden ve geniş alanlara yayılarak, kitlesel taban büyüyor. Serhildanlar hızından bir şey kaybetmemiştir. PKK'yi yanlız bırakma boşa çıkartılmıştır. "Şeffaf" politikasının maskesi düşürülmüştür. Gerillanın tasfiyesi şurda kalsın, onun ulaşmadığı tek bir ücra alan kalmamıştır. Sayısal olarak, daha şimdiden onbinleri bulmuştur. Hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir güçtedir. Türk parlamentosundaki oyunlar ters tepmiştir. Kürdistan ulusal parlamentosuna doğru emin adımlarla yol alınmaktadır.

Yine, dış diplomatik alandaki gelişmelere de fazla güvenmemeleri gerekir. Pratik olarak dış alan çok iyi kullanılıyor. Hatta birçok ülke, en üst düzeyde ilişki kurmak isteyecektir. Güney'deki Kürt işbirlikçilerini kullanmak ve böylece Güney'den bizi sıkıştırmak istediler. Fakat tersine biz burayı istediğimiz gibi kullanırız. Kaldı ki, biz ülkemizdeyiz. Orada devrimi geliştirme görevimiz vardır. Bu da iyi ilerlemektedir. Görülüyor ki, nereden bakılırsa bakılsın daralan, tıkanan, giderek aşınan TC, hükümeti ve politikalarıdır. Giderek sonuç alan ve bu yazın başlarına geldiğimizde de olağanüstü hızlı bir gelişmeyi yaşayan, kendi devrimci savaşımızdır, PKK'nin öncülüğüdür.

Buna dayanarak, özellikle önümüzdeki yaz ve güz politikalarımız hakkında bazı açıklamalar yapmak istiyorum. Çünkü kamuoyu bunu oldukça merak ediyor. Savaşın tırmandığı bir gerçek. Bu tırmanıştan biz değil, hükümet sorumludur! Onlar sandı ki, bu 6 aylık süreç içinde, bizi nefes alamaz duruma getirecekler ve yine daha bahar sona ermeden defterimizi düreceklerdi. Bu, hükümetin ve basının bizzat kullandığı bir deyimdir. Dolayısıyla savaş tırmanıyor. Bu bir gerçek.

Son günlerde ölen Türk askerlerinin çoğu Batı Anadoluluymuş. Bazı esirlerin durumuna bakıyorum, üzüntü duyuyorum. Bu nedenle, hemen kısa bir açıklama yapalım. TC sömürgecileri savaş tutsaklarına en büyük işkenceyi ve 15 yıla yakındır zindanı layık görüyorlar. Fakat biz, bu Anadolu çocuklarına asla onurlarını çiğnetecek tek bir söz söylemediğimiz gibi onları dayanılmaz yaşam koşullarında da tutumuyoruz. Daha önce bazı esirler almıştık. Kendi deyişleriyle, en ufacık bir zorlamaya maruz bırakmak şurda kalsın, kendimizden daha fazla yaşamlarını garantiye alarak, çirkin savaşa alet olmamaları için bazı uyarılar yaptıktan sonra serbest bıraktık. Bu, devrimin ne olduğunu ve devrimci yaşamın ne kadar yüce olduğunu açıkça ve çarpıcı bir bi-

çimde gösteriyor. PKK açısından, kendisiyle savaşan insanlar olsa bile, onları esir aldığında, nasıl bir muameleyle yüz yüze getirdiğini çok iyi gösteriyor. TC kendisine baksın; o büyük zindanlarına ve dehşet uygulamalarına baksın. Ne mal olduğunu iyi görsün. Hukuk reformaları yapıyorlar; hepsi sahte. Günlük olarak PKK ile sıradan bir ilişkisi olmayan insanlara dayattıkları işkence ne kadardır? Daha dün Savur'da 30'un üzerinde genci imha ettiğinde, biz yedi askeri serbest bıraktık. Biz öyle şahsi kin ve öfkeye kapılarak, tavır koymayız. Bu, bizim adalet anlayışımızdır.

Kısaca bunları açıklamak gereği duyduk. Fakat buna rağmen bu savaşın durdurulmaması, hükümet politikalarının zorunlu bir sonucudur. Zaten hükümet kendisi açıklıyor; "Bu işi bitireceğim!" biçimindeki demeçleri çok nettir. Çağrı yapıyor, "gelsin teslim olsun"; ezilmekten ve teslimiyetten başka bir politika yoksa orta yerde, karşı taraf da -eğer azıcık kendine saygısı varsa- kendisini savunmayı bilecektir. Dolayısıyla bizim savaştaki durumumuz mutlak zorunlu; ki bizden birilerini yakaladıklarında veya teslim aldıklarında; nasıl işkencelere tabi tutulduğunu biliyoruz; ezdiklerinde de ne tür ezdiklerini biliyoruz. Çok açık imha etmek isteyenler varken, nasıl boynumuzu kurbanlık koyun gibi uzatabiliriz? Açık bir savaşa karşı savunmada sonuna kadar direneceğiz. Biz karşı tarafa, seni teslim alalım diye bir politika dayatmıyoruz. Biz, TC'yi tümüyle ezelim diye bir politika dayatmıyoruz. Bizim dayattığımız, ülkemizde halkımızın temel bazı hakları var, gelin onları masada konuşalım, tartışalım, halledelim yaklaşımıdır. Hele sen bir de 900 yıllık kardeşlikten filan bahsediyorsun. Bakalım kardeşler bu 900 yılda ne yapmışlar, bundan sonra ne yapacaklar? Bunu tartışalım. Eğer kan dökülmesini istemiyorsan; bu haklar konusunda bize güvence ver diyeceğiz. İşte anayasa tartışmaları yapılıyor. Bu anayasa tartışmasına Kürtler nasıl girecek; her şeyden önce Kürtler var mı yok mu, varsa hakları nedir ve anayasada nasıl güvenceye alınacak? Fakat görüyoruz ki anayasa tartışmalarını Türkiye gerçekleri ile bağlantısı olmayan bir biçimde yapıyorlar. "Ülkemizin birliği, bütünlüğü, devletimizin niteliğinin değişmezliği"nden bahsediyorlar. Ülkenin birliğinden, bütünlüğünden kastettikleri, Kürtlerin ülkesi olmayacağıdır. Devletin şekli değiştirilmeyecek dedikleri de, üniter devletin korunmak istendiğidir. İkisinde de ne bir ülke, ne de bir özgürlük kabul ediliyor. Bu da dokunulamaz ve tartışılamaz anayasa ilkesidir. Hiçbir cumhuriyet hükümeti, bunu ne tartışır, ne de konuşur.

İstediği kadar insan hakları, diğer temel haklar üzerine nutuk çeksin ve bunlar maddelere geçsin; sen bir halkın üzerinde yaşadığı toprakları yok sayarsan, bir halkın kendi özgürlüğünü tayin etmesini de imkansız kılarsan hangi demokratik anayasadan bahsedebilirsin? Başlangıçta, bu konu tartışılmaz, ağza bile alınmaz dersen, senin bu anayasa tartışmanın bir oyun olduğunu açıklamış olursun ve sorunu daha da ağırlaştırmış olursun. Diğer maddeler gerçekten maskedir.

Bugün Türkiye'nin en temel sorunu eğer demokrasi ise, o da, Kürt halkının varlığıdır, özgürlüğüne sahip olmasıdır. Bu olmadığı için Türk halkında da demokrasi yoktur. Kürt halkının adı, varlığı olmazsa, Türk halkı kendisine nasıl bir demokratik yol biçebilir veya bekleyebilir? Bu kadar iç içe geçmiş, 900 yıldan beri neredeyse birçok yönden benzerlikler arzetmiş duruma gelen bir halkı halen inkar edersen, anayasa dışı bırakırsan; bu politika Türk halkı için ne kadar demokratik olabilir? Tartışmanın özü buradadır.

"Haklı taraf biz olduğumuz için, kazanan taraf da biz olacağız.."

Maalesef, hiç kimse buna doğru yaklaşmak istemiyor. Bana göre, hükümetin o şoven, anti-demokratik yüzünü ve de başarısızlığını örtbas etmek için sahte bir anayasa tartışması başlattılar. Anayasa temel hakları açıklayan belgedir, halkların temel haklarını açıklayan yasadır. Bu tamamen inkar ediliyor. Bunun yerine, yapay maddelerle gündem işgal edilmek isteniyor. Anayasanın bazı gereksiz ve önemsiz maddeleri, sanki yasaklanmış gibi bilinçsiz kamuoyunun gündemine sokularak zaman kazanmak isteniyor. Bu temelde bizim savaşımızın kamuoyuna yansıması da engellenmek isteniyor. Yani, temel sorunlar kamuoyuna gerçekçi yansımasın diye, böyle saptırmalar sürekli vardır. Bu da yeni örneklerinden birisidir. Bütün bunlara dayanarak, mevcut gündemi muğlaklaştırma, gerçek dışı kılma fazla sonuç vermeyecektir ve savaş gelişmeye devam edecektir. Çünkü karşı tarafın dayattığı imha ve teslim olmaktır; biz de imha ve teslim olmayı asla kabul etmeyeceğimize göre; son ferdimiz kalıncaya kadar direneceğimize göre bu savaşın gelişmesi kaçınılmazdır.

Şuna inanıyorum ki haklı taraf biz olduğumuz için, düşman istediği kadar imha etsin, istediği kadar tüm dünya gücünü karşımıza diksin; kaybetmekten kurtulamayacaktır. Şimdiye kadar Türkiye ülkesinin ve halkının bu kadar dışa bağımlı olmasının nedeni de budur. Türkiye'yi peşkeş etmedikleri hiçbir hükümet kalmadı. Fransa'dan iki "PKK teröristtir" lafı almak için büyük bir taviz verdiler. İlgiltere'ye, Almanya'ya, İsveç'e ve ABD'ye durmadan taviz veriyorlar... Türkiye'nin, sırf "PKK teröristtir" demecini verdirmek için ne kadar dışarıya tavizler verdiğini sayın Türk yazarlarının iyi incelemelerini salık veririm. Ülkelerinin hangi gerekçelerle ne kadar bağımlı kılındığını izah etseler daha iyi olurdu. Özellikle radikal, anti-emperyalist yazarlara çağrı yapıyorum; gerçekleri örtbas edeceklerine, bir de bu yönlü değerlendirseler daha iyi ederler. PKK'nin ne kadar Almanya ile ilişki kurduğunu inceleyeceklerine -bazı fanatik PKK düşmanları da var; Uğur Mumcu vb. gibi çok anti-emperyalist geçinen bu yazarlar-, ülkelerini inceleseler daha iyi ederler. Daha da dışa bağımlılaşma, 50 milyon dolar dış borç, bundan daha fazlası iç borç, bu Türkiye halkını tutsak ettirir. Türkiye halkını ipotek altına alma anlamına gelen bu durum, son on yıllık politikalarının sonucudur.

Türkiye insanı şimdi insanlıktan çıkarılmış, şaşırtılmış, günü kurtarmak için en olmaması gereken işlerle uğraşma durumuna düşürülmüştür. Bunun suçlusu, söz konusu politika ve onun sahibi olan hükümettir. Biz kardeşlik ve eşitlik istiyoruz. Sonuna kadar Türkiye halkına da özgürlük, ülkesine de bağımsızlık, ama Kürtlere de yer ve tam özgürlük, yine azınlıklara da biraz yer ve özgürlük! Bunlar çok aşırı talepler değildir; kardeşliğin, dayanışmanın ve çokça ağızlarına doladıkları insan hakları ile demokrasinin doğal gerekleridir. Buna yanaşmayan, yok diyen, "sana laf söyletmem" diyen kim? Kamuoyu bunda özellikle sıkıntılarının, acılarının azalmasını ve bir çözüme doğru gitmek istiyorsa, tarafları iyi anlamalı: Haklı kimdir, haksız kimdir, savaşı bile bile tırmandıran kimdir, bunun bir an önce normal siyasi görüşmelere dökülerek halledilmesini isteyen kimdir? Bunu iyi görelim ve ona göre tavır alalım! Başka türlü, giderek zorlaşacak hayat koşullarında binlerce evladının ölümünden kendisini kurtaramaz, kendisini sorumluluktan dıştalayamaz.

PKK'ye madem böyle bir politika paketi dayatılıyor, bir adım atacak yer bırakılmak istenmiyor, o zaman tabii ki ben direneceğim! Kolay ölmek istemem, bu halk da kolay ölmek istemiyor artık; direnecek! Şimdi görünen odur ki bu direniş ve savaş gelişiyor. Şunu da belirteyim; almış olduğumuz tedbirler daha şimdiden belki de bazı günlerde yüzlerce askerin, polisin, korucunun tasfiyesine yol açabilir. Ben daha önceleri de söyledim: 1992'de binler değil, belki de on bini aşan ölü de olabilir. Bizden de olur, karşıdan da olur dedim. Ama dikkate almadılar. Şimdi gelişmeler açıktır ve böyle olacağını gösteriyor da. Biz bunun hayranı değildik. Ama bir taraf "bitireceğim" derse, biz de nefsimizi, onurumuzu koruyacağız ve son ferde kadar da bunu göstereceğiz. Gelişmeler bu yönlüdür.

Yaz daha da hızlı geçecektir. Belki de günlük olarak bilanço yüz ölüyü aşabilir. Savaşı tırmandırmanın nedenleri böyle açıkken, bize de düşen şüphesiz savaşta yenilmemek için gücümüzü seferber etmektir ve bu da yapılmıştır. Halkımız devrimci savaşa muazzam koşuyor, herkes, birer evladınızı savaşa gönderin dediğimizde, bu çağrıya olumlu cevap veriyor. Batıdan da gönderiyorlar, Doğudan da... Gerilla üsleri de dışardan ülke içine taşınmıştır. Binlerce savaşçı eğitiliyor, bu da gerillanın ne kadar geliştiğini gösteriyor.

"Ermeni, Türklük ve Kürtlük çatışmasında bir halkın diğerini katletmemesi için ağırlığımızı koyacağız..."

Dış destekler devam eder veya asıl dış destek bundan sonra gelişir. Bu Ermeni-Azeri çatışması da antlaşma için bir fırsat yaratıyor. Laçin bölgesi de bir Kürt bölgesidir. Burada savaşan ve kendine yer açanlar Kürtlerdir, bu da yeni bir Kürt mevzisidir. Kendi deyişleriyle Ermenistan ve Azerbaycan arasında köprü yapmak istiyorlar ve biz, Ermeni-Azeri çatışmasından veya Ermeni, Türklük ve Kürtlük çatışmasında, bir halkın diğerini katletmemesi için, ağırlığımızı giderek daha fazla koyacağımız bir tarihi gelişme ile karşı karşıyayız.

Ermeniler tarih olarak Anadolu'ya geçtiklerinden beri Türk baskısıyla karşı karşıyalar ve zaman zaman katledilme gerçeğini yaşamışlardır. Önemli bir kesimi katliama uğramıştır. Halihazırdaki mevcut Ermenistan da, Karabağ da kendilerini korumaya çalışıyorlar. Türkiye ile Orta Asya Türki cumhuriyetleri arasında imha olmaktan korkuyorlar. Mevcut Ermeni direnmesini, bazı aşırılıklarına rağmen, böyle değerlendirmek durumundayız. Yani Ermenilerin yeni toprak işgalinden ziyade, artan tehlikeye karşı, dengesiz de olsa kabul edemeyeceğimiz ölçülerde de olsa, bir savunma durumunu yaşadıkları kanısındayız. Üç milyonluk Ermeni, yaklaşık 200 milyonluk Türk dünyasında, emperyalist zorla toprak alma durumunda olanlara karşı direnmek zorunda. Kaldı ki toprakları tarih boyunca zorla ellerinden alınmıştır. Bu hususlar, benim bir Ermeni destekçisi olduğum biçiminde değil, Ermeni gerçeği konusunda görüşlerimizi yansıtmak biçiminde anlaşılmalıdır. Ermeni sorunu giderek daha da ağırlaşarak devam edecektir. Biz zorla toprak alma hükümdeki gelişmelere şüphesiz karşıyız. Yani zorla Nahçivan'daki Türklerin katledilmesini veya Azerilerin yerleştiği köylerin tasfiye edilmesini uygun bulmayız. Fakat Ermeni gerçeğini de anlamamazlıktan gelmeyiz. Bu sorunların doğru çözüm yolu, halklara güven vermektir. Özellikle Türkiye Cumhuriyeti'nin tehlikeli politikası konusunda halklara güvenin verilmesi gerekiyor. Güven verilmezse, bu tip tavırlar, çatışmalar artan oranda devam eder.

Kürtlerin konumu, hiç şüphesiz Türk yanlısı olamaz. Çünkü Birinci Dünya Savaşı'nda Türk yanlısı oldular, kendilerinin sonlarını getirdiler. O bazı hain Kürt işbirlikçileri, Türk devletinin o zamanki önderliğiyle ilişki kurarak, Kürt halkına en büyük ihaneti yaptılar. Bunda TC'nin politikası da, etkili bir rol oynadı. Biz böyle politikaları kendi sahamızda bir daha uygulatmayız. Kamran İnan gibiler -aslında böyle bir sürü işbirlikçi vardır-, Ermenilerin katledilmesinde çıkarları olan ailelerin çocuklarıdır. Bugün en çok Türk işbirlikçisi olan, hatta Türkten daha çok Türkçü geçinen bunlar, Kürt halkına da zarar vermişlerdir; onun inkarı ve asimilasyonu için ne varsa yapmışlardır. Biz bunlara karşıyız.

Tabii Ermenilerin "Büyük Ermenistan" adı altında girişecekleri saldırıları da kabul görmemiz mümkün değil! Fakat zorla topraklarından koparılmış Ermeniler de vardır, dünyanın dört bir yanına savrulmuşlardır. Onların yaşadığı gerçeği gör-

Kürdistan dağlarında Mahsum Korkmaz Akademisi Şubesi'nde diploma töreni

"...Savaş çok önemli bir döneme gelmiş, önemli gelişmelerle karşı karşıya kalınmış, eski hükümetler zayıflamış, bir anlamda yenilmişler. Psikolojik olarak, diplomatik olarak, siyasi olarak, özel savaş büyük güç kaybetmiştir. İşte Ekim seçimleri ve Ekim seçimlerine dayalı Demirel'in ve hükümetinin tarihi anlamı budur. Bugün bu çok daha iyi anlaşılıyor. Fakat, yürüttükleri 6 aylık savaş neyi gösterir? Yine tank-top kullanıldı. Yine, özellikle hizbi-kontra epey devreye geçirildi. Halka katliam tehditleri ve katliam uygulamaları dayatıldı. Diplomatik sahada yalnızlaştırma, Demirel'in deyişiyle, "uluslararası çemberi daraltma, dayandıkları çevreleri kurutma" biçiminde bir politika dayatıldı..."

"...Bana göre, bir insan eğer insansa, her zaman ünlüdür, her zaman onurludur. Onun rütbesi, ünvanı, resmiyeti hiç önemli değil. İnsanın kendisi bir onur abidesidir. Eğer gerçekten insan olmayı bilirse, bir devlet başkanlığı ile bir dağ çobanı arasında çok az bir fark var ki; birisinin adı duyulmuştur, diğerinin ise duyulmamıştır. Nitekim özde, temel kıstaslarda bir oldukları ve asla birisinin çok böbürlenip diğerinin ise kendisini çok basit ya da adi görmesi anlamlı değildir..."

mek ve Kürdistan'a gelmek istiyorlarsa, onları misafir kabul etmek de bir insanlık görevidir. Onların mallarına-mülklerine tamamen el koyup ve onları bir daha dönmemecesine, kilitlemek insani bir yaklaşım değildir. Ermeni meselesinde insani görevler de vardır. Bunu görmek gerekir. Fakat zamanında zorla yerleştirilmiş köylerden, şimdi Azeri Türkleri veya bazı Kürtleri kovmak da doğru değildir.

"...Anayasa temel hakları açıklayan belgedir, halkların temel haklarını açıklayan yasadır. Bu tamamen inkar ediliyor. Bunun yerine, yapay maddelerle gündem işgal edilmek isteniyor. Anayasanın bazı gereksiz ve önemsiz maddeleri, sanki yasaklanmış gibi bilinçsiz kamuoyunun gündemine sokularak zaman kazanmak isteniyor. Bu temelde bizim savaşımızın kamuoyuna yansıması da engellenmek isteniyor. Yani, temel sorunlar kamuoyuna gerçekçi yansımasın diye, böyle saptırmalar sürekli vardır. Bu da yeni örneklerinden birisidir. Bütün bunlara dayanarak, mevcut gündemi muğlaklaştırma, gerçek dışı kılma fazla sonuç vermeyecektir ve savaş gelişmeye devam edecektir..."

Kısaca tarihi nedenleri olan çok karmaşık sorunlarla karşı karşıyayız. Kafkasya'da biz en iyisini, halkların kardeşliğini, özgürlüğünü ve tüm diğer haklarını sağlama alan bir düzenlemeden yanayız ve bu sınırların da bu biçimde durmasını fazla gerçekçi bulmuyoruz. Zorla, katliamla çizilen sınırların, her zaman bağımsızlık yaratacağı da açıktır. Zorla silinen bir Kürdistan sınırı ve kim güçlüyse ona göre kapatılan sınırlar, günü geldiğinde tepkilere neden olur. Şimdi sorun da budur. Sınırları yaşayan halkların çıkarlarına göre yeniden düzenlemek, tabii ki halkların hak savaşımıyla mümkündür. Bu savaş temelinde bunu böyle değerlendirerek, yeniden halkların hakları uğruna verdikleri haklı mücadelelerine destek verebiliriz ve onlardan da destek alabiliriz.

"...İşe PKK cephesinden bakıldığında, bu altı ayda da devrimci gelişmelerin durudurulmuş olması şöyle kalsın, hızından bile hiçbir şey kaybetmemiştir. Özellikle kitlesel gelişme, ezici bir yoğunluğa ulaşmıştır. Derinden ve geniş alanlara yayılarak, kitlesel taban büyüyor. Serhildanlar hızından bir şey kaybetmemiştir. PKK'yi yanlız bırakma boşa çıkartılmıştır. "Şeffaf" politikasının maskesi düşürülmüştür. Gerillanın tasfiyesi şurda kalsın, onun ulaşmadığı tek bir ücra alan kalmamıştır..."

Azerbaycan'da gelişen Türk şovenizmine elbette karşı duracağız. Fakat haksız bir Ermeni saldırısını, özellikle sivil halkın öldürülmesi ve birçok köyün zorla boşaltılması vb. yaklaşımlarını da kabul etmeyeceğiz. Varsa Ermenilerin bazı sıkıntıları, bunları görüşerek, tartışarak halletmelerini uygun buluyoruz. Ayrıyeten Türkiye'nin de bütün bunlardan köklü yararlanarak, kendi sinsi emellerini bir de Kafkaslarda yürütme gibi bir emperyalist politikaya normal bakamayız. Cumhuriyetlerin özgür birleşmesi, özgür iradeleriyle devrimi, özgürlüğü gerçekleştirmelerine evet diyoruz. Hatta Ortadoğu'da özgür birliktelikler kurmalarına evet diyoruz. ama giderek "Ortadoğu'da en büyük benim" deyip kendini jandarma veya emperyalist konuma getirenlere fırsat vermeyiz. TC'nin Batı tarzının temsilcisi olması, Ortadoğu halklarının, Orta Asya halklarının çıkarlarıyla çelişir. Bu değer yargılarının hepsinin ne kadar halkların değer yargısı olduğunu sorgulamak gerekir. Ama gözükara bir biçimde "Batı" diyor, "beni desteklesin, ben ona olduğu gibi Ortadoğu'yu, Orta Asya'yı taşırırım!" Bu bir ajanlık görevidir, ileri jandarma-karakol görevidir. Bu politikaya karşı Orta Asya halkları da, Ortadoğu halkları da direnecektir.

Azerbaycan ve Ermenistan'da olan da budur. Bu politika, bu durumları biraz ortaya çıkardı ve bu karışıklıklara bu Türk politikası sebep oldu. Bu durum katliama götürüyor ve bundan da kendileri zarar görecektir. Bunu iyi görmek gerekir. Aslında Bosna-Hersek'i de böyle yaptılar. Önce çağırıp destekleyeceklerini söylediler, "şöyle yaparız, böyle yaparız" dediler; milliyetçiliği körüklediler, birbirine girmelerini sağladılar, şimdi de barış havarisi kesilmek istiyorlar. Bu da gerçekçi değil. Önceden düşünecekti; bu politika halkların çıkarlarına uygun mu, değil mi? Önce Sırbistan'ı sonuna kadar destekle, şimdi de Bosna-Hersek müslümanlarını destekle, ilişkilerini onunla da kesme, diğerleriyle de kesme! Kışkırt, sonra bundan yararlanmaya çalış!.. Bu emperyalist bir politikadır; "böl-yönet" politikasıdır.

"...Son günlerde ölen Türk askerlerinin çoğu Batı Anadoluluymuş. Bazı esirlerin durumuna bakıyorum, üzüntü duyuyorum. Bu nedenle, hemen kısa bir açıklama yapalım. TC sömürgecileri savaş tutsaklarına en büyük işkenceyi ve 15 yıla yakındır zindanı layık görüyorlar. Fakat biz, bu Anadolu çocuklarına asla onurlarını çiğnetecek tek bir söz söylemediğimiz gibi onları dayanılmaz yaşam koşullarında da tutumuyoruz. Daha önce bazı esirler almıştık. Kendi deyişleriyle, en ufacık bir zorlamaya maruz bırakmak şurda kalsın, kendimizden daha fazla yaşamlarını garantiye alarak, çirkin savaşa alet olmamaları için bazı uyarılar yaptıktan sonra serbest bıraktık. Bu, devrimin ne olduğunu ve devrimci yaşamın ne kadar yüce olduğunu açıkça ve çarpıcı bir biçimde gösteriyor..."

Sonu yoktur.

Avrupa'nın da, ABD'nin de bu anlamdaki politikası ikiyüzlüdür. Halkları bölüp-parçalayarak zayıf düşürmek, kendine bağlamak, ondan sonra insan hakları ve demokrasiden (!) bahsetmek... Katliamdan bu politika sorumludur. Kürdistan halkının insan hakları, demokrasi hakları nerede, referandum hakkı, en barışçıl bir biçimde kaderini çizme hakkı nerede? Avrupa bunu görüyor mu, ABD bunu görüyor mu, TC bunu görüyor mu? TC Orta Asya halkları için bu kadar hak düşünüyor, 900 yıllık komşusuna, sözümona kardeşine bu hakkı layık görüyor mu? Görmüyor! İkiyüzlüdür ve bunun sonuçlarını kötü ödettirmeye çalışıyor. Buna karşı durmak, halkların lehine olan neyse onu yapmak doğru bir politikadır. PKK'nin bu konuda çok önceden söylediği Ortadoğu halkları federasyonu yolunda önümüzdeki dönemde gelişme kaydetme temelinde Orta Asya ve Kafkaslar için halkların kendi sorunlarına ilişkin yaklaşımımız böyledir ve bu ilkeli bir yaklaşımdır.

"Bir halkın kendi kaderini tayin edebilmesi için, öncelikle kendi ülkesi ve özgürlüğü konusunda söz sahibi olması gerekiyor..."

Ö. GÜNDEM: *Sayın Başkan, bugünlerde Güney Kürdistan'da seçimler yapılmaktadır, bu konudaki düşüncelerinizi alabilir miyiz?*

A. ÖCALAN: Kendi kaderini tayin etmeyen her halkın gerçeğinde, seçimlerin fazla bir anlamı yoktur. Bir defa bu saçmalığı veya bu sahtekarlığı iyi görmek gerekir. Güney Kürdistan'ın bu parçasındaki seçim, Kürt halkının kendi kaderini tayin ettiği koşularda değil, emperyalist sömürgeci devletlerin kuklaları olan bazı güçlerin kendilerini meşru gösterme, dağılan kitle temelini ayakta tutma manevrasından ibaret olan bir gelişmedir. Bunun demokrasiyle ilgisi yoktur. Bazı basın-yayın organları, "Kürtler demokrasinin tadını çıkarıyorlar" diyor; ama bu büyük bir sahtekarlıktır. Demokrasi ancak bağımsız ülke koşullarında olur. Daha Kürdistan'ın statüsü bile belli değildir. ABD, Avrupa bu konuda en ufacık bir şey yapmış değildir, hepsi Irak'ın birlik ve bütünlüğünü ve hatta Kürtlerin sağlama alınmayan hakları temelinde bir birlik dayatıyorlar. Yarın bu birlik Suudi yanlısı da olabilir, demokrasiye zırnık kadar yer de vermeyebilir. Yine başka bir güce de dayanabilir, katliamdan başka bir şey de getirmeyebilir. Bu tehlikeler somut olduğu gibi egemen olan durum da budur.

Bir halkın kendi kaderini tayin edebilmesi için, öncelikle kendi ülkesi ve kendi özgürlüğü konusunda söz sahibi olması gerekiyor. Kürtler söz sahibi olmayı henüz sağlamış değiller. Halbuki bizim politikamıza göre, halk bütünüyle Irak çerçevesi dahilinde kalacaksa bile, tam bir hak eşitliğine dayalı bir federasyona gidilmelidir. Halk bunun için ordusunu, parlamentosunu geliştirmelidir. Eğer Irak ile bir diyaloğa girecekse, bu temelde girmelidir. Ama burada kolektivist bir çalışma yok. Başkan kim olacak? Eskiden de başkanın kim olduğu belliydi; parlamenterin kim olduğu belliydi; belli başlı işbirlikçi ağalar, buna yeni bir seçim oyunuyla meşruiyet kazandırmaya çalışıyorlar. Güney Kürdistan'ın şu an en temel ihtiyacı, halkın bu çok karmaşık ve belirsiz durumlarda özgücüne dayalı bir politik çizgi dahilinde cepheleşerek birleşmesidir. Silahlı savaşımıyla birlikte politik savaşımını geliştirmesidir. Özellikle diğer parçalardaki Kürt halkıyla birliğini geliştirmesidir. Yine buna hizmet eden bir diplomasiye hizmet etmesidir. Ama Güney Kürdistan'daki cephenin diplomasisi, Kürt halkını bölüp-parçalama, Kuzey'deki Kürt halkının çıkarlarına karşı durma şeklindedir. Kızılay sözde yiyecek göndermiş! Yüz ton yiyeceğin ve Kuzey Kürtlerinin mücadelesine omuz vermenin şartları, kurulacak Kürt partisinin emirlerine girmektir. Bunların ne kadar namuslu olduklarını göz önüne getirin; MİT ile oturuyorlar, Kürt halkına sahte bir Kürt partisini nasıl dayatacaklarını düşünüyor ve tartışıyorlar. Buna birisi yanaşmadı mı, omuz silk! ABD neyi istiyor; "PKK teröristtir" diyor. "O temelde bir politikanın sahibi ol, doğru birlik, birleşme ve halk savaşının zamanı, devrimler dönemi geçmiştir ve bütün bunlara omuz silk" diyor. Evet, bir halkı birleştirme, bir halkı parlamentoya kavuşturma bu politikalarla mümkün müdür? Tamamen ABD'nin emrinde, tam Türkiye'nin emrinde ya da tam Irak rejiminin elinde kendi halkına karşı çalış! Ondan sonra da, "biz politika yapıyoruz, diplomasi yapıyoruz" de! Hayır! Bu halk belki şimdiye kadar sahipsizdi, bu yaptıklarınızın hepsinin hesabını soramadı, ama en azından PKK'nin sorumluluğu altındaki halk bu kadar aleyteki politikalara, diplomasiye ve bunun kişiliklerine fazla itibar göstermez. PKK, halkını onun devrimci politikalarını korumayı ve geliştirmeyi bilir.

"Emperyalistler, PKK'yi ezemediği için Türkiye'ye öfkelidirler..."

Ö. GÜNDEM: *Kürdistan'da yükselen mücadeleye karşı, PKK önderlikli savaşıma karşı, sizce ABD'nin tavrı nedir, buna ilişkin görüşlerinizi alabilir miyiz?*

A. ÖCALAN: ABD ve önderlik ettiği NATO; ısrarla bir "PKK teröristliği" biçimindeki değerlendirmeyi, gittikçe kendisine mesele edecek bir görünüme bürünmüştür. İç yüzü daha detaylı anlaşılmamakla birlikte, ABD savunma bakanlığı da en son açıkça bunu belirtti. Türkiye'nin istediğinden daha da şiddetli bir biçimde, "PKK teröristtir" yargısıyla hareket etmek istiyor. "Bu mesele NATO'nun da gündemine alınmıştır" deniliyor. Bunlar hep basında yayınlandı. En son Avrupa'nın da, "PKK'nin teröristliği"ne daha fazla inandığı söylendi. ABD, NATO ve Avrupa neden giderek Türkiye'yi bile geride bırakan bir "PKK teröristliği" iddiasındadır. Bunu anlamak için, bu durumu sosyalizme karşı yürüttüğü savaşımla bağlantılı olarak değerlendirmek gerekir.

Ö. GÜNDEM: *Reel sosyalizmin yıkılmasıyla birlikte, birkaç ülke ile PKK sosyalist ideolojiye bağlı kaldı. ABD'nin ve Avrupa'nın PKK'ye bu konudaki hırçınlığını ve bundan sonraki gelişmelerin nasıl seyredebileceğini kısaca açıklar mısınız?*

A. ÖCALAN: Reel sosyalizmin çözülüşüyle birlikte, kapitalist-emperyalistler kendilerini tam bir zafer sarhoşluğu içinde buldular. Ve en son "işte Küba kaldı, K. Kore kaldı, onlar da gitti gidiyorlar" havasına kendilerini kaptırdılar. Gidebilirler de! Fakat en beklemedikleri, ummadıkları bir biçimde PKK denilen olayın gelişmesi, özellikle Irak'a yönelik politikalarının bir sonucu olarak beklediklerinin tam tersine PKK gelişmesi hızlandı. Yine Türkiye'yi bu kadar destekliyorlardı, bütün NATO ve Avrupa Türkiye'nin arkasındaydı. Bütün bunlara rağmen PKK gelişti ve NATO'nun üyesi olan Türkiye, nefes alamaz duruma geldi. Unutmayalım, bunlar Türkiye'yi biraz desteklemeseler, TC adeta bir enkazdır. Desteklemelerine rağmen TC'yi yaşatamıyorlar. Bunu sağlayan güç PKK'dir. Durum öyle bir noktaya gelmiş ki, kocaman SSCB yıkılmış, PKK ise yıkılmamış! Avrupa, "ben

"sosyalizme karşı zaferi bütün Doğu Avrupa'da sağladım" diyor. Özellikle Alman Sosyal Demokrat Partisi "biz Sovyetler'i, Doğu Almanya'yı çözdük, bu PKK denilen olay nedir, niye çözülmüyor? Hem de bağrımızda, Almanya içindeki Kürtlerde bu PKK aşkı nedendir? Müttefikimiz olan Türkiye'ye varımızı-yoğumuzu verdik, halen bir gün tutmazsak devrilip gidecek, bu nedendir" diyor. Haklı olarak ABD-Avrupa gündeminde şu var: "Sovyetler gitti, ama PKK kaldı!" Zaten Kürt işbirlikçileri habire rapor yazıyorlar, "şöyle tehlikeli bir örgüt, bilmem Hitler'den tehlikeli, tedbir almazsanız, dünyayı da yıkabilir" diyorlar. Şimdi belki istisna olarak değerlendiriyorlar, ama öyle sanıyorum ki, giderek daha artan bir düzeyde bu işin ciddiyetine inanacaklar. Son ABD genelkurmayı, savunma bakanı ve dışişleri bakanının açıklamaları da, PKK meselesini ciddiyetle ele aldıklarını gösteriyor. Hatta Alman Sosyal Demokrat Partisi, Hıristiyan Demokratlar'dan da olumsuz bir politika içine giriyor. PKK'nin aslında ulusal sorundan da öteye, sosyalizme getirdiği açıklıktan, gelişmeden dolayı ona karşı daha sert bir tavrın geliştirilmesini savunuyor. Ulusal kurtuluşçu yönümüzden ziyade, sosyalist yönümüzün giderek açığa çıkması da, bizi Ortadoğu'da hatırı sayılır bir güç durumuna gelmemizi sağladı.

NATO'nun, yönünü artan bir biçimde bize doğru çevirirken, Türkiye'yi de artan bir biçimde desteklemesinin altında yatan neden budur. Maalesef Türkiye'deki aydınlar bunu bile görmüyorlar; "ABD'nin PKK ile ilişkileri var" diyorlar. Buraya bir helikopter havadan paket atmış, bu da ilişkiyi gösteriyormuş! Buna utanmazlık demezler mi? Bütün sistem seni destekliyor, sistemin kucağındasın, milyarlık ekonomik, askeri ve siyasi her türlü destek alıyorsun. Neymiş de PKK'ye bir paket atılmış! Belki de kazara düştü, belki de o düşürdüğü zehirli yiyecekti, biz hemen yer miyiz! İnsan kontrol eder. Şimdi de Almanların gönderdiği arabada askeri parke, elbise bulunmuş, Kürtlere yardımıymış bunlar. Yardım olur veya olmaz. Hangi Kürtlere yardım eder, bu onların meselesidir. Fakat ABD'nin PKK ile ilişkileri, Avrupa'nın PKK ile ilişkileri, -bunlarının emperyalist politikası devam ettikçe- mümkün değildir ve bu ilişki değildir, savaştır. Türk aydınlarının anlamaları gerken bir husus da budur. Kendileri de her şeyleriyle dışa bağlanmışlar. Amerika'sız, Avrupa'sız 24 saat bile yaşayamazlar. Bunu iyi bilmeleri, iyi düşünmeleri gerekiyor. Eğer Amerika'sız, Avrupa'sız yaşamak istiyorlarsa; özgüçlerine, onurlarına sahip çıkmaları gerekiryor. İşte dediğim gibi, o çok anti-emperyalist, sosyalist geçinenler, PKK'nin emperyalist devletlerle ilişkileri var mı yok mu diye kafa karışıklığını yaratmaya çalışacaklarına, kendi devletlerinin yüzyıllardan beri nasıl Avrupa'nın ajanı durumuna geldiğini, nasıl mutlak anlamda ABD'ye bağlandığını araştırsalar, düşünseler daha iyi ederler. Bu da PKK'ye karşı bir savaşım biçimidir. Her gün TV'de, basın-yayında demeç üstüne demeçler yayınlanıyor. Bir de bu yönlü uygulamalar var. Sormak gerekir: Senin kullandığın helikopterler, uçaklar Amerika'nın malıdır. Yediğin-içtiğin her şey Amerika'nın malıdır. Dünyada en çok seni tutan Amerika'dır. Böyle olunca, halen PKK'ye bir Amerikan desteğinden, Avrupa desteğinden, Alman desteğinden bahsetmek gerçekçi olabilir mi? Sanırım kendi halklarını aldatmak için, bu tip abartmalara başvuruyorlar. Ve hatta şunu söyleyebilirim: Emperyalistler, PKK'yi ezemediği için Türkiye'ye öfkelidirler. Yani Türkiye, PKK'ye karşı sert davrandığı için değil, ezemediği için, vuramadığı için Türkiye'ye öfkelidirler. "Sana bu kadar yıldır her türlü desteği verdik, sen niye bunları kovamadın ve şimdi beni zor duruma düşürdün" diyorlar. Bunda biraz haklılar; çünkü bizim artık Türkiye'yi doğru politikalara çekme durumumuz ortaya çıkıyor. Türkiye'yi, Türkiye halkını gerçek bağımsızlık, özgürlük politikasının etkisine aldıktan sonra, Avrupa ve Amerika'yi titretiriz. Onların duydukları korkunun bir nedeni de budur.

Artık Türkiye'yi yönlendiren bizim devrimci politikamızdır. Bu devrimci politika, kesin sonuç almaya gidiyor. TC'ye yaptıklarının hesabını soracağız! Bu hesap öyle sıradan verilecek bir hesap değildir. Bu nedenle TC nasıl hesap vereceğinin telaşı içindedir. Bir de PKK'nin Ortadoğu'ya açılımları var. Bu, hem sosyalist, demokratik ve hem de tam bağımsızlıkçı bir niteliktedir. PKK böyle bir açılımı en önde götüren bir harekettir. Dolayısıyla NATO'nun "tehlikenin yönü Kuzey'den Güney'e kaydı; Türkiye en istikrarsız ve en belirsiz bir bölgede yaşıyor; dolayısıyla en temel ülke olarak Türkiye'yi görmeliyiz, desteklemeliyiz" şeklindeki politikası iyi anlaşılıyor. Bu, bizim için bir şereftir. Madem Sovyetler'in yerine PKK geçti, madem en çok destedikleri, istikrarlı, modern ülke olan Türkiye zorlanıyor, bundan gurur duyarız. Ayrıca kocaman bir sistemin bizimle savaşmasını, kendi gücümüzün bir göstergesi olarak değerlendiririz. Yine Avrupa'daki insan hakları, demokrasi arayışlarına en iyi karşılığı biz veririz. Amerika'daki demokirasiye de biz katkı sunarız. Bunu çok önceden de söyledim. Amerika'nın bize değil, bizim onlara yardımımızdan bahsedilebilir. Bu da onlara insanlığı öğretmemizdir. Siyah ırkın nasıl korkunç bir baskı altında olduğunu ve nasıl bir yıkım kuvveti haline gelebileceğini gördük. ABD insanları kapana kıstırmıştır. Biraz kapan açıldı mı fırlıyor insan. Amerika veya Avrupa demokrasiyi dünyaya öğreteceklerine, önce kendilerine öğretsinler. Bu, PKK'nin iddiasıdır ve bu iddamızda da tutarlıyız. Biz onlara demokrasi ve insan haklarını öğreteceğiz diyoruz. Bu temelde yardımlar olabilir.

"...Azerbaycan'da gelişen Türk şovenizmine elbette karşı duracağız. Fakat haksız bir Ermeni saldırısını, özellikle sivil halkın öldürülmesi ve birçok köyün zorla boşaltılması vb. yaklaşımlarını da kabul etmeyeceğiz. Varsa Ermenilerin bazı sıkıntıları, bunları görüşerek, tartışarak halletmelerini uygun buluyoruz. Ayrıyeten Türkiye'nin de bütün bunlardan köklü yararlanarak, kendi sinsi emellerini bir de Kafkaslarda yürütme gibi bir emperyalist politikaya normal bakamayız. Cumhuriyetlerin özgür birleşmesi, özgür iradeleriyle devrimi, özgürlüğü gerçekleştirmelerine evet diyoruz. Hatta Ortadoğu'da özgür birliktelikler kurmalarına evet diyoruz..."

"Düşündüğümüz ulusal meclis halkın özgür iradesine dayanıyor..."

Ö. GÜNDEM: *Sizin bir ulusal meclisi kurma yönünde girişiminizin olduğunu biliyoruz. Aynı şekilde Güney'de de böylesi bir girişim oldu. Bunlar arasındaki fark ne? Ve bu girişiminizin bundan sonraki gelişimi nasıl olacak?*

A. ÖCALAN: Evet, ulusal meclis doğaldır ki bu gelişmelerin bir üstyapı kurumu olarak ilerleme şansına artan bir tempoyla kavuşuyor. Güney'deki meclis, aslında ulusal meclisin bir adımı değildir; önce onu belirtelim. Çünkü halkımızın derin bir ulusal meclis ihtiyacı vardır. Ağaların kendi aralarında dayattığı sahte bir seçimle bunu örtbas etmek istemelerini, bu görevin yerine getirilmesi içinde değerlendiremeyiz. Bizim düşündüğümüz ulusal meclis; devrimci mücadeleye, Kürdistan halkının özgür iradesine dayanıyor. Yani o özgür irade ve devrimci savaşımla ortaya çıkıyor ve bu savaş şimdi biraz hızlanmıştır. Özellikle Kürdistan'ın genelini temsil edebilecektir ve bu Kürdistan'ın büyük parçasında ileri boyutlara ulaşmıştır. Savaşımın siyasi ve askeri yönü, gittikçe halkın özgür iradesine işlerlik kazandıracak düzeydedir. Bunu daha da hızlandırmanın ve bizzat silahlı savaşımızın koruması altında böylesine bir meclisin gerçekleştirilmesine hız vermenin gereği daha da açıktır. Sorun karar düzeyi değil, pratikte nasıl vücut bulacağıdır. Şuna da inanıyoruz ki, halkımızın özgür iradesine tamamen bağlı olabilen, bu konuda asla kişisel yaşam endişesinden bahsetmeyen ve bütünü ile sonuna kadar varım diyebilen ve temsil gücü yüksek olan insanlarımız hızla çoğalıyorlar, karar düzeyine ulaşıyorlar. onların teknik olarak seçimi de gelişebilir. Halkımızın değer verdiği; sonuna kadar benim kutsal bağıma bağlıdır, her koşul altında beni savunur dediği insanları delege biçiminde ortaya çıkarabiliriz.

Bu yaz aylarında böyle bir gelişme beklenebilir. Halkımızın bu temelde güvendiği, mücadelede kendini kanıtlamış ve bir de çok azimli, kararlı insanların birliğine, yani ulusal düzeydeki temsiline yönelik gelişmeler somutluk kazandırabilir. Uygun sayıda bu nitelikteki insanlar yavaş yavaş yoğunlaşırlar ve biz de gereken kolaylıkları sağlayacağız. Başta silahlı savaşım alanları olmak üzere, siyasi mücadele alanları da bu tür insanlarımızın önlerini daha fazla açacaktır. Bu tür kişilerin ortaya çıkmasına çalışılacaktır. İnanıyoruz ki önümüzdeki aylarda bir devrim meclisine yanaşıp, ulusal meclis şekillenebilecektir. Bu konuda herkesin görevleri vardır. Biz, "bu işe varım, katkı sağlayabilirim" ve halk da "evet, olabilir" diye inancını belirttiği kişilere gelebilirsin diyeceğiz. Bunların sadece PKK dostları olması şart değildir. PKK taraftarı, değişik örgütlerden ve değişik parçalardan da olabilirler. Mühim olan, ulusal devrim sürecini ve gerçeğini doğru görme, devrimi derinlemesine sürdürme, bunun sorumluluğuna sonuna kadar ortak olma ve sahip çıkmadır.

"Hiç kimse mücadelesiz yer koparabileceğini sanmasın..."

Biz böyle bir dönemin içinde olduğumuza inanıyoruz. Böyle bir dönem, bu tip temsiline layık insanlarımızı bizzat mücadelenin ortaya çıkardığına inanıyoruz. Ve bu meclis, onların meclisi olacaktır. Bu meclis, temelde devrimle güvenini yaratan bir ulusun her türlü uzun vadeli politikalarını görebilen, anlayabilen, örgütleyebilen, bunu hiçbir kişisel endişe duymadan esas alabilen, bir ulusun temel hayati yasaları dediğimiz yasalarına vücut vererek hem ortaya çıkaran, hem de onların uygulamalarından kendini sorumlu gören bir organından bahsediyoruz. Basit biçimlerle, Güney'de olduğu gibi kapatmak da istemiyoruz. Özgür iradeyi, sonuna kadar devrimin iradesini ve yasalarını bir ulusun kurtuluş yasaları olarak görenlerin ve buna amansız bağlı olabilenlerin meclisine işlerlik kazandıracağız. Hiç kimse mücadelesiz gelip yer koparabileceğini sanmasın. Bir halkın hizmetine tam girmeyen ve mutlak anlamda halka bağlı olmayanlar yüzyıllardan beri feodal entrikaları ile yer kapacaklarını sanıyorlarsa aldanıyorlar. Bu meydan, bu platform sonuna kadar, "ben bu halkın özgür iradesine tabiyim, ona katkıların olacaktır" diyenlerin platformudur. Kürdistan halkı artık buna layıktır ve gerekenleri de ortaya çıkaracaktır diyoruz.

Bazıları küçük hesaplar peşinde; "şurayı kapatayım, şöyle parlamentoya girelim" diyorlardı. İşte TC parlamentosuna da böyle çok gidiyorlar. Bunlara şunu söyleyeyim: Yarın öyle bir mahkeme kurulur ki, TC parlamentosunda ülkeyi nasıl sattıkları, bir halkın kimliğini nasıl inkar ettikleri konusunda hesap sorulacaktır. Yaptıklarınızın hesabını vereceksiniz. Bu bir yargıdır. Belki şimdi bu halkın bunu yargılamaya gücü yetmiyor, ama adım adım bu güce ulaşıyor. Şiddetli bir yargılama olacaktır. O açıdan biz şu çağrıyı yaptık: Bir an önce bu halktan kendinizi sayıyorsanız, bunun temel çıkarlarını görün ve buna uygun bir tavır alın, böylece kendinizi affettirme yollarını bulun. Bu çağrıyı bu temelde yineliyoruz. TC parlamentosunda hangi koşullar altında kalınabileceğini de biz ortaya koyduk. TC parlamentosu, başlangıçta Türk-Kürt parlamentosu olarak düşünülüyordu. Orada Kürdün sadece idam fermanı çıkarılmadı, varı-yoğu inkar edildi. Görüyoruz ki, günümüzde birisi bir Kürt rozeti taktı diye, bir Kürtçe kelime söyledi diye, dünya kamuoyu olmasa, dünya dengesi olmasa belki de linç edilecek. Bu gerçekleri görmemezlik edemeyiz. Fakat eğer halkın dünya parlamentolarıyla, TC parlamentosuyla ilişkileri de isteniyorsa, öncelikle kendi parlamentosunun olması gerekir.

Bugün yeni cumhuriyetlerin parlamentoları doldu. Habire Nahçıvan deniliyor; birkaç yüzbin kişilik yerdir. Buranın parlamentosu deniliyor. Ya senin 20 milyon aşkın insanının parlamentosu nerede? Bir Kürt kendisine bu soruyu da sormalı. Bu 20 milyonun hiç parlamentosu olmayacak mı? Birlik istiyorlarsa kişilerle mi olacak bu? Sen devlet adına, sen mutlak egemen olduğun o parlamento adına, hükümet adına her şeyi temsil edeceksin, karşında da adını, soyunu ve her türlü haklarını inkar eden Kürtleri arayacaksın! Öyle Kürtler buldun mu, "iyi Kürtler" deyip oturuma alacaksın. Karşına "bölücü PKK eşkıyası" çıkınca, "kötü Kürt" diyeceksin. Bir defa bu yavuz-hırsız misali yaklaşımları bırakmak gerekir. Halkların da parlamentoya, birliğe ihtiyaçları var; birbirleriyle kardeşçe ilişkilerine ihtiyaçları olabilir.

Meseleyi böyle koymak gerekiyor. Bu çok açıktır ve biz çok az iş yaptık, daha fazla yapmak istiyoruz. Bunun için de savaşım gerekiyor. Normal siyasi yollarla bu mücadelenin, bu gelişmelerin olmasına fırsat tanınmıyor. Biz referandum da istiyoruz. Ama buna kelime düzeyinde bile karşılık veren yok. Savaşmayıp siyasetle halledelim diyoruz. Mümkün mü? Teslim olacaksın deniliyor. Devrimci savaşım süreci içinde bu meseleye açıklık getireceğiz, işlerlik getireceğiz. Halkımız da savaşımı geliştirdikçe, kendi yasal iradesini ortaya çıkarmasını bilecektir. Gelişmeler bu yönlüdür. Parlamento, devrimci savaşın sonucu olarak şimdiden nüvelerini oluşturmuştur. Giderek daha da yasallaşır ve Güney'e de kendisini kabul ettirebilir. Bunun için savaşım gereklidir. Bunun için herkesin üzerine düşen görevleri doğru görmesi ve gerekeni yapması gerekir.

Böylece gerçeklerin, halkın sesi olmaya çalışan gazetenize biz bu biçimiyle bir katkıda bulunmak istedik. Ne kadar başarılı olabilir, bu Türkiye'deki demokrasinin durumuna bağlıdır. Düşünce özgürlüğü, basın özgürlüğü konusunda çok kıyamet koparılıyor. Bakalım ne kadar faal olabilir? Bunun devrimci savaşımına objektif yaklaşmak istiyor. Bu da, burjuva ölçülerinde bile olsa basın-yayıncılığın ahlaki ilkelerine bağlı olmanın gereğidir. Hiç şüphesiz bunu esas alacaksınız. Böyle olursa bizden de iyi haberler olabilir. Zaman zaman görüşmeler yapabilirsiniz. Bu vesileyle tekrar buraya kadar gelmenize değer veriyoruz. Ayrıca bütün gazete çalışanlarının başarılı olmasını diliyoruz.

27 Mayıs 1992

"...Reel sosyalizmin çözülüşüyle birlikte, kapitalist-emperyalistler kendilerini tam bir zafer sarhoşluğu içinde buldular. Ve en son "işte Küba kaldı, K. Kore kaldı, onlar da gitti gidiyorlar" havasına kendilerini kaptırdılar. Gidebilirler de! Fakat en beklemedikleri, ummadıkları bir biçimde PKK denilen olayın gelişmesi, özellikle Irak'a yönelik politikalarının bir sonucu olarak beklediklerinin tam tersine PKK gelişmesi hızlandı. Yine Türkiye'yi bu kadar destekliyorlardı, bütün NATO ve Avrupa Türkiye'nin arkasındaydı. Bütün bunlara rağmen PKK gelişti ve NATO'nun üyesi olan Türkiye, nefes alamaz duruma geldi. Unutmayalım, bunlar Türkiye'yi biraz desteklemeseler, TC adeta bir enkazdır. Desteklemelerine rağmen TC'yi yaşatamıyorlar. Bunu sağlayan güç PKK'dir. Öyle bir noktaya gelmiş ki, kocaman SSCB yıkılmış, PKK ise yıkılmamış!.."

Kürt halk kişiliğinin askerileşme süreci...

Baştarafı 6. sayfada

lü örnekler verebiliriz. Bazı yoldaşlarımız kendi tavırlarıyla, yaşamlarıyla, pratikleriyle gerçek bir askerliği ve askerleşmeyi sergilemişlerdir. Direnerek, savaşarak, son kurşununu, son bombasını kendisinde patlatan şehitlerimiz en büyük örneklerdendir. İmha olacağını bile bile komutanının emirini yerine getirirken şehit düşen örnek kahraman yoldaşlarımız vardır. Savaşmak için hiçbir araç ve gereci kalmayıp; yaşamında, tavrında, askeri ruhu, kişiliği taşıyan, kanıtlayan zindan direnişçilerimiz vardır. **Mazlum**'lar, **Hayri**'ler, **Kemal**'ler, **Ferhat**'lar, **Ali**'ler ve bunlar gibi daha nice önder yoldaşlarımız örnektirler. Pratiğiyle, vuruş tarzıyla, yaşamıyla, giyim ve kuşamıyla, halka yaklaşımıyla vb. birçok güçlü yanlarıyla gerçek askeri kişiliği temsil eden, yoldaşlarımız vardır. Örnek olarak **Agit, Ethem, Cemşid, Mahir, Harun** ve **Aziz** yoldaşlar özde ve biçimde partinin askeri kişiliğini temsil etmişlerdir. Bir şehit yoldaşımızın şahsında yaşanan şu olay çok öğreticidir. Çıkan bir çatışma sırasında cephanesi biten bir yoldaşın, en son kurşununa kadar kahramanca çatışarak, son kalan bombasını slogan atarak kendisinde patlatması, düşmanı korkunç bir şaşkınlığa uğratır. *"Benim böyle on askerim olsa dünyayı fethederim."* Yüksek rütbeli bir komutan, yoldaşımızın bu kahramanca tavrı karşısında bunları söylemekten kendisini alamıyor.

Dönemle birlikte halkımızı savaşa hazırlayıp nasıl askerleştirip ordulaştıracağız? Buna hazır bir konuma kişilik yapılanmasını belirtmiştik. Önümüzdeki süreçte silahlı-silahsız serihildanlarda halkımızın gerillayla birlikte hareket ederken, düşmana karşı nasıl tavır koyacağı, nasıl toplum olarak askerleşeceği yönünde gelişmeler olacaktır. Halkımız bunları gerçekleştirmede hazır bir konuma gelecektir. Doğru yaklaşıldığında, bunun gerekleri ve görevleri zamanında yapıldığında sonuçlar olumlu olacaktır. Kendisini geliştiren asker, halkı da askerleştirir, ordulaştırır. En başta içinde yer aldığı birimi, birliği, kurumu yapıyı hızla geliştirerek ordulaşmanın zeminini hazırlar. Gerek kendi örgütlülüğüyle, gerekse de kitle içinde oluşturduğu Koma Gel milis ağıyla katılımı her zaman doldurmaya çalışmalıdır. Dönemsel olarak halkın önüne görevler konulmalıdır. Kırsal, ovalık-şehirsel alanlarda oluşturduğu milis gücüyle kapsamlı eğitim çalışmaları gerçekleştirmelidir. Bu hem askeri olarak (hareket, tatbikat, savunma, harekete geçerek eylem yapma, karşı yönelimi boşa çıkarma, çeşitli silah araç-gereçleri kullanma, ele geçirme vb.) hem de siyasal olarak ele alınmalıdır. Ve 7'den 70'e kadar herkesi kapsayacak şekilde geniş tutulabilmelidir. Halk öyle bir konuma gelebilmelidir ki, harekete geçme anında istenilen örgütlülükte olabilsin. Bununla birlikte halk, zamanı geldiğinde bulunduğu yeri düşmandan temizleyip ele geçirebilmelidir.

Halkımızı bu kölelikten kurtarmak, insanlık ortamına çekmek için öncülük görevinin bizde olduğunu unutmamalıyız. Yetenekleriyle, özellikleriyle, cesaret ve kahramanlığıyla, parti öncülüğünü benimsemesiyle ordulaşabilecek bir halktır. Halkı askerleştirmek, ordulaştırmak sadece savaşa hazırlamak anlamında değil, bağımsızlık ve özgürlükten sonra yeni bir yaşam yapılanmasını egemen kılmaktır.

Askerleşmeyi yaşamlaştıracağız. Askeri yaşamı tüm yaşam alanımıza uyarladığımızda, bazı durumlarda sancılı anlar yaşanacaktır. Sancılı durumun ortaya çıkması, en başta askeri yaşamı, askeri kişiliği yeterince kavrayamamaktan kaynaklanmaktadır. Yeterince olmayan askeri kişilik ya dogmatiktir ya da şekilde kalır. Hayata geçirdiğimizde, yol-yöntemde istenilen olumlu sonucu vermez. Yaşamımızın tüm alanıyla bütünleştiremiyoruz. Belli kural ve kaidelerle sınırlı tutuyoruz. Halbuki bir bütün olarak ele alıp özümsemek gerekir.

Askerleşme yaşamımızın her alanını kapsar. Bu yiyip-içmemizden giyim-kuşamımıza, yatıp-kalkmamıza, görevlere yönelmemize, üslubumuza, davranışımıza, fikrimize vb.'ne kadar çok yönlüdür. Örnek olarak, verilen bir emri yerine getirmemek veya yarım-yamalak uygulamak askeri kişilikten uzak olmaktır. Kamp yaşamımızdan tutalım pratik alana kadar bu tür askeri kişiliğe gelmeyen tutum, davranış ve kişilikler kendi gelişimlerine engel oldukları gibi yoldaşlara da, yaşama da engel olmaktadırlar. Hatta bu yönlü tutumlar kitleyi partiden uzaklaştırdığı gibi, yersiz kayıplara da neden olmaktadır. Buna karşı önder yoldaşlarımızı örnek alıp, onlar gibi birer önder olmalıyız. Ancak bu şekilde halka doğru öncülük yapılır, askerleşme yaygınlaştırılır. Böylesi bir dönemde, bunun dışında bir yaşam, kişilik ne kabul edilir, ne de kendisini konuşturma fırsatı verilir. Savaş olayı yakıcıdır. Savaş askeri kurallarla uygulanmazsa, kişide, devrimde çok olumsuz ve yenilgili sonuçlar yaratır. Savaşın bu yakıcılığında başarılar, zaferler kazanmak istiyorsak, askerleşmeli, bunu yaşamımızın her alanına geçirmeli ve bunun önündeki her türlü engeli aşabilmeliyiz.

"Diyebiliriz ki, biz güçlü bir askeri terbiye alamadık. Aile ocaklarımız uşaklıktan başka bir şey aşılamadı. Başkalarının askeri olarak yetiştirildik." (Parti Önderliği) Bizim halk olarak kaybetmediğimiz hiçbir şeyimiz kalmamıştır. Tekrar her şeyimize, benliğimize kavuşmak için tüm gücümüzle, çabamızla dönemin üzerine yürümeliyiz. İşe koyulurken, halkımızın birer askeri olarak kendimize güvenmeli, inanç getirmeliyiz. İçimizde, dışımızda ve halk içinde askerleşmeye, ordulaşmaya engel olan, bozan anlayışlara, kişilere karşı net bir tavır takınmalıyız. Askerliği ciddi bir yaşam tarzı olarak hayata geçirmeliyiz. Nerede olursak olalım, ne yaparsak yapalım, asker olduğumuzu unutmadan askeri kurallarla hareket etmeli, askerliği özümsemeliyiz. Aksi halde diğer toplumların askeri kişilikleriyle fazla bir farkımız olmayacaktır. Bizimki biraz daha özgüldür. En başta gönüllüdür ve yurtseverliğe dayanır.

Dönemin özellikleri içerisinde temel bir yer işgal eden gerillada ordulaşmak ve giderek tüm halkımızı kapsayacak biçimde savaşın gelişiminin dayattığı genel ve yaygın bir askeri kişilik sahibi olmak, ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferi için kaçınılmaz görevimizdir.

Temmuz direniş ruhuyla gerilla eylemliliği

Baştarafı 24. sayfada

20 Temmuz 1992: Qilaban'ın Bestan mevkiinde operasyona çıkan korucu ve askerler gerillaların kurduğu pusuya düştüler. Çıkan çatışmada 8 asker öldürüldü ve 1 asker de ağır yaralandı.

21 Temmuz 1992: Amed'in Hênê (Hani) ilçesine bağlı Kurtlar köyünü akşam saatlerinde basan bir ARGK birliğinin 5 korucuyu yargıladıktan sonra ölümle cezalandırdığı bildirildi.

21 Temmuz 1992: Çelê merkeze bağlı 49 nolu sınır taburuna yönelik ARGK birlikleri baskın eylemi gerçekleştirdiler. Baskın eyleminde 15 asker ve 1 yüzbaşı öldürüldü. Ayrıca olay yerine yakın köylüler, çok sayıda askerin de kaybolduğunu bildirdiler.

21 Temmuz 1992: Mêrdîn'in Esentepe mevkiinde E-24 karayolunda seyreden 1 özel tim aracı gerillaların pususuna düştü. Alınan haberlerde 5 özel tim elemanının öldüğü ve 1 özel tim harekat sorumlusu ile diğer 1 özel tim elemanının da ağır yaralandığı bildirildi.

23 Temmuz 1992: Çewlik'in Kanîreş (Karlıova) ilçesine bağlı Kıraçtepe köyünün Seyranan mezrasına giden bir grup ARGK gerillası, halkı toplayıp bir süre propaganda yaptıktan sonra, devletle işbirliği yapan Hasan Demir (38), Hüseyin Demir (42) ve Ahmet Demir adlı kişileri köy meydanında kurşuna dizdi. Alınan bilgilere göre bu unsurlar 3 gerillanın ölümüne sebebiyet vermişlerdir. Gerillalar köyden çekilirken, daha önce uyardıkları Alixan Demir ile Remzi Demir'i yanlarına alıp birlikte götürdüler.

23 Temmuz 1992: Gece saat 01.00 sularında bir grup gerilla Kerboran kaymakamlık binasını yaklaşık yarım saate yakın ateşe tuttu. Ateşe jandarmalar da karşılık verince çatışma çıktı. Ölü ya da yaralının olup olmadığı öğrenilemedi.

23 Temmuz 1992: Xîzan ilçesinin Kolludere köyü civarında çıkan çatışmada 12 düşman askeri yaralandı. Tatvan Askeri Hastanesi'ne kaldırılan bu askerlerden 2'si öldü.

23 Temmuz 1992: Êlih'in Çamlıca mahallesinde işyerinden evine dönmekte olan **Seyfettin Özdemir** (19) kimliği belirsiz kişiler tarafından sıkılan kurşunlar sonucu öldü. Seyfettin, daha önceleri de zincirli ve sopalı bir saldırıya uğramış ve bu saldırganların hizbikontra şebekesine bağlı çalıştıklarını açıklamıştı.

23 Temmuz 1992: Sabah saatlerinde Nisêbîn'in Duruca köyünde tarlasında çalışan **Naif Şahin** (30) kimliği belirsiz kişilerce öldürüldü. Köylüler, bu kişinin çevrede hizbikontra elemanı olarak tanındığını ve bu nedenle gerillalar tarafından cezalandırılmış olabileceğini belirttiler.

23 Temmuz 1992: Gihadîn (Diyadin) ilçesinin Hakçura köyünde saat 22.00 sularında bir grup gerilla, düşmanla işbirliği yapan ve bir süre önce de koruculuk için müracaat eden Remzi, Nebi, Ahmet, Çetin ve Abdülbaki Polat adlı 5 kişiyi ölümle cezalandırdı.

23 Temmuz 1992: Grîdax dağı eteklerinde bulunan Gevrik köyüne yakın bir yerde sabah saatlerinde başlayan bir çatışma akşam saatlerine kadar devam etti. Ulaşan bilgilere göre 3 asker öldürüldü. Gerillanın kaybının olup olmadığı öğrenilemedi. Çatışma alanına zırhlı araçların takviye edildiği, helikopterlerin sürekli uçuş yaptığı ve İdir (Iğdır)-Bazîd karayolunun trafiğe kapatıldığı bildirildi.

23 Temmuz 1992: Nisêbîn'in Yeni Turan mahallesinde bir çay ocağı kimliği meçhul kişilerce basıldı. Çay ocağında Sekban Doğan yaralandı. Sekban kaldırıldığı hastanede, saldırıyı hizbi-kontra elemanlarınca yapıldığını açıkladı.

23 Temmuz 1992: İdir'in Suveren köyünün Gebro mezrasında ekinlerin ve biçilmiş otların iki günden bu yana askeri birlikler tarafından yakılmakta olduğu bildirildi. İki kişinin de gözaltına alındığı olaya gerekçe olarak, mezra sakinlerinin gerillalara yardım etmeleri gösterildi.

23 Temmuz 1992: Serê Kanî (Ceylanpınar)'de 184 mevsimlik işçinin oturma eylemi ve açlık grevi ilçe kaymakamının uyarısı üzerine sonuçlandı. Öte yandan ilçe esnafı işçilerle dayanışmak amacıyla kepenkleri indirdi. Duruma müdahale eden devlet güçleri 15 kişiyi gözaltına aldılar.

23 Temmuz 1992: Amed merkezinde akşam saatlerinde Farqîn'in Susa köyüne kayıtlı **Şeyhmus Güneyli**, kimliği belirsiz kişiler tarafından uğradığı silahlı saldırı sonucu öldü.

24 Temmuz 1992: Şeyhmus Güneyli'nin taziyesinden dönerken yine kimliği meçhul kişilerin silahlı saldırısı sonucu **Salih Güneyli** de öldü. Yapılan teşhiste akraba olan Şeyhmus ile Salih Güneyli'nin katledilmesinde kullanılan silahın aynı olduğu belirlendi.

24 Temmuz 1992: Şirnex'ın Sivritepe Jandarma Karakolu'na saldırı düzenleyen bir gerilla birliği ile TC askerleri arasında yaklaşık iki saat süren bir çatışma meydana geldi. Çatışmada 2 asker öldü, 3 asker yaralandı ve 2 askerin de kaybolduğu bildirildi. Gerillalar, düşürülen mevzilerden 8 piyade tüfeği ile 1 el telsizini ele geçirerek kamulaştırdılar.

24 Temmuz 1992: Muş'un tek korucu köyü olan Üçevler'e gerillalar saat 21.00'de baskın düzenlediler. Bir süre köyde propaganda yapan gerillalar, korucu ve akrabalarından oluşan 9 kişiyi birlikte götürdüler.

24 Temmuz 1992: Serhedan (Kars)'ın Başan (Aralık) ilçesinin Çamurlu köyüne giden bir grup gerilla, ihbarcılık yapan Mecit Gürze'yi kurşuna dizdi.

25 Temmuz 1992: Kosar ilçesinde Süryani asıllı **Yakup Yöntem** adlı diş doktoru, hizbi-kontra elemanları tarafından öldürüldü.

25 Temmuz 1992: Êlih'in merkezinde Tahir Baysal, iki hizbikontra elemanının arkadan açtığı ateş sonucu yaralandı.

ÇAĞRI

ARGK komutan ve savaşçılarına!

Serxwebûn Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bir ürünü olarak, savaş ve devrim sorunlarını işleyen bir yayın organıdır. Ancak temel görevlerden biri olan savaşın somut pratiğini, etkilerinin somut yansımalarını ve yine bu savaşın şehitlerini kamuoyuna aktarma ve duyurmada yetersizlikler yaşanmaktadır.

Bu nedenle, tüm ARGK komutan ve savaşçılarını, içerisinde yer aldıkları savaş cephesinden yorum, haber, anı, şehitlerin yaşamına ilişkin bilgi vb. yazınsal ve görüntüsel ürünlerle gereken katkıyı sunmaya çağırıyoruz.

Bütün ARGK gerillalarına başarı dileklerimizle...

Serxwebûn

SERXWEBÛN

Abone fişi

Adı, Soyadı: ....
Adres: ....
....

6 Aylık
Almanya içi:
DM 30
Almanya dışı:
DM 32

1 Yıllık
Almanya içi:
DM 58
Almanya dışı:
DM 62

Abone hesap numarası:
Stadtsparkasse - Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Yazışma adresi:
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine postalayınız.

V.i.S.d.P:
H. Barcedoğmuş
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası:
Stadtsparkasse - Köln
Konto Nr.: 27 93 29 53
BLZ: 370 501 98

Avustralya	5.00 A.$	Hollanda	4.50 hfl.
Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

Temmuz direniş ruhuyla gerilla eylemliliği Kürdistan'ın her yanını sarıyor

23 Haziran 1992: Kosar (Kızıltepe) ilçesinde özel time ait bir araç tarandı. Tarama sonucu 5 özel tim elemanı öldürüldü, 2'si de ağır yaralandı.

24 Haziran 1992: Sabah saat 05.00 sularında Girgê Amo (Silopi) ilçesinin 2 km. uzağına gerillaların döşediği mayına çarpan TC askeri kariyerinde bulunan 2 asker öldü, 6'sı da yaralandı.

24 Haziran 1992: ARGK birliklerinin Şemzînan (Şemdinli)'nın Zini karakoluna yaptıkları baskında 2 mevzi imha edildi, 12 asker öldü, 4 asker de yaralandı.

24 Haziran 1992: Şemzînan'ın Güneşyüzlü köyünde ARGK birlikleriyle, düşman güçler arasında çatışma çıktı. Çatışmada 1 asker öldü. Gerillalar kayıp vermeden üslerine çekildiler. Son iki haftadır Şemzînan'ın kırsal kesimlerini uçaklarla bombalayan düşman gerillalara hiçbir kayıp verdiremedi.

25 Haziran 1992: Akşam saat 20.30 sularında Farqîn (Silvan)'in Susa (Yolaç) köyünde kontr-gerillayla çalıştıkları bildirilen 10 kişi öldürüldü, 3 kişi de yaralandı. Susa köyü kontr-gerillanın odak noktalarından birini oluşturuyor. Cezalandırılanların isimleri şöyle: Medeni, Haluk, Melle Zeki, Taif Fidancı, Mehmet, Emin, Yusuf Kantar, Ali Uslu, Hüseyin Çetinkaya.

26 Haziran 1992: Hezex (İdil)'in Xirabêrapin köyü yoluna ARGK gerillalarınca döşenen mayının patlaması sonucu 5 korucu öldü, 7'si de yaralandı. Olaydan hemen sonra Xırabêrapin köyü korucuları Hezex-Midyad karayoluna pusu kurarak, Hezex belediye işçilerini taşıyan otobüsü taradılar. Tarama sırasında **Musa Tantik, Cemal Aslan** isimli yurtseverler öldü, Abdullah Kaya ve Ali isimli yurtseverler ise ağır yaralı olarak Mardin Devlet Hastanesi'ne kaldırıldılar. Yine bu arada düşman güçler Hezex'in Xirbêmirîşkê köyünde 3 yurtseverin evini ateşe verdiler.

26 Haziran 1992: Riha (Urfa)'nın Weranşer (Viranşehir) ilçesine bağlı Despus köyünde ARGK güçleri ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada 5 TC askerinin öldüğü, gerilla güçlerinden ise **İbrahim** adındaki savaşçının şehit düştüğü ve bir gerillanın da yaralı olarak esir alındığı belirtildi.

27 Haziran 1992: İslahiye yakınlarındaki Xurşid dağında çıkan çatışmada 5 ARGK gerillası şehit düştü. Gerillalardan birisinin Fransa'dan mücadeleye katılan Şerif kod adlı **Deniz ÖMÜRCAN** olduğu, diğer şehitlerin isimlerinin ise henüz tespit edilemediği bildirildi. Deniz ÖMÜRCAN yoldaşın cenazesini ailesinin alıp kendi köyünde toprağa verdiği öğrenildi. Düşmanın kayıpları konusunda da bilgi alınamadı.

28 Haziran 1992: Wêranşar'de Meta şirketine ait bir şantiye ARGK gerillalarınca basıldı. Şantiye araçları ateşe verildi ve büyük bir telsiz de kamulaştırıldı.

28 Haziran 1992: Serhat Eyaleti'nin Tendürek dağlarında ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan çatışmalarda 12 asker öldürülürken, çatışmaya katılan bir helikopter de düşürüldü. Düşen helikopterde bulunan 1 yarbay ve 1 yüzbaşı ağır bir şekilde yaralandı.

28 Haziran 1992: Gece saat 24.00 sularında kalabalık bir gerilla birliğimiz, Qilaban (Uludere)'da konumlandırılan düşman taburuna baskın düzenledi. Gerilla kaynaklarından aldığımız habere göre, tabura ait toplam 13 mevzi imha edildi ve mevzilerde bulunan 60 düşman askerinden 40'ı öldürüldü, diğerleri de yaralandı. Gerilla kaynakları, düşmana ait 8 çanta, 2400 G-3 silahı mermisi, 2 adet MG-3 silahı, 1 adet BKC silahı, 2 milyon 460 bin Türk lirası, 1 adet dürbün, 2 adet çadır, 2 adet BKC silahı zincirinin kamulaştırıldığını da belirttiler. Baskın eyleminde ismini öğrenemediğimiz bir gerilla da şehit düştü.

29 Haziran 1992: Kosar ilçesinde kontra eğitimi yapılan merkeze baskın düzenleyen ARGK gerillaları 3 kontrayı öldürdüler.

29 Haziran 1992: Xîzan (Hizan)'ın Soğuksu mevkiinde bir minibüsü durduran gerilla birliğimiz, minibüsün içinde bulunan ve düşmana hizmet etmekte ısrar eden 10 korucuyu ölümle cezalandırdı.

29 Haziran 1992: Qilaban'ın Mergê köyündeki Betonçeşme karakolu gerilla birliğimiz tarafından basıldı. Baskın eyleminde 10 düşman askeri öldürüldü. Baskın sırasında şehit düşen gerillaların da olduğu bildirildi.

29 Haziran 1992: Erzirom (Erzurum)'un Hınıs ilçesi yakınlarında bir gerilla birliğimiz ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada 6 düşman askeri öldürüldü, 5'i de yaralandı.

29 Haziran 1992: Elbak (Başkale)-İran sınırında 8 özel tim elemanı gerillalarımızın kurduğu pusu sonucu öldürüldü.

30 Haziran 1992: Güney Kürdistan'da gerillaya yönelik hava saldırısında 1 tane F-104 savaş uçağı gerillalarımızca düşürüldü. Gerilla kaynakları uçağın düştüğünü doğruladılar.

3 Temmuz 1992: Şirnex'in Güçlükonak'a bağlı Koçyurdu (Şikefte) köyündeki düşman güçleri gerilla birliğimiz tarafından basıldılar. Baskın eyleminde 5 düşman askeri ile 2 subay öldürüldü.

5 Temmuz 1992: Mêrdîn-Nisêbîn karayolunu 3 saat süreyle keserek yoldan geçen araçlarda bulunanları kimlik kontrolünden geçiren bir gerilla birliğimiz, Doğan marka araçta bulunan 1 yüzbaşı ve 2 astsubay ile diğer araçlardan indirdikleri 15 kişiyi de yanlarına alarak olay yerinden uzaklaştılar.

5 Temmuz 1992: Wan'ın Şax (Çatak) ilçesine bağlı Büyükağaç köyü jandarma karakolunu basan bir birliğimiz 4 askeri öldürdü, 7 askeri de yaraladı.

5 Temmuz 1992: Gûrgum (Maraş)'un Elbistan ilçesi yakınlarında çıkan çatışmada 4 düşman askeri gerilla birliğimizce öldürüldü. Eylemde 3 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillalardan ikisinin isminin **Ejder KAVAK** ile **Seyit KARA** olduğu bildirildi.

6 Temmuz 1992: Gece saatlerinde Şax'a bağlı Serge karakolunu basan gerillalar, karakola ait tüm mevzileri imha ettiler. Karakolda bulunan 90 kişilik düşman gücünden 11'i öldürüldü, birçoğu da yaralandı. İmha edilen mevzilerde çok sayıda askeri malzeme ele geçirildi.

6 Temmuz 1992: Nisêbîn'in Sere Ave mıntıkasında Hüseyin Dolaşır isimli ajan ile 1 subay ve 3 asker gerillalarımızca esir alındı.

7 Temmuz 1992: Wan'ın Çaldıran ilçesine bağlı Aşağı ve Yukarı Yakıntaş köylerine bir gerilla birliğimizin düzenlediği baskında 12 korucu ve 4 asker öldürüldü.

7 Temmuz 1992: Çolamerg (Hakkari) il merkezine bağlı Deping mevkiinde bulunan polis kontrol noktasına yapılan baskında 2 polis öldürüldü.

9 Temmuz 1992: Gece, bir gerilla birliğimiz Dersim'in Pilemorî (Pülümür) ilçesine bağlı Alacık köyü karakolunu bastı. Baskın eyleminde 18 asker öldürüldü. Çatışmanın günün erken saatlerine kadar devam etmesi sonucu helikopterler de çatışmaya katıldılar. Çatışmaya katılan helikopterlerden biri düşürüldü. Yine çatışmaya katılan iki panzer de roketlerle imha edildi. Ayrıca düşman askerlerinin ölü sayısının çok olduğu, ancak düşmanın kayıplarını gizlemeye çalıştığı bildirildi.

10 Temmuz 1992: Çewlik (Bingöl)'in Bongilan (Solhan) ilçesinde bir gerilla grubu, ellerini gerilla kanına bulamış 5 korucuyu ölümle cezalandırdı.

10 Temmuz 1992: Amed şehir merkezinde Vedat AYDIN'ın katledilişinin birinci yıldönümü nedeniyle esnafların yaklaşık yüzde sekseni kepenkleri kapattı. Vedat AYDIN'ın mezarı başında toplanan halk gösteri yaptı. Polisin müdahalesiyle çok sayıda kişi gözaltına alındı.

11 Temmuz 1992: Akşam saatlerinde Bazîd (Doğubeyazıt) ile Grîdax (Ağrı) arasındaki İpek Geçidi'nde iki askeri aracı pusuya düşüren ARGK gerillalarıyla düşman güçleri arasında çatışma çıktı. Çatışma sonucunda 19 düşman askeri öldürüldü. Bazîd ve çevresinde düşman operasyonları devam ediyor. Çok sayıda yurtsever tutuklanarak gözaltına alındı.

12 Temmuz 1992: Nisêbîn'in Mala Badê mıntıkasında 4 saat boyunca gerillalar kimlik kontrolü yaptı. Daha sonra asker ve özel timlerle girilen çatışmada 4 asker, 3 özel tim elemanı öldürüldü. TC güçlerinin yörede bulunan Gundık ve Hesen Delı köylerine baskın yapıp yurtsever köylülere işkence yaptıkları bildirildi.

12 Temmuz 1992: Alınan bilgilere göre sabah saat 10.00-11.00 arasında 3 yurtsever milis bir dolmuşla Midyad'a giderken, yolda kontralar tarafından durdurularak kurşuna dizildiler. Milisler Firfêl köyündendirler. Xirabêrapin ise, köy korucularının bulunduğu köydür. Katledilen yurtseverlerin isimleri şöyle: **Hacı Ali Bozan, Mehmet Gül, Şükrü Yıldız.**

12 Temmuz 1992: Nisêbîn'in ismini öğrenemediğimiz bir köyünde 3 korucu direğe asılı olarak bulundu. Üzerlerine bırakılan bildiride "İhanetin sonu bu olacak" sözleri yazılı bir uyarı var.

13 Temmuz 1992: Golan (Göle)'ın Xiriskar köyünde gerillalar 10 köy korucusunu silahsızlandırdı.

13 Temmuz 1992: Antalya'da yaklaşık 150 yurtsever HEP il binasında 14 Temmuz ölüm orucu ile dayanışma amaçlı açlık grevi yaptı. Eylem 3 gün sürdü. Eylem geniş çevrelerce desteklendi ve ziyaret edildi.

14 Temmuz 1992: Şirnex çevresinde TC güçleriyle gerilla birlikleri arasındaki çatışmalar aralıksız hala devam ediyor. Aldığımız bilgilerde şimdiye kadar 80 askerin öldürüldüğü, 1 helikopterin düşürüldüğü ve 2 gerillanın da şehit düştüğü bildirildi. Şirnex TC güçleri tarafından tamamıyla ablukaya alınmış durumda. Uçaklar sürekli kırsal alanı bombalamakta, telefon bağlantıları kopuk, giriş-çıkışlar yasaklanmış.

14 Temmuz 1992: Wan-Elbak (Başkale) karayolu üzerinde gerillalarca durdurulan arabalarda bulunan 5 köy korucusu ve 3 özel tim elemanı ölümle cezalandırıldı.

14 Temmuz 1992: Mêrdîn'in Kerboran (Dargeçit) ilçesine bağlı İzbırak köyünde bir ihbar üzerine ARGK gerillalarının bulunduğu sığınak TC askerlerince bombalandı. Bombalama sonucu 2'si bayan 6 gerilla şehit düştü. Sığınağın bombalanması sırasında, olay yerine yakın bir yerde ekin biçmekte olan **Hacı Sabri** adlı köylü de askerler tarafından taranarak katledildi. Hacı Sabri adlı köylü, Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin açıklamasında gerilla olarak gösterildi.

14 Temmuz 1992: 14 Temmuz büyük ölüm orucu'nu anmak amacıyla Bazîd esnafı kepenk kapattı, şoförler de kontak kapatarak eyleme katıldılar. Eyleme katılım oranı yüksek oldu.

14 Temmuz 1992: Çolamerg'in Çelê (Çukurca) ilçesine bağlı Kazan köyünde 32 korucu silah bıraktı. Pinyaniş aşiretine bağlı koruculardan İsmail Keskin ve İsmail Taşkın silah bırakmalarının nedenini, "Sınır ötesi operasyonlara gitmek istemiyoruz. Mevzi nöbetlerini istemiyoruz. Müslüman Kürt kardeşlerimizin kanını dökmek istemiyoruz. Bu nedenle silahlarımızı teslim ederek koruculuktan istifa ediyoruz" biçiminde açıkladılar.

15 Temmuz 1992: Şirnex'in Elk (Beytüşşebap) ilçesine bağlı Zerbeli (Koyunoba) köyünü gece saat 01.00 sularında basan ARGK gerillaları ile korucular arasında çatışma çıktı. Çatışmada 7 korucu öldü, 4 gerilla da şehit düştü.

15 Temmuz 1992: Elk'e bağlı Şekala köyüne yapılan gerilla baskınında 2 korucu öldürüldü.

15 Temmuz 1992: Amed'in Pîran (Dicle) ilçesine bağlı Yokuşlu köyü yakınlarında ARGK gerillaları ile TC ordu birlikleri arasında çıkan çatışmada 4 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

15 Temmuz 1992: Kuzey Kürdistan, Güney Kürdistan ve Doğu Kürdistan üçgeninde TC'nin F-104 ve F-116 savaş uçakları geniş bir alanı sürekli bombalamaktadırlar. Alınan haberlerde son bir ay içinde ARGK gerillaları tarafından 2 savaş uçağının düşürüldüğü bildirildi.

16 Temmuz 1992: Şirnex'e bağlı Beyazoğlan Tepe bölgesinde Gabar dağında sabah saatlerinde ARGK gerillalarıyla düşman askerleri arasında çatışma çıktı. Çatışma sırasında Êlih (Batman)'den kalkan savaş uçakları kullanıldı. Çatışmanın sonuçları hakkında henüz bir bilgi alınamadı. Aynı gün akşam saatlerinde Qilaban (Uludere) ilçe merkezinde TC güçleri rastgele halka ait ev ve işyerlerini taramaya başladılar. Taramalar sabah saatlerine kadar sürdü. Bu saldırıda halka ait ev ve işyerlerinde 1 milyar dolayında maddi hasar meydana geldi ve taranmadık ev ve işyeri bırakılmadı. Olayda can kaybının olmadığı bildirildi.

16 Temmuz 1992: Şirnex'in Dih (Eruh) ilçesine bağlı Erinkaya köyü yakınlarındaki Tiresin dağlarında ARGK gerillaları ile TC askerleri arasında çıkan ve sabaha kadar süren çatışmada 10 TC askeri öldürüldü, 1 ARGK gerillası da şehit düştü.

16 Temmuz 1992: Şirnex il merkezinde Türkiye Kömür İşletmeleri'ne ait kömür ocaklarına ARGK gerillaları tarafından yapılan baskında işletmeye ait 9 kamyon ile idare binası yakılarak imha edildi. Komatsu marka dev kamyonların ve idare binasının yakılması büyük maddi hasara yol açtı.

16 Temmuz 1992: Son iki-üç gündür Wan'ın Şax ve Şirnex'in Elk ilçesi yakınlarında bulunan Kato dağlarının TC güçlerince bombalandığı öğrenildi. Amed ve Elih havaalanlarından kalkan F-104 ve F-6 savaş tipi uçakların yanısıra Kobra tipi helikopterlerin de bombalamaya katıldıkları ve Kato dağının eteklerine helikopterlerin cephane yığdıkları bildirildi.

16 Temmuz 1992: Bêdlîs (Bitlis)'in il merkezi yakınlarında bulunan televizyon aktarıcısı, ARGK gerillaları tarafından tahrip edilerek kullanılmaz hale getirildi.

17 Temmuz 1992: Bêdlîs'in Xîzan (Hizan) ilçesine bağlı Bombalı köyüne düzenlenen gerilla baskınında 3 köy korucusu öldürüldü.

17 Temmuz 1992: Amed'in Bismil ilçesi Dumlupınar mahallesinde bir dükkana yapılan saldırıda Saim Koç, Ramazan Koç ve soyadı öğrenilemeyen Hacı isimli bir kişi ağır yaralandı. Alınan bilgiye göre sabah saat 09.10 sularında otomatik silahlarla taranan yurtseverler, ağır yaralı olarak Diyarbakır Devlet Hastanesi'ne kaldırıldılar. Saldırıyı gerçekleştirenlerin kontr-gerilla elemanı oldukları öğrenildi. Vurulan yurtseverlerden birinin yakınları, sanayi çarşısında atölyesi bulunan saldırganlardan birisinin babasına karşı misilleme eyleminde bulundular. Kontra elemanının babasının ağır yaralandığı, ancak birkaç saat süreyle hiç kimsenin kendisine yardım etmediği, daha sonra hastaneye kaldırıldığı bildirildi.

18 Temmuz 1992: Süleymaniye'nin Tekti kasabasında 500'e yakın kişi, bir gösteri yaparak Saddam rejimini ve Kürdistani Cephe'yi protesto etti. Ulusal birlik ve bağımsızlık yanlısı sloganlar atan halk kitleleri üzerine Kürdistani Cephe birlikleri tarafından ateş açıldı. Açılan ateş sonucu isimlerini öğrenemediğimiz 3 kişi yaralandı.

19 Temmuz 1992: Nisêbîn'de sabah saat 09.30 sıralarında Yeni Turan Mahallesi'nde oturan 35 yaşındaki **Mahmut** adlı bir yurtsever, kendi dükkanına giderken kontrgerilla elemanları tarafından katledildi. İki kişi tarafından katledilen Mahmut, çevrede yurtseverliği ve dürüstlüğü ile tanınıyordu.